

**ESTE DUHUL SFÂNT
O PERSOANĂ?**

de
Terry M. Hill

PARTEA ÎNTÂI O PERSPECTIVĂ ISTORICĂ

Partea A: Cum a fost

În ceea ce privește majoritatea Adventiștilor de Ziua a Șaptea, întrebarea "Este Duhul Sfânt o persoană?" poate la început să pară foarte ușor de răspuns, mai ales că Ellen White a spus că el este o Persoană, dar așa cum se va vedea în acest studiu, există mai mult de această anchetă „aparent simplă”, decât o citire superficială. Cu alte cuvinte, aceasta este o întrebare care nu este atât de ușor de răspuns, deoarece la prima impresie poate apărea simplă.

În cei mai timpurii ani ai adventismului, nu a fost în general predată în cadrul BAZȘ învățătura că Duhul Sfânt este „o Persoană”. Chiar și atunci când Dumnezeu a revelat prin Ellen White că el este o Persoană (aceasta a fost în jurul sfârșitului secolului al XIX-lea / începutul secolului al XX-lea), ei încă nu L-au privit ca pe cineva cu o individualitate ca pe Dumnezeu și pe Hristos. În secțiunea a doua¹ a acestui studiu vom vedea de ce au gândit în acest fel.

Numai după ce Ellen White a murit (1915), s-a dezvoltat printre Adventiștii de Ziua a Șaptea că Duhul Sfânt este o Persoană individuală ca Dumnezeu și Hristos, dar a durat decenii după moartea ei pentru ca această credință să devină normativă. Această „nouă viziune” a dus în cele din urmă la dezvoltarea și acceptarea unei anumite interpretări a doctrinei Trinității, care, pentru prima oară apare în 1980, a fost oficial votată în credințele fundamentale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea (BAZȘ). Acest lucru a fost realizat la Sesiunea Conferinței Generale desfășurată la Dallas, Texas.

Această din urmă credință, deși nu este exact aceeași cu cea a doctrinei originale (ortodoxe) trinitariene, totuși are suficiente elemente de bază pentru a defini o doctrină a Trinității.

În concluzie se poate spune că de-a lungul celor 71 de ani de slujire ale lui Ellen White (1844-1915), și pentru deceniile imediat următoare morții sale, această învățătură despre Trinitate nu era o credință pe care a avut-o Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Motivul a fost dublu. În primul rând, Duhul Sfânt nu a fost privit ca un individ ca

¹ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 2: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/bHS2.htm>

Dumnezeu și Hristos, în timp ce în al doilea rând conceptul Trinității nu poate fi găsit în Scripturi. Acesta din urmă este motivul pentru care doctrina Trinității trebuie să rămână întotdeauna o doctrină asumată.

Trebuie de asemenea spus că, în timpul acestei schimbări a credințelor cu privire la Duhul Sfânt, BAZȘ și-a schimbat credințele față de Hristos. Acest lucru se datorează faptului că, după moartea lui Ellen White, unii dintre liderii noștri au început să spună că ceea ce s-a învățat în timpul vieții ei este o eroare. Din nou, această „nouă viziune” a fost acceptată în cele din urmă, dar, la fel ca „noua viziune” a Duhului Sfânt, a durat decenii.

Natura Duhului Sfânt este un mister

În 1903, medicul șef al Adventismului de ziua a șaptea, și anume John Harvey Kellogg, a publicat o carte numită *The Living Temple* (Templul viu). Deși nu este scopul acestui studiu să explice toate detaliile de aici, este suficient să spunem că a fost considerat eretic. Cu alte cuvinte, nu a fost în conformitate cu ceea ce a fost crezut și predat de BAZȘ. Această carte nu a fost publicată de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, ci Kellogg a publicat-o singur.

Ellen White a condamnat anumite învățături găsite în cartea lui Kellogg. Ea a spus că prin aceste învățături, atât Dumnezeu, cât și Hristos au fost făcuți să arate non-entități (neființe). Acest lucru se datorează faptului că Kellogg spune că oriunde se manifestă puterea lui Dumnezeu (ca și în pom și floare etc.), Dumnezeu Însuși este prezent. Acest lucru ar însemna că Dumnezeu nu a fost numai peste tot (umplând tot spațiul), ci și că era „în tot”. Argumentarea lui Kellogg l-a făcut pe Dumnezeu să apară „în toate”. Aceasta a fost una dintre principalele obiecții pe care Ellen White pe care le-a avut cu privire la învățătura lui Kellogg. Ea a considerat-o ca fiind în opoziție cu Evanghelia.

Foarte interesant, în special în ceea ce privește acest studiu, este că Ellen White nu a spus niciodată că Kellogg făcea ca Duhul Sfânt să pară o non-entitate. Acest lucru a fost chiar dacă ea a spus că Duhul Sfânt este o Persoană. Contrar credinței comune, ea nu a spus că Duhul Sfânt este un personaj individual ca Dumnezeu și Hristos, ci doar de umanitatea căzută. Ea a spus că natura Lui nu a putut fi înțeleasă.

Unii vor spune că, odată cu trecerea timpului, Ellen White și-a schimbat punctul de vedere (sau a adăugat o lumină asupra subiectului

despre Duhul Sfânt), dar dacă se face o comparație a două dintre afirmațiile ei într-o perioadă de 20 de ani (1891-1911), dintre care ultima afirmație a fost doar cu 4 ani înainte de a fi murit, arată că acest lucru nu este adevărat. Vom vedea asta în cele ce urmează.

În 1891, Ellen White a răspuns unei scrisori care i-a fost scrisă de către un Adventist de Ziua a Șaptea pe nume Chapman. El a ținut la punctul de vedere al „Duhului Sfânt” care nu corespundea cu ceea ce credeau AZȘ. Din cauza acestui fapt, el a fost refuzat să aibă vreo slujbă la biserica noastră și a fost îndemnat să preia lucrarea de colportaj. În scrisoarea către Chapman, Ellen White a cerut unitate printre AZȘ. Ea a spus:

Frații nu ar trebui să simtă că este o virtute de a se despărți, pentru că nu văd toate **punctele minore** în aceeași lumină. Dacă pe adevărurile fundamentale se află la un acord, ei nu ar trebui să difere și să se contradică în **probleme de importanță reală mică. Pentru a rezista la întrebări nedumerite care, la urma urmei, nu au o importanță vitală**, are o tendință directă de a înlătura mintea de la adevărurile vitale pentru salvarea sufletului. Frații ar trebui să fie foarte modești în îndemnul la aceste **probleme secundare**, dar care adesea nici ei nu le înțeleg pentru ei înșiși, indică faptul că ei nu știu să fie în armonie cu adevărul și cu lucrurile care **nu sunt esențiale pentru mântuirea lor**. Când există o diferență de opinie cu privire la astfel de puncte, cu cât le acordați mai puțină atenție, cu atât mai mult va fi mai bine pentru propria spiritualitate și pentru pacea și unitatea pe care Hristos s-a rugat să existe între frați.²

Rețineți aici accentul pus pe „**punctele minore**”, „**probleme de importanță reală mică**”, „**întrebări nedumerite**”, „**probleme secundare**” și lucrurile care „**nu sunt esențiale**” pentru mântuire.

Deci, ce credea Chapman că a fost considerată a fi eroare? În răspunsul său, Ellen White a citat ceea ce scrisese cu privire la propriile convingeri. El îi spusese: ”Ideea mea în privința Duhului Sfânt este că el nu este Spiritul lui Dumnezeu, respectiv Hristos, ci este îngerul Gabriel

² Ellen G. White, *Letter to Brother Chapman* (June 11th 1891);
Vezi și Ellen G. White, *Manuscript Release*, vol. 14 (No. 1107).

și credința mea este că cei 144000 vor fi evrei care vor recunoaște pe Isus ca Mesia.”³

Ellen White i-a răspuns: „Ideile tale despre cele două subiecte pe care le menționezi [Duhul Sfânt și cei 144000] nu se armonizează cu lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Natura Duhului Sfânt este un mister care nu este clar dezvăluită și niciodată nu veți putea să o explicați altora pentru că Domnul nu v-a dezvăluit aceasta.”⁴

Aici se spune că înțelegerea naturii Duhului Sfânt nu este esențială pentru mântuire. Evident, dacă ar fi fost esențială, atunci Dumnezeu ar fi dezvăluit-o. Dumnezeu nu a ascuns nimic esențial pentru noi, chiar dacă Satana ar dori să credem altfel (vezi Geneza 3:5).

Ellen White a adăugat: „Poți aduna împreună versete din Scriptură și să le asamblezi, dar construcția nu este corectă. Expunerea prin care susții poziția ta nu are argumente solide.”⁵

Apoi îi spune lui Chapman: „Nu este esențial pentru tine să știi și să poți defini exact ceea ce este Duhul Sfânt. Hristos ne spune că Duhul Sfânt este Mângâietorul și Mângâietorul este Duhul Sfânt, "Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl".”⁶

Fiți foarte atenți la cuvintele lui Ellen White. Ea a spus că nu era „esențial” să „cunoască” sau „să definească” „ce este” Duhul Sfânt. Aceasta s-a întâmplat în 1891. Ea nu a spus niciodată că nu este este esențial să știm despre Dumnezeu sau despre Hristos. Ea i-a spus lui Chapman că Duhul Sfânt este Duhul lui Dumnezeu, de asemenea, că acesta este Mângâietorul și Duhul adevărului.

După ce a citat cuvintele lui Isus în care a vorbit despre venirea Mângâietorului așa cum se găsește în Ioan 14:16 și 17, ea a explicat: „Aceasta se referă la ***omniprezența Duhului lui Hristos, numită Mângâietorul***. Isus spune din nou: "Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul" [Ioan 16:12,13].”⁷

Nu ni se spune aici că Duhul Sfânt (Mângâietorul) este o altă persoană ca Dumnezeu și Hristos, dar că acesta este „*omniprezența*

³ *Ibid.*

⁴ *Ibid.*

⁵ *Ibid.*

⁶ *Ibid.*

⁷ *Ibid.*

Duhului lui Hristos”. Rețineți acest lucru foarte atent. Ellen White nu spune că Duhul Sfânt este Hristos în formă fizică, dar că acesta este omniprezența „Duhului” Său. Dacă există unii care încearcă să explice cum este posibil, ar face bine să asculte cuvintele pe care Ellen White le scria în dreptul lui Chapman.

Apoi a continuat: **„Există multe mistere pe care nu vreau să le înțeleg sau să le explic; ele sunt prea mari pentru mine și prea mari pentru tine.** În unele dintre aceste puncte, **tăcerea este de aur.** Pietatea, devotamentul, sfințirea sufletului, a trupului și a duhului - aceasta este esențială pentru noi toți. "Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, **singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos,** pe care L-ai trimis Tu." [Ioan 17:3].”⁸

Ellen White se referea atunci la ceea ce a spus Isus că **este esențial** pentru noi să știm. Aceasta este faptul că noi „cunoaștem” pe Tatăl, „singurul Dumnezeu adevărat”, așa cum l-a numit Isus, și Hristos trimis de Tatăl. Observați foarte important că Isus nu a spus nimic despre „cunoașterea” Duhului Sfânt (vezi Ioan 17:3). Chiar dacă a vorbit recent foarte mult discipolilor Săi despre venirea Duhului Sfânt (vezi capitolele 14, 15 și 16 din Ioan).

Deci, de ce nu a spus Isus că viața veșnică ar fi să cunoaștem despre Duhul Sfânt - și de ce nu a spus Ellen White că Kellogg făcea ca Duhul Sfânt să pară o non-entitate? Trebuie să acordăm o atenție deosebită acestor întrebări. Ele sunt, evident, foarte importante. De asemenea, ele par a fi legate între ele. Vom reveni la acest gând mai târziu. Unii pot spune că în anii care au urmat, adică între 1891 și când a murit (1915), Ellen White și-a schimbat vederile sau a primit o lumină mai adâncă pe acest subiect (natura Duhului Sfânt), dar după cum vom descoperi acum este departe de a fi adevărat.

Nici o schimbare de vedere

În cartea ei, *Acts of the Apostles* („Faptele Apostolilor”, 1911), care a fost publicată la 20 de ani după ce ea a scris la Chapman, la 13 ani de la publicarea *The Desire of Ages* („Viața lui Isus”⁹) și la 8 ani după ce

⁸ *Ibid.*

⁹ Ellen G. White, *Viața lui Iisus* (Pantelimon: Editura Viață și Sănătate, Aprilie 2015): <https://www.viatasisanatate.ro/viata-lui-iisus>

Kellogg a publicat *The Living Temple* („Templul viu”) , pot fi găsite aceste cuvinte ale lui Ellen White:

”Nu este esențial pentru noi să putem să definim *exact ceea ce* este Duhul Sfânt. Hristos ne spune că *Duhul este Mângâietorul*, "Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl". Este clar spus despre Duhul Sfânt că, în lucrarea Sa de a călăuzi oamenii în tot adevărul, "*El nu va vorbi despre El Însuși*" (Ioan 15:26, 16:13)."¹⁰

În 1911, Ellen White a fost mesagerul lui Dumnezeu pentru rămășiță timp de 67 de ani. Prin urmare, ea a fost folosită de Dumnezeu primind aceleași cantitate de lumină revelatoare de la Dumnezeu. Lucrul acesta s-a întâmplat cu doar 4 ani înainte de moartea ei. Dumnezeu încă nu a dezvăluit natura Duhului Sfânt.

În scrisoarea către Chapman, Ellen White îi spusese că nu este esențial ca **el** să poată defini „exact ceea ce” este Duhul Sfânt, dar în „Faptele Apostolilor” spune că nu este necesar „pentru **noi**” să știm „exact ceea ce” este Duhul Sfânt. A făcut această ultimă declarație pentru toți care i-ar fi citit cartea. Aceștia ar fi în mod special AZȘ-iștii.

Observați, de asemenea, că Ellen White citează pe Isus spunând că Duhul Sfânt "nu vorbește despre El Însuși" (Ioan 16:13). Isus trebuie să fi avut un motiv foarte bun pentru a face această remarcă. Acesta este motivul pentru care trebuie să acordăm o atenție deosebită acestor lucruri. Dacă nu reușim să facem acest lucru, nu vom putea niciodată să le înțelegem.

Aceste cuvinte ale lui Ellen White sunt mai mult sau mai puțin aceleași cu cele de 20 de ani pe care le-a scris lui Chapman. În această perioadă de timp (1891-1911), care a inclus în publicarea cărții sale *The Desire of Ages* („Viața lui Isus”, 1898), ea nu a primit în mod evident o lumină nouă asupra acestui subiect și nici nu și-a schimbat părerile. Apoi a continuat să spună în *Acts of the Apostles* („Fapte ale apostolilor”): „Natura Duhului Sfânt *este un mister*. Oamenii nu o pot explica, *pentru că Domnul nu le-a dezvăluit-o*.”¹¹

Acest lucru ar trebui să fie foarte simplu de înțeles, dar a adăugat-o ca un avertisment (foarte asemănător cu sfatul ei către Chapman): „Oamenii care au viziuni fanteziste pot aduce împreună

¹⁰ Ellen G. White, *Acts of the Apostles* (Mountain View, CA: Pacific Press Publishing Association, 1911), pp. 51-52.

¹¹ *Ibid.*

pasaje din Scriptură și *pot pune o construcție umană asupra lor*, dar acceptarea acestor păreri *nu va întări biserica. În ceea ce privește astfel de mistere, care sunt prea adânci pentru înțelegerea umană, tăcerea este de aur.*"¹²

Din nou, suntem avertizați să punem „o construcție umană” asupra anumitor Scripturi și să tragem concluzii pe care Dumnezeu nu intenționa niciodată să fie trasate. Ellen White spune tot așa cum i-a spus lui Chapman - în ceea ce privește natura Duhului Sfânt, „tăcerea este aur”. Ellen White a dat acest avertisment, deși cu 13 ani mai devreme ea a spus în *The Desire of Ages* („Viața lui Isus”): „Păcatul ar putea fi rezistat și biruit numai prin intermediul agentului puternic a celei de-a *treia Persoane a Dumnezeirii*, care nu va veni cu nici o energie modificată, ci în plinătatea puterii divine.”¹³

Putem vedea de aici că în timp ce Ellen White a spus că Duhul Sfânt este o Persoană, ea a făcut, de asemenea, clar că Dumnezeu nu a dezvăluit natura Lui. Cu alte cuvinte, ea nu a spus că Duhul Sfânt este o Persoană individuală la fel ca Dumnezeu și Hristos.

În concluzie, putem spune că în 1911, Ellen White încă spunea că nu era esențial (neimportant) să înțeleagă natura Duhului Sfânt. Ea a avertizat, de asemenea, că nu ar trebui făcute tentative de a o defini. Dacă BAZȘ ar fi ascultat acest sfat, doctrina Trinității nu ar fi fost inclusă în credințele noastre fundamentale. Desigur, nu se poate spune că includerea sa în aceste credințe a întărit biserica (vezi Ellen White de mai sus, unde a spus că ideile fanteziste ale Duhului Sfânt nu vor întări biserica). Prin antagonismul creat prin această învățătură despre Trinitate nu putem să spunem decât că ne-a slăbit denomi-națiunea. Putem vedea, prin urmare, că în timp ce am fost odată uniți pe tema Dumnezeirii (în timp ce Ellen White a fost în viață), astăzi suntem în mod serios împărțiți. Aceasta lucruri readuce gândurile noastre la credințele și raționamentul lui Kellogg.

Kellogg încearcă să-și justifice raționamentul

Vom lua în considerare acum raționamentul folosit de Kellogg pentru a justifica credințele pe care le-a expus în cartea sa "Templul

¹² *Ibid.*

¹³ Ellen G. White, *The Desire of Ages* (Mountain View, CA: Pacific Press Publishing Association, 1898), p. 671, 'Let Not Your Heart Be Troubled'.

viu". Este foarte interesant și foarte relevant pentru studiul nostru. Amintiți-vă că Kellogg a susținut că oriunde se manifestă puterea lui Dumnezeu (ca și în copac și floare etc.), Dumnezeu Însuși este prezent. Acesta nu este panteismul, așa cum sugerează unii, deși este asemănător cu acesta. Panteismul este convingerea că „totul este Dumnezeu”. În panteism nu există nici un Dumnezeu personal.

În urma Consiliului de oprire a cărții spre publicare, pentru că a fost condamnată cartea sa, Kellogg a purtat o conversație cu A. G. Daniells. Acesta din urmă a fost apoi președintele Conferinței Generale. În această conversație, Kellogg a încercat să se justifice pentru părerile lui despre Dumnezeu așa cum se găsește în „Templul viu”. Suntem conștienți de această conversație, deoarece Daniells a înregistrat-o într-o scrisoare către W. C. White (fiul lui Ellen White). Daniells a scris: „El [Kellogg] a afirmat apoi că *primele sale vederi cu privire la Trinitate* stăteau în calea sa de a face o afirmație clară și absolut corectă, dar *într-un timp scurt a ajuns să creadă în Trinitate* și putea acum să vadă destul de clar unde a fost toată dificultatea și a crezut că ar putea *clarifica problema într-un mod satisfăcător*.”¹⁴

La fel ca majoritatea AZȘ care erau în viață la vremea aceea, Kellogg fusese odată un Non-Trinitarian. El a scris chiar împotriva doctrinei Trinității, spunând că era „nefilosofic, nerezonabil și neconciliabil cu bunul simț”.¹⁵ Cu alte cuvinte, deși crezurile lui Kellogg despre Dumnezeu fuseseră odată în armonie cu ceea ce credea biserica ca întreg (Non-Trinitarianism), în 1903 el mărturisea că el „*a ajuns să creadă în Trinitate*”. Pentru BAZȘ, mărturisirea Trinității lui Kellogg a fost eretică. Așa cum se va vedea mai târziu, dovada istoriei denominaționale sugerează că, în 1903, BAZȘ încă nu acceptaseră că Duhul Sfânt este o Persoană, cel puțin nu o Persoană cu individualitate ca Dumnezeu și Hristos.

Cartea lui Kellogg „Templul viu” a fost publicată în 1903. Aceasta a fost după ce presa de la Battle Creek, care a acceptat să o tipărească în numele său, a fost distrusă până la temelii (30 decembrie 1902). Inutil să mai spunem, copertile care au fost făcute pentru tipărirea acestei cărți au fost distruse în incendiu. Kellogg a făcut comanda la o

¹⁴ A. G. Daniells, *Letter to W. C. White* (October 29th 1903).

¹⁵ J. H. Kellog, *Review and Herald* (August 19th 1880), p. 131, ‘The soul - no 2. Reply to Dr. Kellogg’s rejoinder’.

altă editură. Când a fost publicată cartea (la începutul anului 1903), Kellogg, la fel ca majoritatea AZȘ care trăiau la vremea aceea, nu credeau că Duhul Sfânt este o Persoană ca Dumnezeu și Hristos, dar până în octombrie 1903 a spus că a ajuns să creadă. Acesta este, evident, motivul pentru care i-a spus lui Daniells că „*într-un timp scurt* a ajuns să creadă în Trinitate”. Nicăieri în Scriptură nu se găsesc frazele: „Dumnezeu – Fiul” sau „Dumnezeu – Duhul Sfânt”. Ele sunt de asemenea absente în scrierile lui Ellen White, deoarece sunt terminologii Trinitariene.

În gândirea sa, spunând că Duhul Sfânt este o Persoană cu individualitate ca a lui Dumnezeu și a lui Hristos, Kellogg a reușit să „separe” această Personalitate divină de Dumnezeu Tatăl, declarând astfel că este Duhul Sfânt (folosind cuvintele lui Daniells) „că a umplut tot spațiul și toate lucrurile vii”. Acest lucru i-a permis lui Kellogg să explice modul în care se poate spune că Dumnezeu este în tot, fără a spune că Dumnezeu Tatăl este în toate.

Pentru AZȘ, spunând că Dumnezeu este în toate lucrurile (așa cum spunea Kellogg în cartea sa), era același lucru cu a spune că Dumnezeu – Tatăl este în fiecare lucru. Acesta este motivul pentru care s-a spus că punctul de vedere al lui Kellogg face ca Dumnezeu să fie neființă. Kellogg a trebuit să găsească o cale de a rezolva această problemă, așa că a spus că a ajuns să creadă în Trinitate și că exista „Dumnezeu – Duhul Sfânt” în toate lucrurile. În felul acesta el putea să susțină că Dumnezeu era în tot ceea ce nu era Dumnezeu – Tatăl.

În cadrul teologiei BAZȘ a pionierilor, aceasta „separare” a Duhului Sfânt de la Tatăl nu a putut fi făcută. Acest lucru se datorează faptului că Duhul Sfânt nu a fost privit ca o „ființă individuală separabilă” de Dumnezeu, ci a fost omniprezența atât a Tatălui cât și a lui Hristos în timp ce Ei (Dumnezeu Tatăl și Hristos) erau încă în Trup.

Daniells i-a spus, de asemenea, fiului lui Ellen White că „El [Kellogg] a spus că *dacă* ar fi crezut această [Trinitate] *înainte* de a scrie cartea, ar fi putut să-și exprime opiniile *fără a da impresia greșită* pe care o oferă acum cartea.”¹⁶

Se pare că în gândirea lui Kellogg, credința sa că Duhul Sfânt ar fi o Persoană ca Dumnezeu și Hristos, ar însemna să creadă în doctrina Trinității. Astăzi există multe motive să se creadă în același mod, deși

¹⁶ *Ibid.*

trebuie spus că această idee nu se încadrează într-o adevărată doctrină a Trinității. Ar putea fi chiar interpretat ca triteism (trei zei).

Dilema lui Kellogg

În ziua precedentă, când A. G. Daniells scrisese scrisoarea de mai sus către W. C. White, Kellogg a scris lui George Ide Butler. Acesta din urmă era președintele Conferinței de Sud a Uniunii adventiste. Kellogg i-a scris spunând: „În măsura în care pot să înțeleg *dificultatea care se găsește în „Templul viu”*, totul poate fi împins la această întrebare: *Este Duhul Sfânt o Persoană? Tu spui nu.*”¹⁷, apoi continuă: „Am presupus că Biblia a spus acest lucru [că Duhul Sfânt este o persoană] pentru motivul că pronumele **He** („El”) este folosit în vorbirea despre Duhul Sfânt. Sora White folosește pronumele **He** („El”) și a spus în atâtea ocazii că Duhul Sfânt este *a treia Persoană a Dumnezeirii.*”¹⁸, Kellogg a mai spus: „Cum poate fi Duhul Sfânt cea de-a treia Persoană și totuși să nu fie deloc o Persoană, este dificil pentru mine ca să înțeleg.”¹⁹

Citind printre rânduri, este rezonabil să se concluzioneze că au existat încercări de convinge din partea lui Kellogg că Duhul Sfânt este o Persoană, dar nu cu individualitate ca Dumnezeu și Hristos. În luna februarie a anului următor, Kellogg a încercat din nou să se justifice lui Butler pentru ceea ce scrisese. În această scrisoare mult mai lungă a spus:

„Eu cred că Duhul lui Dumnezeu este o personalitate, tu nu. Dar aceasta este pur și simplu o chestiune de definiție. *Eu cred că Duhul lui Dumnezeu este o personalitate; iar tu spui: „Nu, nu este o personalitate”*. Simpla diferență este că noi definim diferit ideea cu privire la ceea ce este o personalitate. Ideea ta de personalitate este, probabil, aceea a unei *asemănări cu o persoană sau o ființă umană*. Aceasta nu este concepția științifică a personalității și *nu acesta este sensul în care folosesc eu cuvântul.*”²⁰

¹⁷ J. H. Kellogg, *Letter to G. I. Butler* (October 28th 1903).

¹⁸ *Ibid.*

¹⁹ *Ibid.*

²⁰ J. H. Kellogg, *Letter to G. I. Butler* (February 21st 1904).

Ca răspuns Butler i-a scris: „*Dumnezeu locuiește în noi prin Duhul Său Sfânt*, ca Mângâietor, ca Îndurător, mai ales ca cel dintâi. Când venim la el, noi împărtășim din el în acest sens, *pentru că Duhul vine de la El*; acesta (adică Duhul, eng. *it*, pronume impersonal scris cu litere mici) vine *de la Tatăl și de la Fiul*.”²¹

Amintiți-vă aici ce s-a spus mai sus. Acesta este faptul că, la acea vreme (începutul anilor 1900), AZȘ au considerat Duhul Sfânt a fi atât Dumnezeu cât și Hristos omniprezent în timp ce ei (Dumnezeu și Hristos) erau ambii în ceruri. Duhul Sfânt nu a fost considerat ca un individ separat (sau separabil) ca Dumnezeu și Hristos care sunt indivizi separați (și separabili). Acest lucru a fost chiar dacă el a fost considerat o persoană. Adevărul este că atunci când Ellen White a spus că Duhul Sfânt este o persoană, aceasta nu a dus la o schimbare în teologie. AZȘ au susținut că Duhul Sfânt este omniprezența atât a lui Dumnezeu cât și a lui Hristos. Acesta este, evident, motivul pentru care Butler a spus lui Kellogg: ”El (it) *nu este o persoană care merge pe picioare, sau care zboară, asemenea unei ființe literale, în sensul în care Hristos și Tatăl sunt* – sau cel puțin, dacă el (it) este, este absolut dincolo de înțelegerea mea în ceea ce privește limbajul sau cuvintele.”²² Aceasta a fost punctul de vedere al președintelui Conferinței de Sud a Uniunii. A fost mai mult decât probabil viziunea în 1904 a AZȘ în general.

Ellen White condamnă credințele lui Kellogg

În cartea sa „Templul viu”, Kellogg a susținut că, oriunde se manifestă puterea lui Dumnezeu, Dumnezeu este prezent personal. Ellen White a condamnat aceste puncte de vedere. Ea a spus că acest raționament face ca atât Dumnezeu, cât și Hristos să arate non-entități (neființe). Vom vedea asta în continuare.

În ceea ce privește convingerile lui Kellogg, ea a spus astfel de lucruri: „Acest subiect [învățăturile lui Kellogg] au fost *prezentate înaintea mea în ultimii douăzeci de ani*, da, *chiar mai bine de douăzeci de ani*. Înainte de moartea soțului meu, dr. Kellogg a venit în camera mea pentru a-mi spune că are *o lumină mare*.”²³ Rețineți că acest lucru

²¹ G. I. Butler, *Letter to J. H. Kellogg* (April 5th 1904).

²² *Ibid.*

²³ Ellen G. White, *To the delegates at the 1905 General Conference*; Vezi și Ellen G. White, *Manuscripts 70* (1905), par. 8, ‘A Message of Warning’.

a fost spus delegaților la Sesiunea de Conferință Generală din 1905. Apoi a spus despre Kellogg: „S-a așezat și mi-a spus cum a fost. Lucrul acesta a fost *similar cu unele dintre opiniile* pe care le-a prezentat în „Templul viu”. I-am spus: "***Aceste teorii sunt greșite. Eu le-am mai întâlnit și trebuia să le întâlnesc când am început să călătoresc.***"²⁴

Așa cum se găsește în „Templul viu”, învățăturile lui Kellogg nu au fost o surpriză pentru Ellen White. Știa de ele chiar înainte de moartea soțului ei. James White murise cu 24 de ani în urmă în 1881. A continuat să spună: „***Slujbașii și oamenii*** au fost înșelați de aceste sofisme. Ei duc la ***transformarea lui Dumnezeu într-o non-entitate și pe Hristos într-o non-entitate***. Noi trebuie să ***muștrăm aceste teorii în Numele Domnului.***”²⁵

După cum am arătat anterior, Ellen White nu a spus că Kellogg ar crede că Duhul Sfânt este o non-entitate. Trebuie întrebat de ce nu este? Trebuie să fi existat un motiv pentru asta. La urma urmei, ea a spus că este o Persoană. Amintiți-vă că acest lucru a fost spus de ea, acum 7 ani de la publicarea „Viața lui Isus”. Aceasta a fost cartea în care a spus că Duhul Sfânt este o Persoană (vezi mai sus). Ciudat să se refere, a fost Duhul Sfânt, care era în discuția cu Kellogg.

În 1908, Ellen White a scris aceleași gânduri. Ea a spus în cel de-al 9-lea volum al mărturiilor:

”Există pericolul ca sentimentele false exprimate în cărțile pe care le-au citit vor fi uneori întrețesute de slujbașii, profesorii și editorii noștri cu argumentele, discursurile și publicațiile lor, sub convingerea că ele sunt la fel în principiu ca învățăturile Duhului adevărului. Cartea „Templul viu” este o ilustrare a acestei lucrări, scriitorul care a declarat în sprijinul său că învățăturile sale erau la fel ca cele descoperite în scrierile doamnei White. Din nou și din nou, vom fi chemați să întâlnim influența oamenilor care studiază științele de origine satanică, prin care Satana lucrează ***pentru a face o non-entitate a lui Dumnezeu și a lui Hristos.***”²⁶

²⁴ *Ibid.*

²⁵ *Ibid.*

²⁶ Ellen G. White, *Testimonies*, vol. 9, p. 68, ‘Literature in Service’.

Apoi a adăugat: „**Tatăl și Fiul au fiecare o personalitate.** Hristos a declarat: "Eu și Tatăl Meu suntem una". Totuși, Fiul lui Dumnezeu a venit pe lume în formă umană.”²⁷

Observați ca și înainte că Ellen White nu menționează Duhul Sfânt. Din nou privitor la părerile lui Kellogg despre Dumnezeu, ea a spus: „**Puțini pot vedea semnificația actualiei apostazii.** Dar Domnul a ridicat perdeaua **și mi-a arătat semnificația ei** și rezultatul pe care îl va avea dacă i se va permite să continue. Acum trebuie să ne ridicăm glasul în avertisment. Oamenii noștri vor recunoaște pe Dumnezeu ca Domnitor suprem sau vor alege argumentele și părerile înșelătoare care, atunci când sunt pe deplin dezvoltate, **vor face în mintea celor care le acceptă ca niște neființe?**”²⁸ Ea a adăugat:

Aceste cuvinte au fost rostite pentru mine, în timpul nopții. Sentimentele din „Templul viu” referitoare la **personalitatea lui Dumnezeu** au fost primite chiar de oameni **care au avut o lungă experiență în adevăr.** Când acești oameni acceptă să mănânce din rodul pomului cunoașterii binelui și răului, nu mai trebuie să privim subiectul ca pe o chestiune care trebuie tratată cu cea mai mare delicatete. **Căci aceia despre care credeam că sunt în credință și care ar fi trebuit să respingă influența plină de moarte a acestei științe a răului, ar trebui să ne alarmeze, deoarece nu ne-a alarmat nimic altceva.**²⁹

Mai degrabă decât să fie surprinsă de raționamentul lui Kellogg, Ellen White a fost mai surprinsă de faptul că oamenii cu experiență din jurul ei (mai mult decât probabil conducerea BAZȘ) nu au văzut răul în el. Ea a spus că Satana era de partea lui Kellogg influențând gândirea lui. Vom vedea acum că înțelegerea lui Kellogg despre Duhul Sfânt (că El este o Persoană ca Dumnezeu și Hristos) a devenit în cele din urmă raționamentul AZȘ.

Partea B: - O viziune în schimbare a Duhului Sfânt

Dovada istoriei noastre denominaționale relevă că, chiar și în anii 1930, încă nu era punctul de vedere al BAZȘ acela că Duhul Sfânt

²⁷ *Ibid.*

²⁸ Ellen G. White, *Special Testimonies* (Series B, N0. 7), ‘Decided Action To Be Taken Now’.

²⁹ *Ibid.*

să fie o Persoană cu individualitate ca Dumnezeu și Hristos, deși au spus acest lucru, este evident că în acel moment erau cei din conducerea noastră care o învățau. Cu alte cuvinte, au existat acei conducători ai noștri care învățau ceva care nu era în armonie cu corpul principal al AZȘ. Acest lucru poate fi văzut dintr-o scrisoare pe care un AZȘ pe nume Carr a scris-o lui W. C. White. Ne vom uita la asta în continuare.

Carr îl întreba pe Willie White (așa cum era cunoscut prietenilor săi apropiați) care a fost părerea mamei sale când se referea la Duhul Sfânt. Rețineți foarte important că aceasta a fost în 1935, la 20 de ani de la moartea lui Ellen White. După cum se va vedea, Carr era preocupat de dezvoltarea teologiei adventiste a Dumnezeirii BAZȘ. Carr a scris referindu-se la câteva afirmații ale lui Ellen White, în care ea vorbește despre Dumnezeu și Hristos împreună, dar nu despre Duhul Sfânt. El a scris:

În primele pagini ale cărții *The Great Controversy* („Tragedia Veacurilor”) se spune că "Tatăl avea un asociat - un coleg ... **Singura Ființă care putea intra în toate sfaturile și scopurile lui Dumnezeu**". "Tatăl a lucrat prin Fiul Său în crearea tuturor ființelor cerești ... El deține supremația asupra tuturor". "Păcatul a început cu Satana, **care alături de Hristos** a fost cel mai onorat de Dumnezeu, și a fost cea mai mare în putere și slavă printre locuitorii cerului. **Alături de Hristos a fost primul dintre oștirile lui Dumnezeu**". Fiul lui Dumnezeu **a fost înălțat deasupra Satanei** ca unul în putere și autoritate cu Tatăl". Hristos l-a creat pe Satana (Ez. 28:15).³⁰

Carr citează pe Ellen White spunând că Fiul lui Dumnezeu era "**Singura Ființă** care putea intra în toate sfaturile și scopurile lui Dumnezeu". De asemenea, a citat-o spunând că "lângă Hristos" Satan "**a fost primul dintre oștirile lui Dumnezeu**". Deci unde este Duhul Sfânt? Nu este menționat. Acesta este în mod evident ceea ce Carr a indicat lui Willie White. Cu alte cuvinte, Carr arăta că Ellen White spune că Satan este "alături de Hristos", de asemenea că Hristos a fost "singura Ființă" pe care Dumnezeu o putea lua în sfatul Său, așa că dacă Duhul Sfânt este o Persoană cu individualitate ca Dumnezeu și Hristos, unde este el? Carr a adăugat: „Sunt îndemnat de **unii dintre liderii noștri acum** că

³⁰ H. W. Carr, *Letter to W. C. White* (January 24th 1935).

Duhul Sfânt este o a treia Persoană *de aceeași natură ca a Tatălui și a Fiului*, un membru al trio-ului ceresc, de cooperare în creație și *Persoană activ cu Tatăl și cu Fiul*".³¹

Aici putem vedea dovezile unei vederi „schimbătoare” a Duhului Sfânt. Aceasta a fost anul 1935. A fost perioada de tranziție dintre „vechea teologie” și „noua teologie”. Am remarcat anterior că, în 1891 și 1911, Ellen White a spus: "pentru că Dumnezeu nu a dezvăluit natura Duhului Sfânt, nu am putea-o înțelege". Carr a spus în 1935 că "este îndemnat de *unii* dintre conducătorii noștri *acum*" că Duhul Sfânt era "*de aceeași natură ca a Tatălui și a Fiului*". Acești lideri încercau, evident, să schimbe părerile de lungă durată ale AZȘ.

Este evident, prin urmare, că printre mulți dintre conducătorii noștri până în 1935, credința că Duhul Sfânt este o Persoană ca Dumnezeu și Hristos nu a fost încă „prinsă” [și acceptată]. Spun lucrul acesta pentru că Carr a zis că doar „*unii*” dintre liderii noștri învățau așa. Ar fi deci rezonabil să presupunem că majoritatea laicilor încă nu le-a venit să creadă. Carr îi spuse apoi lui W. C. White: „De mai mulți ani am folosit aceste afirmații ale domnului White în combaterea *învățăturilor false față de definirea Duhului Sfânt*. "Vă rog să-mi spuneți ce ați înțeles despre *poziția mamei voastre în privința personalității Duhului Sfânt*?"³²

Este evident că Carr se menține la „vechea viziune”, ceea ce înseamnă că el era „împotriva” celor care folosiseră scrierile lui Ellen White pentru a promova „noua viziune”. Aceasta din urmă este același lucru pe care majoritatea conducătorilor noștri o fac astăzi. Carr și-a terminat scrisoarea: „Știu frate White *nu te-ai îndepărta de învățăturile mamei tale și că ai o înțelegere perfectă a lor* ca a oricărei altei [învățăături]. Voi aprecia foarte mult opinia ta. Te asigur de stima și respectul care le-am avut din copilăria mea în tatăl, mama și familia ta, eu sunt cu adevărat ca tine în această credință binecuvântată.”³³

Carr era, evident, un AZȘ, dar în ceea ce privește Dumnezeirea în 1935, el era acum preocupat de dezvoltarea teologiei BAZȘ. Amintiți-vă că BAZȘ nu erau încă o denominație Trinitară, deși este evident că „*unii*” o impuneau ca să fie așa. Deci, ce a însemnat pentru Carr, atunci

³¹ *Ibid.*

³² *Ibid.*

³³ *Ibid.*

când a spus că Willie White avea „o *înțelegere perfectă*” a scrierilor lui Ellen White mai mult decât oricine? Vom lua în considerare acest lucru acum.

William Clarence White (1854-1937)

W. C. White s-a născut în 1854. El era al treilea fiu al lui Ellen White. Nu a fost cineva care, așa cum spunem uneori astăzi, a fost „un pic lent în asimilarea informațiilor”, dar nu a fost nici naiv, nici ignorant față de opiniile mamei sale.

Când mama lui a murit în 1915, Willie White avea 61 de ani. Îți poți imagina câte dintre predicile și discuțiile pe care le auzise în acest timp, precum și numărul de studii biblice pe care le-a urmat cu ea? Îți poți imagina și numărul discuțiilor private pe care le-a avut cu mama sa despre chestiuni de natură spirituală, chiar și despre Duhul Sfânt? Acestea sunt evident inestimabile. Avea peste o jumătate de secol experiență în aceste chestiuni. Acest lucru este diferit de ceea ce știa și de ceea ce scria mama lui. Putem vedea, prin urmare, că acele cunoștințe ale lui Willie White despre opiniile mamei sale erau cu mult peste ceea ce era cunoscut de majoritatea oamenilor.

La vârsta de 21 de ani, Willie White fusese ales în funcția de președinte al consiliului, și în calitate de manager de afaceri, al Asociației Adventiste de Publicare a Presei Pacificului. Acesta a fost principalul organism responsabil pentru activitatea noastră de publicare. De-a lungul vieții sale a fost implicat integral în activitatea de publicare (multe alte lucruri a mai făcut pentru a fi detaliate aici).

După moartea tatălui său (James White) în 1881, a petrecut o mare parte din timpul său asistând-o pe mama sa cu lucrarea ei literară. De asemenea, a călătorit mult cu ea, oriunde a fost luat de ea în lucrare. Într-un timp foarte scurt, această responsabilitate foarte importantă a absorbit majoritatea timpului său. El chiar și-a însoțit mama în Australia, ajutând la stabilirea acolo a credinței și a convingerilor AZȘ.

În 1900, Willie White a fost membru al comitetului Conferinței Generale timp de 35 de ani și, în 1915, mama lui a murit. El a fost una dintre cele cinci persoane care au fost nominalizate după voia ei ca administratori ai scrierilor sale. Împreună cu ceilalți, trebuia să „aibă grijă” de aceste scrieri pentru publicarea ulterioară. Prin conducerea lui personală, după moartea lui Ellen White, au fost publicate anumite cărți

care conțineau scrierile ei. Datorită lui, scrierile ei au fost indexate atât de cuprinzător.

Putem vedea, prin urmare, că atunci când Carr a spus că W. C. White a avut „*o înțelegere perfectă a lor* [învățăturile lui Ellen White] *ca a oricărei alte* [învățături]”, el nu ar fi putut să vorbească alte cuvinte mai adevărate. Probabil nu era nimeni în viață care să fi cunoscut scrierile lui Ellen White sau opiniile sale personale mai bine decât W. C. White. Acest lucru face ca răspunsul lui Carr nu numai să fie foarte interesant, dar, de asemenea, este foarte relevant pentru studiul nostru, deși am putea fi surprinși de ceea ce a spus el.

Răspunsul lui W. C. White către Carr

Willie White îi răspunde lui Carr spunând: „În scrisoarea ta, m-ai rugat să îți spun ce am înțeles asupra poziției mamei mele în privința personalității Duhului Sfânt. *Nu pot face acest lucru, pentru că nu am înțeles clar învățăturile ei în această privință.*”³⁴

În lumina a ceea ce s-a spus mai sus (în ceea ce privește cunoștințele lui W. C. White despre scrierile și credințele mamei sale etc.), aceasta este cu adevărat o afirmație uimitoare. Este, de asemenea, foarte interesant și foarte relevant pentru studiul nostru. Fiul lui Ellen White a spus apoi: „Întotdeauna a existat o încurcătură în mintea mea în privința sensului cuvântărilor ei, *care, în modul meu de gândire superficial, păreau oarecum confuze.* Adesea am regretat că nu aveam *acea minunată minte care ar putea rezolva această problemă și alte perplexități.*” El a adăugat apoi: „Și apoi amintindu-ne ce a scris sora White în *Acts of the Apostles* („Faptele Apostolilor”), paginile 51 și 52, *"cu privire la astfel de mistere prea adânci pentru înțelegerea umană, tăcerea este aur"*. M-am gândit cel mai bine să mă abțin de la discuție și m-am străduit să îndrept mintea spre lucruri *ușor de înțeles.*”³⁵

Aici trebuie să facem niște raționamente profunde. Dacă Ellen White credea că Duhul Sfânt este pur și simplu o altă Persoană cu individualitate ca Dumnezeu Tatăl și Hristos, atunci este evident că Willie White nu ar fi avut nici o problemă în a înțelege. Așa cum spunea el, ceea ce credea mama lui și cum a explicat ea a fost dincolo de înțelegerea lui. Este evident, așadar, că Ellen White nu credea pur și

³⁴ W. C. White, *Letter to H. W. Carr* (April 30th 1935).

³⁵ *Ibid.*

simplu că Duhul Sfânt era doar o altă Persoană ca Dumnezeu Tatăl și Hristos, ci a considerat ființa Sa o problemă mult mai complexă. Cei care spun că Ellen White pur și simplu credea că Duhul Sfânt este o altă Persoană ca Tatăl și Hristos ar trebui să contemple foarte serios cuvintele lui Willie White.

Acum îți pun o întrebare: Crezi că Duhul Sfânt este o altă Persoană cu o individualitate ca a lui Dumnezeu Tatăl și a lui Hristos? Dacă da, ai dificultăți în a înțelege cum poate fi aceasta? Cu alte cuvinte, este o chestiune complexă pentru tine - de fapt foarte dificilă. Pentru tine, ai nevoie de mai mult decât de cuvinte ca să explici? Dacă nu, atunci aș sugera că lipsește ceva foarte important. Poate că în *secțiunea a doua* acest lucru va deveni evident.³⁶ W. C. White a ajuns apoi la concluzia (în mod evident, el s-a referit la cazul în care Carr a menționat declarațiile lui Ellen White făcând referire la Tatăl și la Fiul, dar nu a menționat Duhul Sfânt): „Există multe versete care vorbesc despre Tatăl și Fiul dar lipsesc versetele care să facă referiri similare referitoare la lucrarea comună a Tatălui și Duhului Sfânt sau a lui Hristos și a Duhului Sfânt, ceea ce m-a făcut să cred că Duhul, fără individualitate este de la un capăt până la celălalt al universului, și că prin Duhul Sfânt ei locuiesc în inimile noastre și ajungem una cu Tatăl și cu Fiul, reprezentantul Tatălui și al Fiului.” W. C. White spune aici că există multe texte ale Scripturii care vorbesc despre lucrarea Tatălui și a Fiului împreună, dar nu se menționează Duhul Sfânt. De menționat este faptul că Duhul Sfânt este "fără individualitate". Aceasta a fost chiar dacă ar fi crezut (așa cum a spus Ellen White) că Duhul Sfânt este o Persoană. Evident, el nu credea că Tatăl sau Hristos erau fără individualitate.

Acest lucru ne amintește că Ellen White a spus despre Kellogg că, prin învățăturile sale, făcea pe Dumnezeu și pe Hristos să fie înțeleși ca non-entități, dar nu a spus că face același lucru cu privire la Duhul Sfânt. Amintește-ți, de asemenea, că Isus a spus că viața veșnică este să-L cunoaștem atât pe Tatăl Său, cât și pe Sine Însuși, dar nu a spus nimic despre "cunoașterea" Duhului Sfânt (vezi Ioan 17:3). Amintește-ți, de asemenea, că El a spus că Duhul Sfânt nu va vorbi despre Sine (Ioan 16:13). Trebuie să existe un motiv pentru toate aceste lucruri. Prin urmare, trebuie să le acordăm o atenție deosebită.

³⁶ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 2: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/bHS2.htm>

În timpul perioadei de slujire a lui Ellen White, aceste din urmă opinii exprimate de Willie White erau punctele de vedere deținute în general de membrii BAZȘ. De asemenea, este evident că în 1935, după 20 de ani de la moartea mamei sale, Willie White împreună cu Carr încă credeau același lucru, deși putem vedea din ceea ce a spus Carr, opinii diferite a fost „îndemnat de *unii* dintre conducătorii noștri” (vezi deasupra). Odată cu trecerea timpului, această „nouă viziune” a fost exprimată de conducerea noastră. A fost publicată în cărțile, periodicele și lecțiile Școlii Sabatului etc. Aceasta a dus la transformarea ei în cele din urmă într-un act normativ, deși a durat decenii. Acest lucru a dus în cele din urmă la acceptarea unei anumite redări a doctrinei Trinității, deși nu la fel ca și cea ortodoxă (originală de la Constantinopol).

În răspunsul său lui Carr, este interesant faptul că W. C. White a spus anterior: „Declarațiile și argumentele unora dintre slujitorii noștri, *în efortul lor de a dovedi că Duhul Sfânt este un individ, așa cum sunt Dumnezeu Tatăl și Hristos*, Fiul veșnic, m-au încurcat și, uneori, *m-au făcut trist*.”³⁷

Din aceasta se vede că Willie White știa că unii predicatori împing greșit „noua viziune”. De asemenea, este evident că nu a acceptat-o. Putem spune că a crezut că părerea mamei sale este aceeași cu cea a lui, cel puțin în acest punct. Se pare că, în ironia acestei realizări (că unii încearcă să facă ca Duhul Sfânt să fie o Persoană precum Dumnezeu și Hristos) W. C. White i-a spus lui Carr: „Un profesor popular a spus: „Îl putem considera pe El (Duhul Sfânt) *ca pe omul care este aici, care conduce lucrurile*.”³⁸

Willie White nu dezvăluie identitatea acestui „profesor popular”, dar așa crede că, făcând o „ghicire educată”, unii au ajuns, probabil, la răspunsul corect.

Mai multe dovezi ale unei viziuni în schimbare

Într-o scrisoare scrisă de LeRoy Froom în 1960, găsim mai multe dovezi ale acestei „vederi în schimbare”. Froom (1890-1974) este considerat un istoric de frunte în BAZȘ. El a scris o serie de cărți cu privire la istoria acestei denominațiuni, de asemenea a creștinismului, deși spunând în *Movement of Destiny* („Mișcarea destinului”, 1971) că

³⁷ W. C. White, *Letter to H. W. Carr* (April 30th 1935).

³⁸ *Ibid.*

doar „puțini minoritari” erau AZȘ care nu erau Trinitari; el a denaturat în totalitate istoria noastră denominațională, cel puțin în ceea ce privește această parte a ei. Acest lucru este recunoscut astăzi de biserica noastră.

Această scrisoare a lui Froom dezvăluie că în primele decenii ale anilor 1900, chiar dacă ar fi acceptat că Duhul Sfânt este o Persoană/personalitate, mulți dintre conducătorii noștri nu au acceptat că el era o Persoană cu o individualitate ca a lui Dumnezeu și a lui Hristos. Aceasta înseamnă că nu ar fi putut fi Trinitarieni. De asemenea, arată că a fost decisă rezistența la această schimbare.

În această scrisoare Froom a scris: „Pot spune că în cartea mea: *Coming of the Comforter* („Venirea Mângâietorului”) a fost rezultatul unei serii de studii pe care le-am dat în 1927-1928 institutelor ministeriale din America de Nord. **Nu vă puteți imagina** cum am fost **împroșcat de unii oameni cu concepții vechi, pentru că am impus personalitatea Duhului Sfânt ca a treia Persoană a Dumnezeirii.**”³⁹

Rețineți datele de aici (1927-1928). Ar putea fi Froom „profesorul popular” la care Willie White a făcut referire (vezi mai sus)? Scrisoarea lui Willie White către Carr a fost scrisă în 1935. Froom adaugă apoi: „Unii oameni **au negat** [personalitatea Duhului Sfânt ca a treia persoană a Dumnezeirii] - **și încă o neagă**. Dar cartea a devenit în general acceptată ca standard.”⁴⁰

Aceasta este o dovadă că, în 1960, unii AZȘ încă mai păstrau „vechea viziune”. Totuși, în această perioadă ("Froom"), „noua viziune”, așa cum se găsește în cartea sa *Coming of the Comforter* („Venirea Mângâietorului”), a devenit normă în cadrul BAZȘ. El a mai spus că atunci când a introdus acest gând în perioada 1927-1928, el a fost „**împroșcat de unii oameni cu concepții vechi**”. Observați că el a spus că nu și-ar putea imagina întinderea acestei lovituri. A fost în mod evident destul de agresivă. Acești „**oameni cu concepții vechi**” sigur ar fi putut fi pionierii originali ai BAZȘ. Acest lucru se datorează faptului că, în 1927-1928, toți au murit. Acești AZȘ cărora Froom le-a spus aici, trebuie să fi fost „cei mai în vârstă”, care trăiau în timpul ultimei lucrări a lui Ellen White. Evident, ei se țin încă de „vechea vedere” a Duhului Sfânt. Așa s-au apropiat de anii 1930.

³⁹ Le Roy Froom, *Letter to Otto Christenson* (October 27th 1960).

⁴⁰ *Ibid.*

După cum s-a spus mai sus, această „nouă viziune” a Sfântului Duh a dus în cele din urmă la introducerea doctrinei Trinității, deși acest lucru nu a devenit normativ până la sfârșitul anilor 1950. Acest lucru este în concordanță cu remarcile lui Froom în 1960 (a se vedea mai sus). Acest lucru arată că până și atunci această învățătură nu a fost susținută de toți AZȘ. Cu alte cuvinte, mai exista încă o divizare. Acest lucru era la fel ca în prezent.

O observație finală și foarte interesantă

În scrisoarea menționată anterior către Chapman, Ellen White a încheiat spunând: „Este datoria voastră **să vă apropiați cât mai mult de oameni** și să nu vă îndepărtați cât mai departe de ei și **prin interpretarea voastră să faceți o diferență care nu ar trebui să existe**. Iată pericolul tău, de a te abate de la problemele reale pentru acest moment. Și tu **nu ești singurul** care pare a fi mișcat cu ambiție în această direcție.”⁴¹ Apoi a adăugat: „Nu ar fi corect sau prudent să te trimită ca muncitor **pentru a-ți promulga ideile ciudate și, astfel, ar cauza divizarea; acum avem multe. Vrem oameni cu experiență solidă, care-și vor ancora mințile și nu vor fi trimiși fără o diagramă sau fără busolă.**”⁴²

Spunându-i lui Chapman că biserica nu are nevoie de oameni care ar cauza divizarea [bisericii], dar ar avea nevoie de oameni cu „experiență solidă” care și-au „ancorat mințile” [pentru adevăr], Ellen White a spus în mod evident că ceea ce era necesar în Adventismul de Ziua a Șaptea erau bărbați care ar propovădui adevărul stabilit [de pionieri].

Ea a încheiat spunând: „Acum, fratele meu, **acesta este adevărul pe care îl dorim și trebuie să îl avem**, dar **nu introdu eroarea ca adevăr nou.**”⁴³

Observați că aceasta a fost în 1891. În acel moment, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu numai că a învățat că Duhul Sfânt a fost omniprezența atât a lui Dumnezeu, cât și a lui Hristos (nu o Persoană individuală ca ei, așa cum învață acum [conducerea]), ci și că Hristos a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că în veșnicie El a

⁴¹ Ellen G. White, *Letter to Brother Chapman* (June 11th 1891);

Vezi și Ellen G. White, *Manuscript Release*, vol. 14 (No. 1107).

⁴² *Ibid.*

⁴³ *Ibid.*

fost născut (a fost adus la existență) din Tatăl. La acea vreme, aceasta era viziunea denominațională acceptată. Acest lucru a fost considerat drept „adevărul”.

În 1890, *cu un an înainte* de scrierea lui Ellen White către Chapman, condamnând opiniile sale, E. J. Wagoner a publicat o carte intitulată *Christ and His Righteousness* („Hristos și neprihănirea Sa”). Această carte a fost scrisă ca să fie o reprezentare a mesajului său la faimoasa sesiune a Conferinței Generale din 1888. După cum știm, Ellen White a aprobat pe deplin mesajul lui Wagoner. Ea a spus că a fost un mesaj pe care Dumnezeu „l-a poruncit” să fie dat.

Ea a spus că „Domnul, în marea Sa milă, a trimis *poporului său un mesaj foarte prețios prin prezbiterii Waggoner și Jones*. Acest mesaj a fost acela de a aduce mai mult în fața lumii *pe Mântuitorul înălțat, sacrificiul pentru păcatele întregii lumi*.”⁴⁴

Această scrisoare a fost scrisă când Ellen White era în Australia, cu 7 ani după Conferința Generală din Minneapolis (1888), de asemenea la 5 ani după ce Wagoner și-a publicat cartea (1890).

Apoi a spus „*Mulți L-au pierdut pe Isus din vedere*. Ei au nevoie să aibă ochii îndreptați spre *Persoana Sa divină*, meritele Lui, și dragostea Sa neschimbătoare pentru familia umană. Toată puterea *Îi este dată în mâinile Lui*, pentru că El poate împărți daruri bogate oamenilor, acordându-le darul neprețuit al propriei Sale neprihăniri agentului omenesc neajutorat.”⁴⁵ Ea a concluzionat „Acesta este mesajul pe care *Dumnezeu l-a poruncit să fie dat lumii*. Este solia celui de-al treilea înger, care trebuie proclamat cu voce tare, *și a participat în mare măsură la revărsarea Duhului Său*.”⁴⁶

Acestea au fost cuvinte foarte puternice și au venit din partea mesagerului lui Dumnezeu la rămășiță. Mesajul lui Wagoner la Minneapolis a fost un mesaj care s-a referit la neprihănirea prin credință. De aceea, de la începutul cărții sale, pentru că neprihănirea care ne salvează este neprihănirea lui Dumnezeu, a fost imperativ ca Wagoner să arate că Hristos este cu adevărat Dumnezeu. În acest scop el a făcut

⁴⁴ Ellen G. White, *Testimony to Battle Creek* (written from Hobart, Tasmania, Australia to O. A. Olsen; May 1st 1895);

Vezi și Ellen G. White, *Manuscript Release*, vol. 14 (No. 1107).

⁴⁵ *Ibid.*

⁴⁶ *Ibid.*

declarații ca (referindu-se la Ioan 1: 1): „La început" era Cuvântul. ***Mintea omului nu poate înțelege veacurile care sunt cuprinse în această frază.***"⁴⁷

Waggoner a spus că din acest punct de „la început", timpul a fost inestimabil (incalculabil). Cu alte cuvinte, este o „perioadă de timp/veșnicie" cunoscută numai lui Dumnezeu. El a spus „Nu li se dă oamenilor să ***știe când și cum a fost născut Fiul***; dar știm că El era Cuvântul Divin, nu doar înainte ca El să vină pe acest pământ ca să moară, ci chiar înainte ca lumea să fie creată.”⁴⁸

În general, părerile lui Waggoner despre Hristos au fost în conformitate cu ceea ce crezuseră atunci Adventiștii de Ziua a Șaptea. Se poate spune că a fost credința denominațională. De aceea, aceste opinii nu au provocat controverse la Minneapolis.

El a mai spus „Noi știm că Hristos "a ieșit și a venit din Dumnezeu" (Ioan 8:42), dar a fost ***atât de departe în veacurile veșniciei încât depășește înțelegerea minții omului.***"⁴⁹ La paginile 21-22 Waggoner confirmă ceea ce a spus la pagina 9 (vezi mai sus) „A fost o vreme când Hristos a continuat și a venit din Dumnezeu, din sânul Tatălui (Ioan 8:42 și 1:18), ***dar acel timp a fost atât de departe în zilele veșniciei încât până la înțelegerea finită este practic fără început.*** Dar de notat este că ***Hristos este un Fiu născut și nu un subiect creat.***"⁵⁰

Reiterând punctul în care Hristos este un Fiu născut, Waggoner a spus „Dar de notat este că Hristos ***este un Fiu născut și nu un subiect creat.*** El are ***prin moștenire*** un nume mai bun decât îngerii. El este "un Fiu peste casa Lui" (Evrei 1:4; 3:6). Și din moment ce El este singurul Fiu al lui Dumnezeu, ***El este din substanța și natura lui Dumnezeu și posedă prin naștere toate atributele lui Dumnezeu;*** pentru că Tatăl a fost mulțumit de faptul că Fiul Său a trebuit să fie imaginea expresă a Persoanei Sale, strălucirea slavei Lui și umplut cu toată plinătatea Dumnezeirii”⁵¹

Waggoner a pus temeinic fundamentul că, deoarece Hristos a fost născut din Dumnezeu, El a fost cu adevărat Dumnezeu, prin urmare

⁴⁷ E. J. Waggoner, *Christ and His Righteousness* (1890), p. 9.

⁴⁸ *Ibid.*

⁴⁹ *Ibid.*

⁵⁰ *Ibid.*, pp. 21-2.

⁵¹ *Ibid.*, p. 22.

El este Iehova. De aceea el a spus: „Hristos "este în sânul Tatălui;" fiind prin natură însăși substanța lui Dumnezeu și având viața în El Însuși, El este *numit* în mod corespunzător *Iehova, Cel care există prin Sine Însuși* și este astfel desemnat în Ieremia 23:56, unde se spune că Odrala neprihănită, care va face judecată și dreptate pe pământ, va fi cunoscută sub numele de *Iehova-tpendkenu* - DOMNUL, NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ.”⁵²

Așa cum se poate vedea în mod clar aici, în timpul primilor ani, AZȘ au crezut și au învățat că Hristos este Iehova, pentru că ei au crezut că El a fost născut din Dumnezeu. Se poate spune că ei au crezut că El este Dumnezeu din Dumnezeu. Foarte important pentru studiul nostru este că Waggoner a mai spus despre Duhul Sfânt: „În cele din urmă, cunoaștem *unitatea divină a Tatălui și a Fiului* din faptul că *amândoi au același Duh*. Pavel, după ce a spus că cei care sunt în fire păcătoasă [gr. *sarx*, eng. *carne* păcătoasă] nu pot să-I placă lui Dumnezeu, continuă: "Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (Rom. 8: 9). Aici găsim că Duhul Sfânt este *atât Duhul lui Dumnezeu, cât și Duhul lui Hristos*.”⁵³

În ceea ce privește Duhul Sfânt, acest lucru a fost în concordanță cu ceea ce au învățat în general AZȘ. Acesta este faptul că Duhul Sfânt „este atât *Duhul lui Dumnezeu, cât și Duhul lui Hristos*”. În timpul perioadei de slujire a lui Ellen White, a fost același raționament și a fost învățătura BAZȘ. Este, de asemenea, o parte din ceea ce Ellen White a susținut în 1895 ca fiind „un mesaj foarte prețios” pe care Dumnezeu l-a trimis poporului Său. Acesta este motivul pentru care a spus celor care „L-au pierdut pe Isus din vedere”, le-a îndreptat mințile către „Persoana divină” (vezi mai sus).

Ellen White a considerat în mod evident că Waggoner este cineva care (spre deosebire de Chapman cu opiniile sale de divizare) „*își va ancora mintea și nu va fi trimis în lipsa unei diagrame sau a unei busole*.” (a se vedea scrisoarea Chapman de mai sus). Rețineți că scrisoarea lui Ellen White care a susținut mesajul lui Wagoner care a fost scrisă în 1895, în timp ce scrisoarea ei condamnând viziunea lui Chapman a fost cu 4 ani mai devreme în 1891.

⁵² *Ibid.*, pp. 23-4.

⁵³ *Ibid.*, p. 23.

Spre deosebire de credințele lui Chapman, Ellen White nu a considerat credințele lui Waggoner drept eroare sau divizare. Aceasta înseamnă că, în 1895, ea nu a privit mesajul lui Waggoner din Minneapolis despre Hristos sau despre Duhul Sfânt ca fiind o eroare. Ea a văzut-o ca o unitate pentru poporul lui Dumnezeu. De fapt, a spus că a fost un mesaj poruncit, dat de Dumnezeu; ea a susținut acest mesaj ca fiind adevărul.

Perspectivile lui Waggoner despre Hristos și despre Duhul Sfânt au fost cele care au fost apoi predate de AZȘ. De aceea nu a fost făcută nici o obiecție la Minneapolis. Rețineți, de asemenea, că a fost aceeași perioadă de timp în care se încheia cartea *The Desire of Ages* („Viața lui Isus”). Spre deosebire de ce a scris Kellogg în cartea lui („Templul viu”), Ellen White nu a condamnat niciodată cartea lui Wagoner, nici nu a condamnat părerile despre Dumnezeu, Hristos sau Duhul Sfânt găsite în ea. Pentru acest lucru avea un motiv foarte bun. Ea a fost de acord cu Waggoner.

În acord cu Waggoner

Unii au spus că Ellen White nu a aprobat perspectivele lui Waggoner cu privire la Hristos, dar acest lucru ar fi lipsit de sens. La Minneapolis a constituit întreaga bază a mesajului Său despre neprihănirea prin credință. De aceea, foarte devreme în cartea sa, el a stabilit ca temelie a soliei sale (temelia Evangheliei). Știm că Ellen White a fost de acord cu această parte a raționamentului lui Waggoner, deoarece în mai 1895, care a fost doar o problemă de 9 sau 10 săptămâni după ce ea a scris scrisoarea către Conferința Generală, acceptând mesajul său la Minneapolis (a se vedea mai sus), ea a relatat lui Waggoner gânduri într-un articol pe care l-a scris.

Waggoner spusese în cartea sa: „Este adevărat că există mulți fii ai lui Dumnezeu, dar Hristos este "singurul Fiu al lui Dumnezeu" și deci este Fiul lui Dumnezeu într-un sens în care nici o altă ființă nu a fost vreodată sau nu poate fi vreodată”.⁵⁴ El a adăugat apoi: „Îngerii sunt fii ai lui Dumnezeu, așa cum a fost Adam (Iov 38: 7; Luca 3:38), prin creație; creștinii sunt fiii lui Dumnezeu prin adopție (Romani 8:14,15), dar Hristos este Fiul lui Dumnezeu prin naștere. Scriitorul evreilor arată

⁵⁴ E. J. Waggoner, *Christ and His Righteousness* (1890), p. 12.

în continuare că poziția Fiului lui Dumnezeu nu este una la care Hristos a fost înălțat, ci că este una pe care El a avut-o de drept.”⁵⁵

Acum rețineți că „apropape” ultimele cuvinte ale lui Waggoner sunt cele de la Ellen White (aceasta a fost cu 5 ani mai târziu în 1895): „A fost făcută o ofertă completă; pentru că "atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu", nu un fiu prin creație, așa cum au fost îngerii și nici un fiu prin adopție, așa cum este păcătosul iertat, ci un Fiu născut în expresie, chipul persoanei Tatălui și în toată strălucirea măreției și slavei Sale, unul egal cu Dumnezeu în autoritate, demnitate și perfecțiune divină. În El trăia toată plinătatea Dumnezeirii.”⁵⁶ Deși nu este chiar „cuvânt cu cuvânt”, este în mod rezonabil evident că Ellen White a repetat „gând cu gând” de la Waggoner. Ea a spus, de asemenea, doar 6 săptămâni mai târziu: „Tatăl cel veșnic, cel care nu putea fi schimbat, l-a dat pe singurul Său Fiu născut, rupt din sânul Său, cel care a fost făcut imaginea personală a Lui și l-a trimis pe pământ pentru a le descoperi oamenilor cât de mult îi iubea.”⁵⁷

În 1895, părerile lui Ellen White despre Dumnezeu, Hristos și Duhul Sfânt nu au fost diferite de ceea ce au fost atunci învățați AZȘ. Asta înseamnă că Hristos este născut din Dumnezeu, prin urmare, din acest motiv El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. De asemenea, Duhul Sfânt este prezența ambilor (Tatăl și Fiul) în timp ce ei nu au fost prezenți în mod fizic. Ea nu a recunoscut aceste păreri ca fiind ciudate sau divizatoare, ci în conformitate cu Scripturile.

Astăzi, BAZȘ condamnă aceste păreri și spune că sunt învățături eretice, dar nu există nici o înregistrare a lui Ellen White spunând că pionierii au greșit. Toate dovezile arată că ea a fost de acord cu ceea ce s-a predat de AZȘ. Aceleași păreri au continuat până când a murit (1915), chiar și după deceniile următoare. În secțiunea a doua⁵⁸ a acestui studiu, vom ține seama în mod special de ceea ce spun Scripturile cu privire la Duhul Sfânt.

⁵⁵ *Ibid.*

⁵⁶ Ellen G. White, *Signs of the Times* (May 30th 1895), ‘Christ our complete salvation’.

⁵⁷ Ellen G. White, *Review & Herald* (July 9th 1895), ‘The Duty of the Minister and the People’.

⁵⁸ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 2: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/bHS2.htm>

Dacă doriți să comentați ceea ce ați citit, vă rog să mă contactați:
terry_sda@blueyonder.co.uk - Terry Hill - Publicat inițial pe 14 martie
2009 - Ultima editare pe 14 mai 2009 - © T. M. Hill 2009 - "Când un
om care se înșeală sincer aude adevărul, va renunța la a fi greșit sau va
înceta să fie cinstit!" (Sursa este necunoscută)

SECȚIUNEA A DOUA CE DEZVĂLUIE SCRIPTURILE

Noi am observat, în secțiunea anterioară,⁵⁹ că în timpul slujirii lui Ellen White (1844-1915), în general nu s-a crezut în cadrul BAZȘ că Duhul Sfânt este o Ființă divină individuală ca Dumnezeu și ca Hristos. Aceasta a fost chiar dacă la începutul anilor 1900 a fost acceptat, așa cum a spus Ellen White, că El (eng. *it*) [adică Duhul] este o Persoană și că „există trei Persoane vii ale trioului ceresc.”⁶⁰

Credința AZȘ a fost aceea că Duhul Sfânt este atât omniprezența lui Dumnezeu (Tatăl), cât și a lui Hristos (Duhul celor doi), în timp ce Ei (Dumnezeu Tatăl și Hristos) erau amândoi fiecare în trup separat. Aceasta ar însemna că, deși trupurile lor sunt în cer, atât Dumnezeu Tatăl, cât și Hristos au fost prezenți peste tot prin Duhul Sfânt. De zeci de ani după moartea lui Ellen White, aceeași părere a continuat să rămână în BAZȘ.

În cele din urmă a apărut o "viziune schimbată". Această viziune descria Duhul Sfânt ca un individ separat (o altă ființă divină) ca Dumnezeu și Hristos, care, cuplată cu vederile schimbate despre Hristos, a dus în cele din urmă la adoptarea doctrinei Trinității. Această din urmă credință nu a devenit normativă până la mijlocul anilor '50. Ca și mișcare a adventiștilor, aceasta a fost timp de peste 100 de ani, încă de la începuturile noastre.

Deci cine are dreptate și cine este greșit în această dezbatere despre Dumnezeu?

Acest lucru poate fi decis numai printr-un studiu personal al Scripturilor. Asta înseamnă că tot ceea ce Dumnezeu a ales să dezvăluie

⁵⁹ Terry M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 2: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/bHS2.htm>

⁶⁰ David H. Hiele, *Bible Training School* (March 1st 1906), 'The Father, Son, and Holy Ghost';

Cartea online: [https://books.google.ro/books?id=WJ2yBAAAQBAJ&pg=PA159&dq=Bible+Training+School+\(March+1st+1906\).+%E2%80%98The+Father,+Son,+and+Holy+Ghost%E2%80%99.&hl=ro&sa=X&ved=0ahUKewiH3K77gJrkAhXNpYsKHSw3BTAQ6AEIKDAA#v=onepage&q=Bible%20Training%20School%20\(March%201st%201906\)%2C%20%E2%80%98The%20Father%2C%20Son%2C%20and%20Holy%20Ghost%E2%80%99.&f=false](https://books.google.ro/books?id=WJ2yBAAAQBAJ&pg=PA159&dq=Bible+Training+School+(March+1st+1906).+%E2%80%98The+Father,+Son,+and+Holy+Ghost%E2%80%99.&hl=ro&sa=X&ved=0ahUKewiH3K77gJrkAhXNpYsKHSw3BTAQ6AEIKDAA#v=onepage&q=Bible%20Training%20School%20(March%201st%201906)%2C%20%E2%80%98The%20Father%2C%20Son%2C%20and%20Holy%20Ghost%E2%80%99.&f=false)

prin Cuvântul Său scris, va trebui să fie studiat și apoi dezvoltată o credință formulată pe baza greutății dovezilor găsite. Nu există altă cale de a face o concluzie cinstită. Pur și simplu luând cuvântul altcuiva pentru ceea ce credeți sau crezând că ceva este adevărat doar pentru că o anumită biserică îl învață (oricare ar fi biserica) nu este un motiv foarte bun pentru a crede ceva. Întreaga dezbatere are nevoie de studiu personal.

Problema

Cei mai mulți ar fi de acord că, în ceea ce privește Duhul Sfânt, o mare parte din ceea ce creștinii cred astăzi se bazează pe descoperirea Noului Testament - în special cuvintele lui Isus așa cum sunt înregistrate în Evanghelia după Ioan. Ar fi cam acestea:

- ❖ „*Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac;*” (Ioan 14:16)
- ❖ „*V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi. Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.*” (Ioan 14:25-26)
- ❖ „*Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.*” (Ioan 15:26)
- ❖ „*Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.*” (Ioan 16:7)

De la citirea Scripturii de mai sus și de la citirea altor texte care sunt foarte asemănătoare cu acestea, cei mai mulți creștini au ajuns la concluzia că Duhul Sfânt este o Persoană - adică o Persoană ca Dumnezeu Tatăl și ca Hristos. Alții au o viziune alternativă. Ei vor spune că, deși Duhul Sfânt este o Persoană, Scripturile nu Îl descriu ca pe o Persoană exact ca Tatăl și ca Hristos. În contrast total cu aceste două concluzii, unii spun că Duhul Sfânt este pur și simplu puterea sau influența lui Dumnezeu.

Acest lucru ne amintește de problema Kellogg. În prima secțiune,⁶¹ a acestui studiu noi am remarcat că, încercând să se justifice pentru ceea ce scrisese în cartea sa mult prea dezbătută "Templul viu" (care a fost condamnat din cauza părerilor lui Dumnezeu pe care le conținea), Kellogg a spus că a ajuns să creadă în Trinitate, ceea ce înseamnă că a ajuns să creadă că Duhul Sfânt este o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos.

Prin acceptarea acestei credințe, Kellogg a descoperit că este în dezacord cu corpul principal al AZȘ. Acest lucru se datorează faptului că, în general, nu era crezut de aceștia din urmă, că Duhul Sfânt avea individualitate ca Dumnezeu și ca Hristos. Cu siguranță, ei nu au crezut, așa cum este exprimat în doctrina Trinității, că Dumnezeu este o triunitate a Ființelor divine. Această doctrină din urmă, în timp ce Ellen White era în viață, nu a fost învățătura ținută de BAZȘ. Este evident că biserica a încercat să-i arate lui Kellogg unde s-a înșelat. Putem vedea acest lucru pentru că Kellogg i-a scris lui G. I. Butler (apoi a ajuns președintele Conferinței de Sud a Uniunii) spunând: „Din câte pot să văd, *dificultatea care se găsește în "Templul Viu"*, întreaga chestiune poate fi împinsă la această întrebare: este Duhul Sfânt o Persoană? Tu spui că nu.”⁶² El a mai spus: „Cum poate fi Duhul Sfânt *cea de-a treia Persoană și să nu fie deloc o Persoană*, este dificil pentru mine să înțeleg.”⁶³

Astăzi, aceeași problemă persistă în cadrul BAZȘ. Trinitarienii spun celor care nu sunt trinitarienii: „Cum poate fi Duhul Sfânt o Persoană și totuși să nu fie o Persoană?”. Adevărul acestei chestiuni este că majoritatea non-trinitarienilor AZȘ nu spun că Duhul Sfânt nu este o Persoană. Ei spun că El nu este o Persoană cu individualitate ca Dumnezeu și ca Hristos.

În timp ce toate acestea pot părea destul de confuze, aruncându-ne o privire asupra a ceea ce Dumnezeu ne-a spus prin Cuvântul Său scris (pe care o vom face în această secțiune), vom descoperi de ce gândesc astfel. Vom lua de asemenea notă de ambele părți ale argumentului - care este modul corect de abordare a acestei probleme.

⁶¹ Terry M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 1: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/aHS1.htm>

⁶² J. H. Kellogg, *Letter to G. I. Butler* (October 28th 1903).

⁶³ *Ibid.*

Modul de rezolvare a problemei

În timpul unei discuții de dimineață, la Battle Creek din data de 6 februarie 1890, Ellen White a vorbit aceste cuvinte: „Frații noștri ar trebui să fie dispuși să investigheze într-un mod sincer fiecare punct de controversă. Dacă un frate predă o eroare, cei care sunt în poziții de responsabilitate ar trebui să o recunoască; și dacă dă o învățătură a adevărului, ei trebuie să și ia poziție de partea lui. Trebuie să știm cu toții ce se învață între noi, căci dacă este adevăr, trebuie să îl cunoaștem.”⁶⁴

Singura cale sinceră de a face față acestei întrebări a Duhului Sfânt este aceea de a studia ambele părți ale argumentului. În acest caz, va fi nevoie să tragem concluzii din ceea ce este descoperit - luând în considerare și orice altceva ce poate fi adus în minte, ce nu este menționat în această lucrare.

Trei ani mai târziu, când, în Noua Zeelandă, Ellen White vorbea despre cei din acea țară care spuneau că AZȘ nu au crezut în divinitatea lui Hristos, aceasta a fost probabil pentru că AZȘ nu erau Trinitarieni. Ei credeau că în veșnicie, Hristos a fost născut din Tatăl, prin urmare, El a fost Dumnezeu Tatăl în Persoana Fiului Său. Ellen White a susținut credințele AZȘ. Ea a spus că ei învățau adevărul despre Hristos.

Ea a scris: „În această țară [Noua Zeelandă], slujitorii denominaționali spun *cele mai neclintitoare falsități* congregațiilor lor *în ceea ce privește munca noastră și poporul nostru*.”⁶⁵ A urmat spunând aceasta: „Orice raport fals care a fost pornit, este transmis de cei care se opun adevărului și se repetă de la biserică la biserică și de la comunitate la comunitate. Mediatorii acestor falsuri *nu se străduiesc să afle dacă sunt sau nu adevărate*, pentru că mulți dintre cei care repetă rapoartele, deși nu cei fraierii de ei, încă iubesc rapoartele false și se bucură de faptul că le oferă o circulație largă.”⁶⁶ Acesta este modul de gândire întâlnit foarte des și în ziua de astăzi. Apoi a adăugat: „*Ei nu ca niște oameni cinstiți, drepecți*, vin la cei care sunt acuzați și caută să afle care este adevărul referitor la ceea ce au auzit cu privire la credința lor;

⁶⁴ Ellen G. White, *Review and Herald* (March 25th 1890), ‘Open the heart to light’.

⁶⁵ Ellen G. White, *Review and Herald* (May 12th 1893), ‘An appeal for the Australasian field’.

⁶⁶ *Ibid.*

dar *fără anchetă, ei răspândesc afirmații false pentru a aduce prejudicii poporului împotriva celor care țin adevărul.*"⁶⁷

Aceasta este calea lumii. Acest lucru nu ar trebui să fie găsit în creștinism - cu siguranță nu în cadrul BAZȘ. Nu este calea lui Hristos. Observați că Ellen White spune că AZȘ învățau adevărul.

Ca un exemplu al acestei prejudecăți împotriva acestui adevăr, ea a scris: „De exemplu, s-a făcut un efort pentru a obține utilizarea sălii într-un sat la patru mile de Hastings, unde unii dintre lucrătorii noștri au propus să prezinte Evanghelia poporului; dar nu au reușit să obțină sala, pentru că un învățător *s-a opus adevărului* și a declarat poporului că membrii **BAZȘ nu au crezut în divinitatea lui Hristos.**”⁶⁸ Putem vedea din aceasta că Ellen White spune că AZȘ învățau adevărul despre Hristos. Ea a susținut aceste credințe. Asta se întâmpla în anul 1893.

Șapte ani mai târziu, în 1900, Ellen White a scris (notați titlul capitolului): „A te ține departe de o investigație a adevărului *nu este calea de a îndeplini porunca Mântuitorului de a "cerceta Scripturile"*.”⁶⁹ Apoi, întreabă: „Este nevoie de săpat pentru comorile ascunse pentru a *numi rezultatul muncii unui om "o mulțime de gunoi"* fără să faceți nicio examinare critică pentru a vedea dacă există sau nu bijuterii prețioase ale adevărului în colecția de gânduri pe care o condamnați?”⁷⁰

Într-o scrisoare scrisă lui G. I. Butler, care a fost atunci consilierul Conferinței Generale, Ellen White, l-a sfătuit: „Dacă un frate diferă de voi în anumite puncte de adevăr, *nu se lasă înduplecat, nu-l puneți într-o lumină falsă nici să-i interpretați greșit cuvintele, făcându-i jocul;*” apoi a spus: „Să nu-l prezentați înaintea celorlalți ca eretic, *atunci când nu ați cercetat de la el pozițiile lui*, luând *text cu text* din Scriptură, cu atitudinea lui Hristos, *să îi arătați adevărul.*”⁷¹

În acest studiu al Duhului Sfânt, acest sfat cereșc este luat în seamă. Vom analiza ambele părți ale dezbaterii. Când totul este spus și făcut, autorul acestei lucrări a tras exact aceeași concluzie ca și G. I. Butler care, în răspunsul la dilema lui Kellogg, spune: „*Dumnezeu locuiește în*

⁶⁷ *Ibid.*

⁶⁸ *Ibid.*

⁶⁹ Ellen G. White, *Testimonies on Sabbath School Work* (1900), p. 65, ‘The Spirit of Investigation Essential’.

⁷⁰ *Ibid.*

⁷¹ *Ibid.*

noi prin Duhul Său Sfânt, ca Mângâietor, ca Îndurător, mai ales ca cel dintâi. Când venim la El, noi participăm la El în acest sens, pentru că *Duhul vine înainte de la El*; Acesta vine din/de la *Tatăl și din/de la Fiul*.”⁷² el a mai spus: „*Nu este o Persoană care se plimbă pe jos sau zboară, ca o Ființă literală*, în orice fel de sens *ca Hristos și ca Tatăl* - cel puțin, dacă este, este cu totul alta decât înțelegerea mea sau sensul limbii sau a cuvintelor.”⁷³

Având în vedere că Biblia va fi regula finală pentru credința noastră, vom analiza acum ce este scris despre Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt o Persoană

Mai întâi vom examina Scriptura care ne spune că Duhul Sfânt este o Persoană. Așa cum este evident de ce aceste texte ale Bibliei sunt folosite în acest scop; comentariile lungi și detaliate nu sunt necesare.

Unul din texte este: „*Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu*, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.” (Efeseni 4:30). Concluzionăm din acest verset că Duhul Sfânt poate fi întristat (provocat în primejdie, supărat, trist etc.) El trebuie să fie o Persoană.

Un text din Luca: „Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca *să minți pe Duhul Sfânt* și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?” (Faptele Apostolilor 5:3). Duhul Sfânt trebuie să fie o Persoană pentru că altfel nu ar fi posibil să fie mințit. Este imposibil să minți ceva ce este doar o putere sau o influență.

Într-un verset Isus a spus: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, *căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare*.” (Ioan 16:13).

Într-alt verset Luca a scris: „*Duhul a zis lui Filip*: „Du-te și ajunge carul acesta!””, în alt capitol a notat: „Și pe când se gândea Petru la vedenia aceea, *Duhul i-a zis*: „Iată că te caută trei oameni:”

Aceste versete ale Scripturii ne spun foarte clar că Duhul Sfânt aude, vorbește și dezvăluie prin urmare că trebuie să fie o Persoană.

Pavel a scris și el: „Înșuși Duhul *adevereste împreună cu duhul nostru* că suntem copii ai lui Dumnezeu.” Acest text este foarte

⁷² G. I. Butler, *Letter to J. H. Kellogg* (April 5th 1904).

⁷³ *Ibid.*

important. Vom reveni în secțiunea următoare.⁷⁴ Atunci vom analiza ceea ce spun Scripturile despre duhul uman. Aceasta cred că ne va ajuta să înțelegem mai bine Duhul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt). Duhul Sfânt trebuie să fie o Persoană altfel El nu a putut să mărturisească duhului nostru.

Paul a adăugat: „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar **Înșuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.**”

Duhul Sfânt mijlocește pentru noi, prin urmare, acest lucru trebuie să-i arate că este o Persoană. Observația lui Pavel spune că „mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Poate că un cuvânt mai bun pentru *groanings* (din eng. „gemete”) ar fi „suspine” (care nu pot fi rostite) sau poate chiar mai bine, după cum o traduce Weymouth: „Dar Duhul **Înșuși** ne pledează în dorințe care nu pot găsi cuvinte”.

De asemenea, trebuie să ne amintim că Isus a spus: „căci Duhul Sfânt **vă va învăța** chiar în ceasul acela ce va trebui să vorbiți.” (Luca 12:12). Apostolul Pavel a scris de asemenea: „Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci **cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt**, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești.” (1 Corinteni 2:13), dar puțin mai devreme a spus Pavel: „(v. 9) Dar, după cum este scris: "Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc." (v. 10) Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit **prin Duhul Său**. Căci Duhul **cercetează totul**, chiar și **lucrurile adânci ale lui Dumnezeu**. (v. 11) În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște **lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.**” (1 Corinteni 2:9-11). Vedem din aceste versete că, așa cum duhul omului cunoaște lucrurile omului, Acesta este Duhul lui Dumnezeu care cunoaște lucrurile lui Dumnezeu.

Pronumele „El” și „Lui”

John Harvey Kellogg când explica de ce credea că Duhul Sfânt este o persoană, a spus: „Presupunem că Biblia a spus acest lucru din cauza

⁷⁴ Terry M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 3: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/CHS3.htm>

faptului că este vorba de **pronumele personal „EI”** în care se vorbește despre Duhul Sfânt. Sora White **folosește pronumele „EI”** (eng) și a spus în atâtea locuri că Duhul Sfânt este a treia Persoană a Dumnezeirii.”⁷⁵

După cum am arătat mai sus, „Mângâietorul” despre care a vorbit Isus în Ioan 14:16, 26, 15:26 și 16:7, se face referire la pronumele personale „El” sau „Lui”. În mod evident, mulți creștini folosesc acest argument (ca și Kellogg) pentru a arăta că Duhul Sfânt este o Persoană. Trebuie însă amintit că mulți dintre cei ce sunt non-trinitarieni nu spun astăzi că Duhul Sfânt nu este o Persoană, ci ei spun că El nu este o Persoană cu o individualitate ca Dumnezeu și ca Hristos.

În 1878, un slujbaș AZȘ numit Dudley Canright a scris un articol intitulat: *The Holy Spirit* („Duhul Sfânt”). A fost publicat în *Signs of the Times* („Semnele timpului”). El a explicat: „Un alt fapt care are o influență puternică asupra acestei întrebări [a Duhului Sfânt] este că cuvântul „duh” (gr. *pneuma*), este întotdeauna neutru, nu este nici masculin, nici feminin.”⁷⁶, apoi a continuat: „Toate pronumele care se referă la Duhul Sfânt sunt la neutru, cu excepția cazului în care Duhul Sfânt **este personificat, ca Mângâietor**, (gr. *Parakletos*, Ioan 14:16,26). Desigur, ar fi **trebuie să fie** masculin.”⁷⁷

Argumentul lui Canright pare să fie că, deoarece cuvântul grecesc *pneuma* („Duhul”) este de gen neutru, atunci pronumele „El” sau „Lui” etc. nu ar trebui să fie folosite cu privire la El [la genul masculin]. Canright a susținut, de asemenea, că prin utilizarea cuvântului grecesc *Parakletos* (care este masculin), Duhul „este personificat”, deoarece se aplică mângâierea și genul specific. Rețineți că el spune că „ar **fi trebuie să fie** masculin”. Cu alte cuvinte (Canright spune), raționamentul din spatele căruia traducătorii biblici se referă la „Mângâietor” ca „El” sau „Lui” este că aceste pronume trebuie să facă acest lucru pentru a fi corect din punct de vedere gramatic.

Canright a concluzionat: „Dacă Duhul Sfânt este o Persoană, pronumele care se referă la **îl** (eng. forma a treia, neutru, singular) ar fi trebuie să fie de genul masculin, **cea ce nu este niciodată**”.⁷⁸

⁷⁵ J. H. Kellogg, *Letter to G. I. Butler* (October 28th 1903).

⁷⁶ D. M. Canright, *Signs of the Times* (August 8th 1878), ‘The Holy Spirit’.

⁷⁷ *Ibid.*

⁷⁸ *Ibid.*

Ca majoritatea celorlalți AZȘ care trăiau la vremea aceea, Canright nu putea decât să considere că Duhul Sfânt: fie este o Persoană, fie nu este o Persoană. El nu a putut vedea o credință „între”, ceea ce înseamnă că Duhul Sfânt este o Persoană, dar natura Sa nu poate fi înțeleasă de umanitatea căzută. Prin urmare, a ajuns la concluzia că Duhul Sfânt este o influență din partea lui Dumnezeu. Spre deosebire de noi astăzi, Canright nu avea privilegiul de a avea sfatul lui Ellen White spunând că Duhul Sfânt este o Persoană. Acest lucru se datorează faptului că, la acel moment (1878), Dumnezeu nu le-a dezvăluit prin ea.

Interesant este că, după 9 ani, când Canright a apostaziat de la BAZȘ (1887), el a devenit un slujbaș la Bapțiști. Apoi a acceptat doctrina Trinității pe care a respins-o până atunci. S-ar presupune de aici că și-a schimbat mintea cu privire la Duhul Sfânt. În procesul apostaziei sale, Canright a respins nu numai Sabatul zilei a șaptea (sâmbăta), ci și mesajul distinctiv al BAZȘ, ceea ce înseamnă că el a negat că aceasta din urmă era biserica rămasă a lui Dumnezeu. Pe scurt, el a respins total BAZȘ, de aici titlul cărții sale bine citite *Seventh-day Adventism Renounced* („Renunțarea la Adventismul de Ziua a Șaptea”). Canright a murit în 1919 și nu s-a reîntors niciodată la BAZȘ.

Pe lângă textele Scripturii pe care le-am văzut mai sus, există și alte texte care arată că Duhul Sfânt este o Persoană, dar cele pe care le-am privit ar trebui să fie suficiente pentru scopurile noastre. Se poate concluziona doar că dacă Duhul Sfânt nu era o Persoană, atunci El nu putea să audă, să vorbească, să învețe sau să comunice etc., cât despre cealaltă parte a argumentului - adică textele Scripturilor care nu Îl descriu ca pe o Persoană în utilizarea normală a cuvântului. Acum ne vom uita la ele. Acest lucru ne va oferi o perspectivă echilibrată asupra problemei.

Duhul Sfânt - slava lui Dumnezeu

Cei care cred că Duhul Sfânt este o Ființă divină individuală ca Dumnezeu și ca Hristos, încearcă de obicei să-și justifice credințele citând astfel de Scripturi așa cum am citit mai sus. Interesant însă, ei prezintă rareori textele Scripturii care arată că El nu este o Persoană în sensul în care folosim în mod normal cuvântul „Persoană”.

Aceasta este o exegeză biblică foarte slabă. Spun acest lucru pentru că dacă trebuie să prezentăm un studiu onest al oricărui subiect (indiferent care este), trebuie să arătăm toate textele care sunt relevante

pentru ceea ce studiem și nu doar pentru unii dintre ei. Cu alte cuvinte, nu trebuie să folosim texte care „dovedesc” ceea ce dorim ca oamenii să creadă, ignorând în același timp textele care se împotrivesc acelei credințe. În realitate, acest lucru este necinstit. Acesta este motivul pentru care acest studiu prezintă ambele părți ale argumentului.

În concluzie, această viziune generală nu poate oferi un răspuns satisfăcător la ceea ce este exact Duhul Sfânt, nu este un studiu onest a ceea ce dezvăluie Biblia. În ceea ce privește textele Scripturii care nu vorbesc despre Duhul Sfânt ca Persoană (cum ne-am gândi în mod normal la cineva să fie persoană), luați, de exemplu, ceva pe care Isus l-a făcut la scurt timp după învierea Lui. După ce le-a arătat ucenicilor Săi semnele de la mâinile și picioarele Lui, după ce le-a spus: „Pacea vouă”, iar apoi „După aceste vorbe, *a suflat peste ei* și le-a zis: "**Luați Duh Sfânt!**..."” (Ioan 20:22).

Oricine este cinstit nu poate niciodată să spună că Isus a suflat peste ucenicii Săi o Persoană pe care o percepem în mod normal ca o Persoană să fie - o Persoană ca El și ca Tatăl Său (sau ca și voi și cu mine). Este interesant faptul că, citând acest verset în *The Desire of Ages* („Viața lui Isus”), Ellen White a explicat (amintiți-vă acest lucru *după* înviere, dar *înainte* de înălțare): „Duhul Sfânt *nu s-a manifestat încă pe deplin*; pentru că Hristos *nu fusese încă proslăvit*. Împărțirea sau împărtășirea mult mai abundentă a Duhului nu a avut loc decât *după înălțarea lui Hristos*. Până când aceasta nu a fost primit, ucenicii nu ar fi putut îndeplini mandatul [cerului] pentru a predica Evanghelia lumii. Dar Duhul *a fost dat acum* pentru un scop special.”⁷⁹

Rețineți că Ellen White a spus că „împărtășirea mult mai abundentă” a Duhului Sfânt nu putea fi dată decât „*după* înălțarea lui Hristos”. Vom reveni la acest punct în curând. Ea a spus: „Înainte ca ucenicii să ajungă să-și îndeplinească datoriile slujbelor pe care le aveau în biserică, Hristos a suflat peste ei **Duhul Său**.”⁸⁰ După cum putem vedea clar, Ellen White spune că Isus l-a inspirat pe acești ucenici cu „Duhul Său” și totuși a spus „luați Duh Sfânt”. Rețineți că Isus nu a spus „Primiți-mă/Luați-mă”. În acest sens, a spus Ellen White: „El [Isus] le dădea una dintre cele mai sfinte îndatoriri și dorea să scrie în inima lor

⁷⁹ Ellen G. White, *The Desire of Ages* (Mountain View, CA: Pacific Press Publishing Association, 1898), p. 805, ‘Peace be unto you’.

⁸⁰ *Ibid.*

gândul *că fără Duhul Sfânt lucrarea aceasta nu putea să fie îndeplinită.*"⁸¹

Aici Ellen White spune că, dând Duhul Sfânt, Isus dădea *Duhul Său*. Acest lucru este, de asemenea, în conformitate cu ceea ce a scris ea (așa cum am menționat în prima secțiune)⁸²: „Acest [Duh Sfânt] se referă la *omniprezența Duhului lui Hristos, numită Mângâietorul*. Din nou, Isus spune: "Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul" (Ioan 16:12,13)."⁸³ Aici ni se spune că Duhul Sfânt este Hristos Însuși omniprezent.

Amintiți-vă că atunci când a scris Ioan perioada dintre învierea Lui și înălțarea Lui, că Hristos a suflat asupra ucenicilor Săi Duhul Sfânt, Ellen White a spus că Duhul Sfânt „*nu a fost încă pe deplin manifestat*; pentru că Hristos *nu fusese încă proslăvit*” (vezi mai sus). La Rusalii, Petru a vorbit despre această gloriificare a lui Hristos. El a spus: „Și acum, odată ce *S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu* și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. (Faptele Apostolilor 2:33).

Observați că Hristos a primit promisiunea Duhului Sfânt „al Tatălui” [Său]. Lucrul acesta a fost ceva ce Isus nu L-a avut în trecut. Dacă El L-ar fi avut înainte, atunci nu ar fi fost necesar ca să-L primească mai târziu de la Tatăl. După primirea acestei promisiuni, Duhul Sfânt a fost „pe deplin manifestat”.

Cu privire la coborârea Duhului Sfânt la Cincizecime, Ellen White a scris: „Acum, [la Cincizecime], ucenicii au înțeles cuvintele rostite de Hristos când era încă cu ei: "În acea zi veți ști că *Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.*"”⁸⁴

Este de asemenea interesant faptul că atunci când Isus a primit Duhul Sfânt la botezul Său, ucenicul Ioan înregistrează: „Ioan [Botezătorul] a făcut următoarea mărturisire: "Am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoșteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: ‘Acela peste

⁸¹ *Ibid.*

⁸² Terry M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 2: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/bHS2.htm>

⁸³ Ellen G. White, *Letter to Brother Chapman* (June 11th 1891);
Vezi și Ellen G. White, *Manuscript Release*, vol. 14 (No. 1107).

⁸⁴ Ellen G. White, *Signs of the Times* (May 17th 1899), ‘The Promise of the Spirit’.

care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.’ Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.” (Ioan 1:32-34). Este foarte greu să ne imaginăm ungera cu o Persoană, cel puțin cu o Persoană ca tine și cu mine (sau ca Dumnezeu și ca Hristos). Observați aici că Duhul Sfânt a fost văzut să coboare din Cer „ca un porumbel”. A fost dat de Dumnezeu.

Ni s-a spus prin Spiritul Profetic: „[Ioan] Botezătorul a văzut pe Mântuitorul umblând de la distanță și fața Lui strălucită. "Iată Mielul lui Dumnezeu", a strigat el, "care ridică păcatul lumii" [Ioan 1:29]. Aici Hristos stătea revelat înaintea poporului. *Dumnezeu a coborât peste El sub forma unui porumbel ca aurul lustruit* și vocea Celui Infinit a declarat: "Acesta este Fiul meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea" [Matei 3:17].”⁸⁵

Notați-vă că Duhul Sfânt este descris aici (așa cum Ellen White îl descrie în multe locuri) ca fiind „Slava lui Dumnezeu”. Observați, de asemenea, că această glorie era „sub forma unui porumbel ca aurul lustruit”. Din nou, este dificil să ne imaginăm această formă de porumbel ca o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos, mai ales când ne dăm seama că în același timp El a fost văzut coborând la Isus la botezul Său, Duhul Sfânt locuia și El în interiorul fiecărui credincios care trăia atunci. Vom lua în considerare acesta din urmă.

În fiecare credincios

Duhul Sfânt locuiește în fiecare persoană care se naște din nou (Ioan 3:16). Așa se schimbă atitudinea unei persoane, de asemenea, din cauza căreia comportamentul său (sau al ei) devine tot mai mult „asemănător cu cel al lui Hristos”. Doar prin puterea locuirii Duhului Sfânt, oricare dintre noi poate păzi poruncile lui Dumnezeu (vezi Ezechiel 36:24-27, Evrei 8:10-12, 2 Corinteni 5:17, Galateni 6:16 etc.).

Așa cum a spus Pavel credincioșilor din Corint: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că *Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?* ... Nu știți că trupul vostru este *Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi* și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? (1 Corinteni 3:16; 6:19).

⁸⁵ Ellen White, *Review and Herald* (February 13th 1900), ‘By What Authority Doest Thou These Things?’.

Pavel a scris și lui Timotei: „Lucrul acela bun care ți s-a încredințat păzește-l prin Duhul Sfânt, **care locuiește în noi.**” (2 Timotei 1:14).

În timpul acestui studiu trebuie să ne amintim că Duhul Sfânt locuiește în fiecare credincios în fiecare epocă în același timp (vezi de asemenea Ezechiel 36:24-27 și Romani 8:9 etc.). Aceasta înseamnă că este în același timp în sute de mii de creștini, poate chiar milioane. Sună asta ca și cum ar fi o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos (sau ca tine și ca mine)? Această locuire nu este metaforică. Este literală. Duhul Sfânt nu locuiește într-un neconvertit (Proverbele 15:29).

Această credință cu privire la „locuirea” Duhului Sfânt este în conformitate, cu faptul, cu ceea ce le-a spus Isus ucenicilor Săi: „și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, **căci rămâne cu voi** și va fi **în voi.**” (Ioan 14:17).

Putem vedea același lucru în ceea ce privește darul Duhului Sfânt. S-a spus despre ucenici la Cincizecime: „Și **toți s-au umplut de Duh Sfânt** și au început să vorbească în alte limbi, după cum **le dădea Duhul să vorbească.**” (Faptele Apostolilor 2:4). Se poate vedea cu ușurință de ce pionierii noștri au avut dificultăți în privința înțelegerii Duhului Sfânt ca Persoană.

Duhul Sfânt dat, trimis, luat și aparținând

Scripturile arată că Duhul Sfânt nu funcționează independent de Dumnezeu, ci este folosit de El. Acest lucru este arătat de mai multe ori.

Isus a spus: „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri **va da Duhul Sfânt** celor ce I-L cer!” (Luca 11:13). Observați că Tatăl **dă** Duhul Sfânt.

Apostolul Pavel, de asemenea, a scris: „De aceea, cine nesocotește aceste învățături nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care **v-a dat și Duhul Său cel Sfânt.**” (1 Tesaloniceni 4:8).

În Vechiul Testament, David a scris: „Nu mă lepăda de la Fața Ta și **nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt!**” (Psalmii 51:11).

Profetul Isaia a scris aceste cuvinte: „Atunci poporul Său și-a adus aminte de zilele străvechi ale lui Moise și a zis: „Dar ei au fost neascultători și au întristat **Duhul Lui cel sfânt**, iar El li S-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor. Unde este Acela care i-a scos din mare, cu păstorul turmei Sale? Unde este Acela **care pune în mijlocul lor Duhul Lui cel sfânt?**” (Isaia 63:10,11). Putem vedea din cele de mai sus

că Duhul Sfânt este trimis, dat și luat. De asemenea, putem vedea că El „apartine” lui Dumnezeu („Duhul Lui cel sfânt”).

Pavel, de asemenea, a scris: „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă **Duhul lui Dumnezeu** locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva **Duhul lui Hristos**, nu este al Lui.” (Romani 8:9).

Observați aici că spune că dacă am avea în interior Duhul Sfânt este același lucru ca și [cum am avea] în interior Duhul lui Hristos. Acesta este același lucru pe care Waggoner l-a spus în cartea sa *Christ and His Righteousness* („Hristos și Neprihănirea Sa”). Aceasta este cartea despre care se spune că își prezintă mesajul la sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis (1888).

Așa cum am menționat în secțiunea anterioară,⁸⁶ el a spus: „În cele din urmă, cunoaștem **unitatea divină a Tatălui și a Fiului** de la faptul că **amândoi au același Duh**. Pavel, după ce a spus că cei care sunt în trup păcătos nu pot să-I placă lui Dumnezeu, continuă: "Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duhul, dacă într-adevăr Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Iar dacă cineva nu are Duhul lui Cristos, acesta nu este al lui." (KJV, BF, Romani 8:9). Aici găsim că Duhul Sfânt sunt **ambelele expresii: Duhul lui Dumnezeu și Duhul lui Hristos.**”⁸⁷ Aceasta a fost credința AZȘ, în timp ce Ellen White era în viață.

Apostolul Pavel a spus, de asemenea: „Și dacă **Duhul Celui** [adică al Tatălui] ce a înviat pe Isus dintre cei morți **locuiește în voi**, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare **din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.**” (Romani 8:11). Observați aici cine se spune că a ridicat pe Isus din mormânt era Tatăl (vezi și Galateni 1:1). Rețineți, de asemenea, că creștinii vor fi înviați prin Duhul lui Dumnezeu care locuiește în ei.

Pavel, a mai scris: „Dar, după cum este scris: "Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc." Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit **prin Duhul Său**. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul

⁸⁶ Terry M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 1: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/aHS1.htm>

⁸⁷ E. J. Waggoner, *Christ and His Righteousness* (1890), p. 23.

omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu *afară de Duhul lui Dumnezeu.*” (1 Corinteni 2:9-11).

Cu toate acestea, Ellen White comentează: „Duhul Sfânt este *un agent independent liber, lucrător.*”⁸⁸ ea a adăugat apoi: „Dumnezeul cerului *folosește Duhul Său așa cum îi place*, iar mintea omenească, judecata umană și metodele umane nu mai pot stabili granițe pentru lucrările *Sale* [eng. *its*], nici nu prescriu în privința canalului prin care *El* [eng. *it*] operează, decât pot spune vântului: "Te rog să suflî într-o anumită direcție și să te porți într-un anumit mod."”⁸⁹

Prin „independent”, se pare că pentru Ellen White nu înseamnă că Duhul Sfânt alege ceea ce trebuie să facă, ci mai degrabă este folosit de „Dumnezeul cerului”. Rețineți că spune „cum îi place”. Această independență, prin urmare, nu este din „proprietatea” (aparținând lui Dumnezeu), ci din prezența trupului lui Dumnezeu Tatăl. După cum a spus Ellen White, Dumnezeu „folosește Duhul Său”.

Observați folosirea de către Ellen White a cuvântului *it* cu referire la Duhul Sfânt. Ea face acest lucru în numeroase ocazii. Am observat, în secțiunea anterioară,⁹⁰ că în timp ce Ellen White era în viață, AZȘ nu credeau că Duhul Sfânt era o altă Ființă divină individuală exact ca Dumnezeu și ca Hristos, dar credeau în schimb că era omniprezența atât a lui Dumnezeu cât și a lui Hristos. În secțiunea a treia,⁹¹ vom vedea că aceasta este o paralelă cu ceea ce spune Biblia cu privire la duhul omului.

Această paralelă este că duhul uman aparține unei persoane, dar nu este un individ separat de acea persoană. Spre deosebire de Duhul lui Dumnezeu, duhul uman nu poate funcționa independent de corp. De aceea, la moarte, atunci când duhul uman se separă de corpul fizic (Eclesiastul 12:7), acesta nu mai este conștient sau viu. Se poate spune că „doarme”.

Niciodată „de la [gr. *apo*] Duhul Sfânt”

⁸⁸ Ellen G. White, *Review and Herald* (May 5th 1896), ‘Operation of the Holy Spirit made manifest in the life’.

⁸⁹ *Ibid.*

⁹⁰ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 1: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/aHS1.htm>

⁹¹ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 3: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/cHS3.htm>

Este foarte interesant faptul că, în fiecare dintre introducerile lui Pavel față de scrisorile sale, el spune doar „de la [gr. *apo*] Dumnezeu Tatăl și de la Isus Hristos” (sau cuvinte foarte asemănătoare). Niciodată nu spune „de la [gr. *apo*] Duhul Sfânt”. Pentru aceasta trebuie să existe un motiv foarte bun. De ex. Pavel spune: „Har și pace *de la* [gr. *apo*] **Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!**” (1 Corinteni 1:3).

Omiterea constantă a lui Pavel a Duhului Sfânt de la introducerea scrisorilor sale trebuie considerată ca o dovadă puternică că el nu credea că Duhul Sfânt este o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos. Dacă ar fi crezut atunci cu siguranță că L-ar fi inclus pe El. Pentru a se uita la acest alt mod, dacă Pavel a privit pe Duhul Sfânt ca fiind o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos, de ce nu e menționat în vreo introducere a epistolelor sale? De fiecare dată omite pe Duhul Sfânt în introducerile sale. Această „omitere” a Duhului Sfânt poate fi văzută citind Romani 1:7; 1 Corinteni 1:3; 2 Corinteni 1:2; Galateni 1:3; Efeseni 1:2; Filipeni 1:2; Coloseni 1:2; 1 Tesaloniceni 1:1; 2 Tesaloniceni 1:2; 1 Timotei 1:2; 2 Timotei 1:2; Tit 1:4 și Filimon 1:3. Există și alte locuri în scrierile lui Pavel, unde se referă la Tatăl și la Fiul împreună, dar nu la Duhul Sfânt (vezi 2 Corinteni 11:30-31; Efeseni 6:23; Coloseni 2:2; 2 Tesaloniceni 2:16-17 etc.).

Iacov, Petru, Iuda și Ioan, în introducerea scrisorilor lor, au făcut exact același lucru ca Pavel. De asemenea, ei au spus de la Dumnezeu Tatăl și de la Isus Hristos, dar nu a inclus niciodată „de la Duhul Sfânt” (vezi Iacov 1:1; 1 Petru 1:1-3; 2 Petru 1:1-2; Iuda 1:1; 1 Ioan 1:3). Dacă acești scriitori inspirați credeau că Duhul Sfânt este o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos, atunci este foarte ciudat că, în aceste introduceri, ei nu-L menționează. La urma urmei, ei scriau sub inspirația Duhului Sfânt. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt i-a făcut pe acești scriitori să scrie în acest fel.

Nu se poate concluziona decât în mod rezonabil că, dacă toți acești scriitori inspirați credeau că Duhul Sfânt este o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos, ar fi inclus și pe El [Duhul Sfânt] în introducerea lor. Spun asta pentru că trebuie să fi existat un motiv pentru fiecare dintre acești scriitori, fiecare sub inspirația Duhului Sfânt, fără să-L includă pe El.

Raționamentul din scrisorile lui Ioan

Când se citesc epistolele lui Ioan (acestea au fost scrise peste jumătate de secol după coborârea Duhului Sfânt la Cincizecime) - și amintiți-vă că, la fel ca ceilalți scriitori biblici care au scris sub inspirația Duhului Sfânt - devine evident că, scriitorul, Ioan nu a privit pe Duhul Sfânt ca pe o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos. Acest lucru se datorează faptului că el a spus că, în calitate de creștini, părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul, dar nu include pe Duhul Sfânt. Ioan a scris: „3 deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. **Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.**”; „Harul, îndurarea și pacea să fie cu voi **din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Hristos, Fiul Tatălui**, în adevăr și în dragoste!”; „Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta **are pe Tatăl și pe Fiul.**” (1 Ioan 1:3; 2 Ioan 1:3,9).

Dacă Duhul Sfânt este o Persoană în același sens ca Dumnezeu și ca Hristos, atunci de ce în aceste Scripturi Ioan nu L-a menționat? De ce a menționat doar părtășia cu Tatăl și cu Fiul? Trebuie să existe un motiv în scrierile lui Ioan în acest fel. Ioan a mai spus că cei care neagă pe Tatăl și pe Fiul sunt antihriști, dar nu spune același lucru cu privire la Duhul Sfânt. El a scris: „Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este antihristul, **care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.** Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, **și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl.**” (1 Ioan 2:22-24).

Ioan înregistrează, de asemenea, în Evanghelia scrisă de el (care a fost scrisă în aceeași perioadă cu epistolele sale) că Isus a spus că viața veșnică este ca să-L cunoaștem pe El (Isus) și pe singurul Dumnezeu adevărat care L-a trimis pe Hristos. El a notat în Evanghelia ceea ce s-a rugat Isus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, **singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos**, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3). Isus nu menționează „cunoașterea” Duhului Sfânt. De ce nu - dacă Duhul Sfânt este o Persoană ca Dumnezeu și ca Isus? Nu este viața veșnică să cunoască și Duhul Sfânt? Toate acestea întrebări sunt foarte importante. Este ușor de înțeles de ce atât de mulți oameni nu acceptă Duhul Sfânt să fie o Persoană cu o individualitate ca Dumnezeu și ca Hristos.

Acest lucru ne amintește de ceea ce am remarcat în secțiunea anterioară,⁹² unde a fost scris de Willie White. El a scris unei persoane pe nume Carr spunând: „Există multe versete din Scriptură care vorbesc despre Tatăl și Fiul și *absența Scripturii făcând referire similară la lucrarea unită a Tatălui și a Duhului Sfânt sau a lui Hristos și a Duhului Sfânt*, m-au determinat să cred că Duhul *fără individualitate* a fost reprezentantul Tatălui și al Fiului în tot universul și lucrul acesta a fost făcut *prin Duhul Sfânt ca Ei să locuiască în inimile noastre* și să ne facă una cu Tatăl și cu Fiul”⁹³

Mai multe raționamente din Biblie

În Biblie, Tatăl și Fiul sunt uneori descriși ca fiind așezați pe un tron (vezi Psalmul 47:8, Evrei 12:2, Apocalipsa 3:21, 12:5 etc.), dar Duhul Sfânt nu este descris niciodată ca făcând acest lucru. De ce nu, dacă este o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos? Același lucru se poate spune că s-a descoperit în scrierile Spiritului Profetic. Nicăieri în ele nu este Duhul Sfânt descris că s-a așezat pe un tron, totuși Tatăl și Fiul sunt adesea descriși ca făcând astfel. Pentru aceasta trebuie să existe un motiv foarte bun. De aceea trebuie să gândim aceste lucruri.

În Biblie, nici Dumnezeu, nici Isus nu sunt văzuți niciodată exprimându-și dragostea față de Duhul Sfânt, deși ei se văd exprimându-și dragostea unul pentru celălalt (vezi Ioan 10:17; 14:31; 15:9-10). Nicăieri nu ne este arătat undeva că Duhul Sfânt își exprimă iubirea Lui față de Tatăl și de Fiul. De ce nu, dacă este o Persoană ca Dumnezeu și Hristos? Biblia nu spune niciodată că Duhul Sfânt iubește omenirea căzută, deși ne spune că atât Tatăl cât și Fiul ne iubesc (vezi Ioan 3:16; 14:21; 15:9; Romani 5:7,8; Romani 8:39; 1 Ioan 3:1 etc.).

Niciodată nu ni se spune să iubim pe Duhul Sfânt, dar suntem chemați să-I iubim pe Tatăl și pe Fiul (vezi Deuteronom 6:5, Iosua 23:11; Matei 22:37; Ioan 14:21,23). Dacă Duhul Sfânt este o Persoană după cum este Dumnezeu și Hristos Persoane individuale, de ce nu suntem încurajați să-L iubim; de ce Biblia nu spune că El [Duhul Sfânt] ne iubește?

⁹² T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 1: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/aHS1.htm>

⁹³ W. C. White, *Letter to H. W. Carr* (April 30th 1935).

De asemenea, citim în Scripturi jertfa făcută de Tatăl și Fiul (vezi Ioan 3:16, Efeseni 5:2, Evrei 10:12, 1 Ioan 3:16; 4:9-10), dar niciodată nu este Duhul Sfânt descris ca făcând un sacrificiu. De ce nu, dacă este o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos?

Rețineți altceva foarte important, care ar trebui să fie, de asemenea, foarte relevant pentru raționamentul nostru. Când a vorbit cu ucenicii Săi despre Duhul Sfânt, Isus a spus: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.” (Ioan 16:13). Este rezonabil să întrebați aici, dacă Duhul Sfânt este o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos, de ce nu vorbește despre El Însuși? Eu cer acest lucru pentru că Dumnezeu și Hristos vorbesc despre Ei Înșiși. După cum am văzut deja mai sus, Duhul Sfânt locuiește în toți cei care îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor. Trebuie să recunoaștem că acest lucru nu acționează ca o Persoană ca Persoanele Dumnezeu și Hristos (sau ca tine și ca mine). Prin urmare, natura Sa, din cauza înțelegerii noastre limitate, trebuie să rămână dincolo de înțelegerea noastră.

După cum am menționat în secțiunea anterioară,⁹⁴ Ellen White a spus: „Natura Duhului Sfânt *este un mister*. Oamenii nu o pot explica, *pentru că Domnul nu Le-a revelat-o despre El (eng. it) oamenilor*.”⁹⁵

Mai este și altceva de luat în considerare aici. Aceasta este că, dacă Dumnezeu Tatăl are un Duh, și dacă Hristos are un Duh (așa cum am văzut mai sus că au), Duhul Sfânt, dacă El este un individ divin ca Dumnezeu Tatăl și ca Hristos, are un Duh? Cu alte cuvinte, dacă se spune că Duhul Sfânt este o Ființă divină individuală ca Dumnezeu și ca Hristos, atunci, Duhul Sfânt are și El un Duh? Pe scurt ar putea fi întrebat, Duhul Sfânt are un Duh? Trebuie să gândim [mai profund] aceste lucruri.

Mângâietorul – omniprezența lui Dumnezeu Tatăl și a lui Hristos

⁹⁴ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 1: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/aHS1.htm>

⁹⁵ Ellen G. White, *Acts of the Apostles* (Mountain View, CA: Pacific Press Publishing Association, 1911), p. 52.

De-a lungul acestui studiu s-a spus că Duhul Sfânt este atât Dumnezeu cât și Hristos omniprezent în timp ce Ei (Dumnezeu și Hristos) sunt cu trupurile Lor în cer. Acum ne vom uita în Scriptură care confirmă că acest lucru este adevărat.

Cu puțin înainte de răstignire, Isus le explica discipolilor Săi că, deși El plecase, El nu îi va lăsa neajutorați. În timpul acestei conversații, Filip i-a spus: „Doamne arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns!” (Ioan 14:8). Isus a răspuns prin cuvintele: „...De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl?’ Nu crezi că ***Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine***? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care ***locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui***. Credeți-Mă că ***Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine***; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.” (Ioan 14:9-11). La scurt timp după aceasta, Isus a spus: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da ***un alt Mângâietor***, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, ***căci rămâne cu voi și va fi în voi***.” (Ioan 14:16,17). Isus a spus apoi: „Nu vă voi lăsa orfani, ***Mă voi întoarce la voi***.” (Ioan 14:18).

Este foarte clar că atunci când Isus a spus că vine „Mângâietorul”, El a spus că El Însuși va veni. Evident, totuși, acest lucru nu era în formă trupească [divino-umană], pentru că El era în cer cu Tatăl Său (Faptele Apostolilor 2:39; 7:56; Evrei 8:1; 12:2). Scriptura ne spune, de asemenea, că El se va întoarce pe pământ (Matei 26:64; Faptele Apostolilor 1:10-11; 1 Tesaloniceni 4:17; Apocalipsa 1:7 etc.). Există o diferență, prin urmare, în faptul că Isus vine ca Mângâietor în comparație cu revenirea Sa când va veni în trup [divino-uman].

Cu privire la faptul că Hristos vine ca Mângâietor, dar nu în formă corporală, Ellen White a scris: „N-ai nici cincizeci de ani”, I-au zis iudeii, "și ai văzut pe Avraam?!" Isus le-a spus: "Adevărat, adevărat vă spun că, ***mai înainte ca să se nască Avraam, EU SUNT***." La auzul acestor vorbe, au luat pietre ca să arunce în El, (din cauza acelei vorbiri, Ioan 8:57-59). ***Hristos a folosit numele mare al lui Dumnezeu***, care i-a fost dat lui Moise să ***exprime ideea prezenței eternității***.”⁹⁶ După două pagini găsim aceste cuvinte: „Îmbrăcat cu umanitatea (adică întrupat),

⁹⁶ Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 14 (No. 1084; Washington, D. C.: Ellen G. White Estate, August 16, 1984), p. 22.2.

Hristos *nu putea fi în orice loc personal*; de aceea era cu totul în avantajul lor ca El să-i lase, să meargă la Tatăl Său și să Le trimită Duhul Sfânt ca să fie succesorul Său (eng. *His*) pe pământ.”⁹⁷ apoi a adăugat: „Duhul Sfânt este *El Însuși dezbrăcat* de înfățișarea omenească (sau dezbrăcat de umanitate) și *independent de aceasta*. El se reprezenta pe Sine Însuși ca prezent în toate locurile prin Duhul Său Sfânt, *ca Omniprezent*.”⁹⁸

Observați în primul rând remarca finală a lui Ellen White, ea spune că Hristos este „Omniprezent”. Acesta este Duhul Sfânt. De asemenea, putem vedea aici că ea face foarte clar, așa cum a spus în scrisoarea către Chapman, că Duhul Sfânt este „omniprezența Duhului lui Hristos” (a se vedea secțiunea precedentă)⁹⁹. Rețineți, de asemenea, că ea a spus că această personalitate divină (Duhul Sfânt) a fost *Hristos Însuși* nu „îmbrăcat cu”, ci „dezbrăcat de înfățișarea omenească/dezbrăcat de umaniate”, de asemenea „independent de aceasta”.

Cuvântul, folosit de Ellen White, *cumbered* înseamnă „împovărat”, „restrâns”, „împiedicat” sau „obstrucționat de” etc., prin urmare ea spune că Duhul Sfânt este Persoana lui Hristos nerestricționată” și „nestingherită” de trupul uman care la înălțarea Lui L-a luat în cer. Amintiți-vă că am remarcat mai sus că ea a spus că Duhul Sfânt este Duhul lui Hristos omniprezent. Când ne amintim că ea a spus de asemenea că Hristos pretindea a fi „prezența eternității” (atunci când Hristos a pretins numele „EU SUNT” Ioan 8:58 - vezi mai sus), nu este deloc surprinzător faptul că ea a spus că Duhul Sfânt este prezența lui Hristos Însuși, dar nu în formă fizică (în umanitatea Sa).

După cum Ellen White a scris în *The Desire of Ages* („Viața lui Isus”): „Duhul Sfânt este reprezentantul lui Hristos, dar dezbrăcat de personalitatea umanității și independent de aceasta. Îmbrăcat în trup omenesc, Hristos nu putea fi personal în orice loc. De aceea era în interesul lor ca El să meargă la Tatăl și să le trimită Duhul să fie succesorul Său pe pământ. Nimeni nu poate avea niciun avantaj prin locația sa sau prin contactul său personal cu Hristos. Prin Duhul,

⁹⁷ *Ibid.*

⁹⁸ *Ibid.*

⁹⁹ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 1: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/aHS1.htm>

Mântuitorul ar fi accesibil tuturor. În acest sens, El ar fi mai aproape de ei decât dacă El nu S-ar fi înălțat.¹⁰⁰

Două paragrafe mai jos, ea a adăugat: „Cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” [Ioan 14:21]. Isus a citit viitorul ucenicilor Săi și a văzut pe unul adus la eșafodaj, altul pe cruce, unul în exil printre stâncile solitare ale mării, alții în persecuție și moarte; de aceea I-a încurajat cu promisiunea că în toate încercările ***El va fi cu ei***, că făgăduința nu și-a pierdut puterea, Domnul știe totul despre slujitorii Săi credincioși care, din pricina Sa se află în închisoare sau care sunt expulzați pe insulele singuratic, ***El îi înconjoară cu propria Sa prezentă***, iar atunci când, pentru adevăr, credinciosul stă judecat în tribunalele nelegiuite, ***Hristos stă lângă el.***¹⁰¹

Ea, de asemenea, a spus: „În toate timpurile și în toate locurile, în toate necazurile și în toate încercările, când perspectiva pare întunecată și viitorul încurcat și ne simțim neputincioși și singuri, ***Mângâietorul va fi trimis ca răspuns la rugăciunea credinței.*** Circumstanțele ne pot despărți de orice prieten pământesc; dar nicio circumstanță, nicio distanță, ***nu ne poate despărți de Mângâietorul ceresc.*** Oriunde suntem, oriunde putem merge, ***El este întotdeauna la dreapta noastră pentru a ne ridica moralul, oferi suport, susținere și sprijin.***”¹⁰²

Putem vedea de aici că, deși este o Persoană, însuși Duhul Sfânt este chiar prezența lui Hristos. El este Mângâietorul. El este cel de la dreapta noastră pentru a ne ajuta. Întorcându-ne gândurile la discursul pe care l-a avut Isus cu ucenicii Săi la ultima cină, Iuda (nu Iscarioteanul) i-a spus: „Doamne, cum te vei arăta nouă și nu lumii?” (Ioan 14:22). Isus a răspuns: „Dacă un om mă iubește, va păzi cuvintele mele; și Tatăl Meu îl va iubi și ***Noi*** vom veni la el și vom locui împreună cu el” (Ioan 14:23).

Din ceea ce a spus Isus aici ucenicilor Săi, este foarte evident că, atunci când a venit Mângâietorul, ar fi atât Dumnezeu, cât și Hristos care a venit („***Noi*** vom veni la el”), dar nu în trup. Acest lucru se datorează faptului că în trupuri, atât Dumnezeu Tatăl, cât și Hristos, ar fi încă în ceruri. Acesta este motivul pentru care AZȘ de la început au

¹⁰⁰ Ellen G. White, *The Desire of Ages* (Mountain View, CA: Pacific Press Publishing Association, 1898), p. 669, ‘Let not yet your heart be troubled’.

¹⁰¹ *Ibid.*

¹⁰² *Ibid.*

crezut că Duhul Sfânt nu era o altă Persoană cu o individualitate ca Dumnezeu și ca Hristos, ci a fost omniprezența Lor (a lui Dumnezeu și a lui Hristos). Cu alte cuvinte, Duhul Sfânt este Duhul lui Dumnezeu și al lui Hristos.

După cum spunea Ellen White: „Cel ce crede în Fiul, *are, de asemenea, și pe Tatăl*. Cel care are credință *continuă în Tatăl și în Fiul are Duhul.*”¹⁰³ Observați aici că Ellen White nu a spus nimic despre credința „în Duhul Sfânt”.

Un ultim gând

Există un ultim gând pe care aș vrea să-l luați în considerare. Acest gând este că în cartea Apocalipsa, când se face referire la perioada de timp după ce sfinții au fost eliberați de pe pământ, lui Ioan i s-au arătat scene din Ceruri.

El a scris: „Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji.” (Apocalipsa 22:1-3). El a scris de asemenea: „În cetate n-am văzut niciun Templu, pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul sunt Templul ei.” (Apocalipsa 21:22). Din nou, nu există nici o mențiune despre Duhul Sfânt. De ce nu, dacă El este o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos (ca „Domnul Dumnezeu Atotputernic și Mielul!)? Ultimul capitol al cărții se încheie: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji.” (Apocalipsa 22:3).

Concluzie

De la raționamentul Scripturii de mai sus, se poate concluziona numai că într-o natură pe care nu o putem înțelege, Duhul Sfânt este o Persoană, dar nu se poate ajunge niciodată la concluzia că El este o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos .

¹⁰³ Ellen G. White, *Bible Training School* (March 1st 1906), ‘The Father, Son, and Holy Ghost’.

După cum G. I. Butler a scris lui John Harvey Kellogg cu privire la Duhul Sfânt (vezi secțiunea anterioară)¹⁰⁴: „Nu este o Persoană care să se plimbe pe jos sau să zboare, ca o ființă literală, în orice fel de sens ca Hristos și ca Tatăl - cel puțin, dacă este, este cu totul alta decât înțelegerea mea, sensul limbii sau a cuvintelor.”¹⁰⁵

În secțiunea a treia,¹⁰⁶ a acestui studiu, vom examina ceea ce spun Biblia cu privire la duhul omului. Vom vedea că acest lucru are o anumită relevanță pentru înțelegerea Duhului Sfânt.

Dacă doriți să comentați ceea ce ați citit, vă rog să mă contactați: terry_sda@blueyonder.co.uk, Terry Hill, Publicare inițială - 15 aprilie 2009, Ultima editare - 22 februarie 2014, © T. M. Hill 2009

¹⁰⁴ T. M. Hill, *Is the Holly Spirit a Person?*, secțiunea 1: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/aHS1.htm>

¹⁰⁵ G. I. Butler, *Letter to J. H. Kellogg* (April 5th 1904).

¹⁰⁶ T. M. Hill, *Is the Holly Spirit a Person?*, secțiunea 3: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/aHS3.htm>

SECȚIUNEA A TREIA DUHUL OMULUI

În această situație, vă puteți întreba de ce a treia secțiune a acestui studiu despre Duhul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt) se ocupă de duhul omului. Pentru aceasta există un motiv foarte bun. Este convingerea autorului că, dacă avem o înțelegere corectă a duhului omului (cel puțin în măsura posibilităților față de ceea ce a dezvăluit Dumnezeu), îl va ajuta foarte mult pe cititor la înțelegerea Duhului Sfânt. Pe măsură ce progresăm prin această secțiune, raționamentul din spatele acestei situații va deveni evident.

Advențiștii de ziua a șaptea cred

În explicația oficială a credințelor lor fundamentale, BAZȘ descrie spiritul uman (duhul omului) ca „scânteia energizantă a vieții”, de asemenea „energia divină” sau „principiul vieții” pe care fiecare persoană o posedă când se naște pe pământ. Ei spun, de asemenea, că același principiu de viață este posedat de fiecare animal care are viață.¹⁰⁷ Mai târziu vom examina citatele actuale.

Autorul notelor pe care le citiți acum diferă în convingeri cu această înțelegere „oficială” a spiritului uman. El susține că Scripturile arată că spiritul uman (duhul omului) este cea parte a unei persoane care „supraviețuiește” corpului fizic la moarte, dar niciodată ca entitate funcțională. De asemenea, el crede că, la moarte, acest duh/suflare de viață este returnat lui Dumnezeu pentru „păstrarea în siguranță” (conservarea), de asemenea, de atunci, până când i se dă un nou corp în care acesta poate funcționa din nou (adică să devină „viu” din nou) va rămâne inactiv (inconștient). La înviere va fi această reunire a trupului cu duhul.

Vom analiza acum Biblia prin care ajungem la această înțelegere. Pe măsură ce facem acest lucru, vă rog să rețineți că autorul crede că la

¹⁰⁷ Ministerial Association of Seventh-Day Adventists, *Seventh-day Adventists Believe ... a Biblical Exposition of 27 Fundamental Doctrines* (Review and Herald Publishing Association; First edition; May 1st 1988), pp. 81-83, chapter 7 ‘The Nature of Man’; Ministerial Association of Seventh-Day Adventists, *Advențiștii de Ziua a Șaptea cred... O expunere biblică a celor 28 de puncte fundamentale de doctrină* (trad. Dumitru Popa, Delia Gherman; București: Casa de Editură Viață și Sănătate, 2009), pp. 110-115, capitolul „Natura omului”.

moarte o persoană încetează să mai funcționeze și, prin urmare, nu se implică în ceea ce se întâmplă nici aici pe pământ și nici în cer. Cu alte cuvinte, autorul acestor note crede în ceea ce este denumit în mod obișnuit „somm sufletesc”. El nu crede că la moarte o persoană continuă să funcționeze (continuă să trăiască). În concluzie, el crede că morții nu cunosc nimic, nici nu mai experimentează nimic - cel puțin până la înviere. Desigur, el crede că morții nici nu pot vorbi cu cei vii (sau invers), nici nu îi influențează în vreun fel (vezi Psalmii 146:1-4; Eclesiastul 9:5-6,10; Isaia 38:18). Biblia ne spune de asemenea că morții nici măcar nu pot să-L laude pe Dumnezeu (vezi Psalmii 6:5 și 115:17 etc.). Acest lucru ne arată că această credință, în general acceptată, are loc și astăzi printre creștini, adică după moarte duhul unei persoane continuă să „trăiască” (fie sus în cer sau fie jos în iad) fiind o eroare [dogmatică]. Vom reveni la acest punct mai târziu.

Duhul omului

Este clar din Scripturi că fiecare are un duh. Apostolul Pavel a spus credincioșilor din Tesalonic: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și **duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru** să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” (1 Tesaloniceni 5:23).

Observați mai ales că Pavel a spus că se roagă ca, împreună cu sufletul și trupul, duhul a fi „păstrat fără prihană”. Atunci când scria aceste cuvinte, nu putea să se gândească că duhul unei persoane (gr. *pneuma*) este „scânteia vieții” sau „energia duhului” etc. Acest lucru nu ar avea nici un sens. Există multe alte texte care ne spun că fiecare persoană are un duh. Luați, de exemplu, următoarele:

- ❖ *Isus a spus: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios.” (Marcu 14:38).*
- ❖ *Când a vizitat-o Elisabeta (mama lui Ioan Botezătorul) pe Maria, ea a spus mamei lui Isus: „și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu” (Luca 1:47).*
- ❖ *Apostolul Pavel a spus sub inspirația Duhului Sfânt: „Dumnezeu, căruia Îi slujesc în duhul meu, în Evanghelia Fiului Său, îmi este martor că vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele” (Romani 1:9)*

- ❖ *Pavel a mai spus mai târziu în aceeași scrisoare: „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8:16)*
- ❖ *El a spus, de asemenea, credincioșilor din Corint: „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:11)*
- ❖ *„Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6:20)*
- ❖ *„Tot așa, între femeia măritată și fecioară este o deosebire: cea nemăritată se îngrijește de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă, și cu trupul, și cu duhul; iar cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă bărbatului ei.” (1 Corinteni 7:34)*
- ❖ *„căci mi-au răcorit duhul meu și al vostru. Să știți, dar, să prețuiți pe astfel de oameni.” (1 Corinteni 16:18)*
- ❖ *„n-am avut liniște în duhul meu, fiindcă n-am găsit pe fratele meu Tit; de aceea, mi-am luat ziua bună de la frați și am plecat în Macedonia.” (2 Corinteni 2:13)*

Există multe alte texte care vorbesc despre duhul omului. Acestea erau doar niște exemple. După cum am arătat în secțiunea anterioară,¹⁰⁸ Scriptura se referă la Duhul Sfânt ca la afișarea tuturor atributelor unei persoane. De aceea, mulți îl privesc ca fiind o Persoană.

De asemenea, scriitorii Bibliei descriu duhul omului ca prezentând toate atributele unei persoane, dar încă neînțelese legate, duhurile noastre nu sunt privite niciodată ca o persoană separată, alta decât noi înșine, deci de ce ar trebui să credem diferit cu privire la Duhul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt)? Privind la acest alt mod, pentru că privim duhul nostru ca fiind al nostru (nu separat de noi), de ce nu ar trebui să privim Duhul lui Dumnezeu ca aparținând de al Lui (nu separat de El)?

În acest moment, ar putea fi cei care spun că duhul omului (așa cum se spune în cartea *Seventh-day Adventists Believe...[Advențiștii de Ziua a Șaptea cred...]*) este pur și simplu energia/forța umană de viață sau, cum se spune uneori, „scânteia (/suflarea/respirația) vieții”, dar asta nu

¹⁰⁸ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 2: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/bHS2.htm>

ar fi în concordanță cu ceea ce dezvăluie Scripturile. Am ajuns la concluzia că Duhul Sfânt, datorită atributelor Sale personale, nu ar putea fi doar o forță sau o putere, de ce să explicăm diferit atunci când vine vorba de duhul uman? La urma urmei, în exact aceeași manieră, Scripturile vorbesc despre Duhul Sfânt, așa și ei vorbesc despre duhul omului.

Este adesea întrebare autorul de cei care cred că Duhul Sfânt este o Persoană: „Cum poate o forță (putere) de viață să comunice, să slujească și să experimenteze așa cum am văzut în felul în care Duhul Sfânt funcționează?” Evident, nu poate - Duhul și nici duhul uman nu pot fi pur și simplu o forță de viață. Ambele trebuie să fie mult mai mult.

Mai mult decât scânteia vieții

Acum trebuie să aruncăm o privire mai atentă la ceea ce spune Biblia cu privire la duhul uman, dar, înainte de a face acest lucru, aș atrage atenția asupra a ceea ce este spus de BAZȘ. Am menționat acest lucru mai devreme (vezi mai sus).

În cartea de doctrine *Seventh-day Adventists Believe...*, se spune în secțiunea care se referă la natura omului: „Când Dumnezeu a schimbat elementele pământului într-o ființă vie, El a „suflat” „*suflarea vieții*” în nările trupului fără viață al lui Adam. Această *suflare a vieții* este „suflarea Celui Atotputernic” care dă viață (Iov 33:4) - *scânteia vieții*.”¹⁰⁹

Se adaugă apoi o explicație: „S-ar putea să o comparăm cu *fluxurile de electricitate*, care, atunci când curg prin diverse componente electrice, transformă un panou de sticlă liniștit, de culoare gri într-o cutie într-o stropire pulsantă de culoare și acționează - când împingem comutatorul pe un televizor color. *Electricitatea aduce sunet și mișcare acolo unde nu există nimic*.”¹¹⁰

Aceeași carte spune despre sensul biblic al cuvântului „duh”, astfel: „*Sensul biblic al cuvântului duh*. Întrucât cuvântul ebraic *nephesh* tradus "suflet", reprezintă *individualitatea sau personalitatea*, cuvântul din Vechiul Testament ebraic *ruach*, tradus "spirit/duh", se referă la

¹⁰⁹ Ministerial Association of Seventh-Day Adventists, *Seventh-day Adventists Believe ... a Biblical Exposition of 27 Fundamental Doctrines* (Review and Herald Publishing Association; First edition; May 1st 1988), p. 81, chapter 7 ‘The Nature of Man’.

¹¹⁰ *Ibid.*

scânteia energizantă a vieții esențiale pentru existența individuală. Ea reprezintă *energia divină sau principiul vieții* care animă ființele umane.”¹¹¹

Această „scânteie energizantă a vieții” sau „energia divină sau principiul vieții care animă ființele umane” este în mod evident menită a fi (conform cărții *Seventh-day Adventists Believe...*) la fel ca „respirația vieții” sau „suflarea Celui Atotputernic care dă viața - scânteia vieții”, ca mai sus. Ea este asemănătoare cu „fluxurile de electricitate” care „aduc sunet și mișcare acolo unde nu există nimic”. În această carte se scrie despre termenul „duh” că este acea energie care a adus viață acelei forme fără viață a lui Adam pe care Dumnezeu a făcut-o din țărâna pământului. Aș vrea să notați un lucru.

Scriptura ne spune: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Geneza 2:7). Cuvântul ebraic de aici pentru „suflare” pe care Dumnezeu a suflat-o în Adam nu este *ruach*, ci *neshamah*. Acesta este *neshamah*, despre care se spune aici ca fiind scânteia vieții.

În ceea ce privește cuvântul evreiesc *ruach* tradus ca „suflare”, în doctrine se mai spune, și la pagina 83 din *Seventh-day Adventists Believe...*, astfel: „În sensul respirației, *ruach*-ul oamenilor **este identic cu *ruach*-ul animalelor** (Eclesiastul 3:19). *Ruach*-ul omului **părăsește trupul la moarte** (Psalmii 146:4) și **se întoarce la Dumnezeu** (Eclesiastul 12:7; cf. Iov 34:14)”¹¹²

Pentru a susține acest lucru, cuvintele înțeleptului sunt folosite acolo unde spune (vorbind despre ce se întâmplă când o persoană moare): „până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu **se întoarce duhul [ruach] la Dumnezeu, care l-a dat.**” (Eclesiastul 12:7). Aceasta înseamnă că AZȘ-iștii susțin că este vorba despre „suflarea vieții” sau „respirația celui Atotputernic”, care este returnată lui Dumnezeu la moarte (vezi Eclesiastul 12:7) - și că este același lucru ce se întâmplă atât cu oamenii, cât și cu animalele. Vom reveni la acest gând mai târziu.

Este interesant faptul că în Scripturile din Vechiul Testament cuvântul *ruach* este folosit în total de 372 de ori. De 92 de ori se traduce „vânt”, de 27 de ori se traduce „respirație” (KJV), dar de mai multe ori

¹¹¹ *Ibid.*, p. 83.

¹¹² *Ibid.*, p. 83.

se traduce cu „spirit” sau „duh”. În KJV, acest lucru se face de **peste 230 de ori**.

În cartea lui Iov, unde Ellen White susține că a fost scrisă de Moise,¹¹³ cuvintele *ruach* și *neshamah* sunt folosite împreună, după cum urmează: „că atâta vreme cât voi avea suflet [ruach] și suflarea [neshamah] lui Dumnezeu va fi în nările mele” (Iov 27:3).

„Duhul [ruach] lui Dumnezeu m-a făcut, și suflarea [neshamah] Celui Atotputernic îmi dă viață.” (Iov 33:4).

„Dacă nu S-ar gândi decât la El, dacă Și-ar lua înapoi duhul [ruach] și suflarea [neshamah], tot ce este carne ar pieri deodată, și omul s-ar întoarce în țărână.” (Iov 34:14-15).

Isaia a scris de asemenea: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare [neshamah] celor ce-l locuiesc, și suflet [ruach], celor ce merg pe el.” (Isaia 42:5).

O diferență în înțelegere

Autorul acestor note diferă de raționamentul descris în cartea de doctrine *Seventh-day Adventists Believe...* - explicația oficială a credinței Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Din studiul Scripturii, care poate fi găsit în cele ce urmează, el concluzionează că „suflarea”, care la moarte se întoarce la Dumnezeu, nu este doar forța vieții (scânteia vieții) a unei persoane, ci este mult mai mult. El a concluzionat că duhul include tot ceea ce constituie persoana „interioară” (caracterul) fiecărui individ. Cu alte cuvinte, duhul care este returnat lui Dumnezeu fiindcă este cineva și este o persoană (în cazul meu ceea ce mă face pe mine „eu” ceea ce sunt eu și în cazul tău ceea ce te face să fii „tu” ceea ce ești tu). Pe scurt este „identitatea personală” a fiecărui individ. Aceasta este „identitatea personală” care se separă de trup la moarte și se întoarce la Dumnezeu. Apoi este păstrat de Dumnezeu în stare de „păstrare în siguranță”. La înviere, un nou corp va fi format de Dumnezeu, în care fiecare duh (identitatea personală a unei persoane) va locui și va deveni din nou „viu”. Între timp, în timp ceea ce e păstrat de Dumnezeu, acest „duh” este neînsuflețit. Nu știe nimic și nu simte nimic. Este ca și cum ar dormi. Vom vedea de ce autorul crede acest lucru acum.

¹¹³ Ellen G. White, *Signs of the Times* (February 19th 1880).

Textele din Vechiul Testament care arată despre duhul omului că nu este doar forța vieții

Chiar și din punctul de vedere al Vechiului Testament, este foarte greu să tragem concluzia că duhul omului este pur și simplu „scânteia energizantă a vieții esențiale pentru existența individuală” sau „principiul vieții” care însuflețesc pe oameni și pe animalele sau că este „respirația Celui Atotputernic”.

Luăți următoarele texte ale Scripturii (eng. KJV sau ro. Biblia Fidela-BF) ca exemple:

- ❖ „Și s-a întâmplat dimineța că **duhul său era tulburat**; și a trimis și a chemat pe toți magicienii Egiptului și pe toți înțelepții acestuia; și Faraon le-a spus visul său; dar nu era niciunul care să le poată interpreta lui Faraon.” (Geneza 41:8)
- ❖ „Dar Sihon, împăratul Hesbonului, nu a voit să ne lase să trecem pe la el; fiindcă **DOMNUL Dumnezeuul tău i-a împietrit duhul** și i-a înăsprit inima, ca să îl dea în mâna ta, ca în ziua aceasta.” (Deuteronomul 2:30)
- ❖ „Și Ana a răspuns și a zis: "Nu, domnul meu, eu sunt o femeie **cu duhul întristat**; nu am băut nici vin, nici băutură tare, ci mi-am turnat sufletul înaintea **DOMNULUI**."” (1 Samuel 1:15)
- ❖ „Dar Izabela, soția lui, a venit la el și i-a spus: "De ce este **duhul tău atât de trist** încât nu mănânci pâine?"” (1 Împărați 21:5)
- ❖ „Și s-a întâmplat, după ce au trecut, că Ilie i-a spus lui Elisei: "Cere ce să fac pentru tine, înainte de a fi luat de la tine." Și Elisei a zis: "Te rog, să fie **o măsură dublă din duhul tău peste mine**."” (2 Împărați 2:9)
- ❖ „Și Dumnezeuul lui Israel **a stârnit duhul** lui Pul, împăratul Asiriei, și **duhul** lui Tilgat-Pilneser, împăratul Asiriei, și i-a dus, chiar pe rubeniți și pe gadiți și jumătatea tribului lui Manase și i-a adus la Halah și la Habor și la Hara și la râul Gozan, până în această zi.” (1 Cronici 5:26)
- ❖ „Și, în anul întâi al lui Cirus, împăratul Persiei, ca să fie împlinit cuvântul **DOMNULUI** rostit prin gura lui Ieremia, **DOMNUL a stârnit duhul lui Cirus împăratul Persiei**, încât el a făcut o proclamație în toată împărăția sa și a pus-o de asemenea în scris, spunând:” (Ezra 1:1)

- ❖ „Cât despre mine, este plângerea mea către om? Și dacă ar fi așa, de ce **să nu fie duhul meu tulburat?**” (Iov 21:4)
- ❖ „Dar este **un duh în om** și însuflarea Celui Atotputernic le dă **înțelegere.**” (Iov 32:8)
- ❖ „Bindecuvântat este omul căruia DOMNUL nu îi impută nelegiuirea și **în al cărui duh nu este viclenie.**” (Psalmii 32:2);
- ❖ „DOMNUL este aproape de cei cu o inimă frântă și salvează pe cei cu **un duh căit.**” (Psalmii 34:18)
- ❖ „Sacrificiile plăcute lui Dumnezeu sunt **un duh frânt**, tu nu vei disprețui o inimă frântă și căită, Dumnezeule.” (Psalmii 51:17)
- ❖ „Îmi amintesc cântarea mea în noapte, cuget în inima mea; și **duhul meu a făcut o cercetare amănunțită.**” (Psalmii 77:6)
- ❖ „Și să nu fie ca părinții lor, o generație încăpățânată și răzvrătită, o generație care nu și-a îndreptat inima și **al cărei duh nu a fost neclintit cu Dumnezeu.**” (Psalmii 78:8)
- ❖ „Mai bine să ai **un duh umil cu cei de jos**, decât să împarți prada cu cei mândri.” (Proverbele 16:19)
- ❖ „Cel ce **nu are stăpânire peste propriul său duh**, este ca o cetate dărămată, fără ziduri.” (Proverbele 25:28)
- ❖ „Cine cunoaște **duhul omului** care merge în sus și **duhul animalului** care merge jos în pământ?” (Eclesiastul 3:21)
- ❖ „Povara cuvântului DOMNULUI pentru Israel, spune DOMNUL, care întinde cerurile și pune temelii pământului și **formează duhul omului înăuntrul lui.**” (Zaharia 12:1)

În fiecare dintre aceste texte, cuvântul „duh” este tradus din cuvântul ebraic *ruach*. Așa cum sunt sigur că veți fi de acord, este foarte dificil să acceptați, așa cum se spune în cartea de doctrine *Seventh-day Adventists Believe...* (a se vedea mai sus) că în Vechiul Testament termenul ebraic *ruach*, tradus „duh”, se referă la „**scânteia energizantă a vieții** esențială pentru existența individuală”.

Amintiți-vă, cuvântul *ruach* este tradus în KJV fie „(lat.) spirit/ (slav.) duh”, fie „Duh/Spirit” de peste 230 de ori. De asemenea, trebuie spus că în cartea *Seventh-day Adventists Believe...*, se spune, la pagina 83, că *ruach* înseamnă de asemenea „vitalitate”, „curaj”, „temperament” și alte emoții.

Există o altă parte a Scripturii a Vechiului Testament la care îți voi atrage atenția. Acest lucru confirmă faptul că *ruach* (duhul) nu poate pur

și simplu să însemne „respirația” sau „scânteia” vieții. Acesta este textul care se referă la experiența de conversie a unei persoane. Se spune: „De asemenea vă voi da o inimă nouă și **un duh [ruach] nou voi pune în voi**; și voi lua inima de piatră din carnea voastră și vă voi da o inimă de carne. **Și voi pune Duhul [ruach] meu în voi** și vă voi face să umblați în statutele mele și voi veți păzi judecățile mele și le veți împlini.” (BF, Ezechiel 36:26,27).

Observați că două lucruri se întâmplă aici! Una este aceea că Dumnezeu **ne reînnoiește duhul**, iar celălalt este că El ne pune în noi **Duhul Său** (Duhul Sfânt). Acest pasaj al Scripturii descrie ceea ce numim în mod obișnuit convertire sau, cum spunem uneori: „născut din nou”. Este o persoană nouă, adică devenind o „creatură nouă” - sau să o spunem într-un alt mod, Dumnezeu locuiește în noi prin Duhul Său Sfânt (vezi 2 Corinteni 5:17; Galateni 6:15; 1 Corinteni 3:16 și 1 Corinteni 6:19 etc.). Observați foarte important că *ruach* este folosit pentru a se referi atât la duhul uman, cât și la Duhul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt). Ciudat, totuși, când se aplică Duhului Sfânt, teologii AZȘ nu spun că *ruach* este doar „energia divină sau principiul vieții” (scânteia vieții) care îl animă pe Dumnezeu. Ei spun că este o altă Persoană ca Dumnezeu Tatăl și ca Hristos. Există o incoerență gravă în acest raționament, deoarece la convertire, Dumnezeu nu reînnoiește „scânteia” vieții noastre sau „principiul energizant”, ci El reînnoiește „omul interior” (persoana noastră interioară). Așa cum spune apostolul Pavel: „Dar acum, am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta care ne ținea robi, **pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou**, iar nu după vechea slovă.” (Romani 7:6).

După cum a spus David: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, **pune în mine un duh [ruach] nou și statornic!**” (Psalmii 51:10). Așa că putem vedea că chiar și în Vechiul Testament, duhul omului nu este pur și simplu pur și simplu „scânteia (respirația) vieții” sau „principiul energizant”. Este ceva mult mai mult.

În continuare, există încă un lucru pe care ar trebui să-l observăm. Așa se încheie capitolul 7 din cartea *Seventh-day Adventists Believe...*: „**Ruach este folosit frecvent pentru Duhul lui Dumnezeu**, ca în Isaia 63:10. Niciodată în Vechiul Testament, în ceea ce privește omul, *ruach-*

ul nu denotă o entitate inteligentă capabilă să aibă o existență simțitoare, în afară de un corp fizic.”¹¹⁴

Cuvântul englez *sentient* (simțitor) înseamnă a avea facultate (sau facultăți) senzorială sau de percepție, prin urmare ceea ce se spune în carte este că termenul *ruach* (tradus prin „Duh” aici) niciodată „în raport cu omul” nu denotă o entitate inteligentă capabilă de percepție sau senzorială în afară de un corp fizic. Cu aceasta din urmă aș fi total de acord, dar de ce o face când se referă [doar] la Duhul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt)? Din nou, se pare că există o incoerență foarte gravă.

Duhul lui Dumnezeu - partea integrantă a lui Dumnezeu

Este admis liber de AZȘ (așa cum cred ei în *Seventh-day Adventists Believe...*) că cuvântul *ruach* este frecvent folosit de **Duhul lui Dumnezeu care înseamnă Duhul Sfânt**, dar nicăieri în Scriptură nu găsim că Duhul Sfânt este vreodată despărțit de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, așa cum duhul omului este întotdeauna văzut ca aparținând și făcând parte integrantă dintr-un om (atunci când o persoană este în viață), despre Duhul Sfânt se vorbește întotdeauna despre faptul că **aparține și este partea integrantă a lui Dumnezeu**. Acesta este unul dintre motivele pentru care am spus că o înțelegere a duhului omului ne poate ajuta să înțelegem Duhul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt).

Această „apartenență” poate fi văzută în multitudinea de momente pe care le spune Biblia, cum ar fi (varianta de traducere BF):

- ❖ „Și pământul era fără formă și gol și întuneric era peste suprafața adâncului. Și **Duhul lui Dumnezeu** se mișca peste suprafața apelor.” (Geneza 1:2)
- ❖ „Și Balaam și-a ridicat ochii și a văzut pe Israel locuind în corturile lor după semințiile lor; și **Duhul lui Dumnezeu** a venit peste el.” (Numeri 24:2)
- ❖ „Și **Duhul DOMNULUI** a fost peste el și el a judecat pe Israel și a ieșit la război; și **DOMNUL** a dat în mâna lui pe Cușan-

¹¹⁴ Ministerial Association of Seventh-Day Adventists, *Seventh-day Adventists Believe ... a Biblical Exposition of 27 Fundamental Doctrines* (Review and Herald Publishing Association; First edition; May 1st 1988), p. 83, chapter 7 ‘The Nature of Man’.

Rișeataim, împăratul Mesopotamiei; și mâna lui a învins împotriva lui Cușan-Rișeataim.” (Judecători 3:10)

- ❖ *„Dar **Duhul DOMNULUI** a venit peste Ghedeon și el a sunat din trâmbiță; și Abiezer s-a adunat după el.” (Judecători 6:34)*
- ❖ *„Și **Duhul DOMNULUI** va veni peste tine și vei profeți cu ei și vei fi transformat într-un alt om.” (1 Samuel 10:6)*
- ❖ *„Și când au ajuns acolo la deal, iată, l-a întâlnit o ceată de profeti; și **Duhul lui Dumnezeu** a venit peste el și el profetea printre ei.” (1 Samuel 10:10)*
- ❖ *„Și **Duhul lui Dumnezeu** a venit peste Saul când a auzit aceste vești și mânia lui s-a aprins foarte tare.” (1 Samuel 11:6)*

Din aceste texte și altele ca ele, putem vedea că Duhul Sfânt aparține și face parte integrantă din Dumnezeu. Acest lucru va deveni relevant mai târziu, dar deocamdată trebuie să ne întrebăm – „Dar duhul uman?”

Duhul uman, separat, dar integrat

Fie că este vorba despre Duhul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt), fie că este vorba despre duhul omului, am văzut că termenul „duh” trebuie să însemne mai mult decât un „principiu energizant”, „scânteie” sau „suflare a vieții”. Acest lucru putem vedea clar și prin modul în care Pavel a încheiat câteva din scrisorile sale. Rețineți acestea, ca exemple (varianta BF):

- ❖ *„**Fraților, harul Domnului nostru Isus Cristos fie cu duhul vostru! Amin.**” (Galateni 6:18)*
- ❖ *„**Domnul Isus Cristos fie cu duhul tău! Harul fie cu voi! Amin.**” (2 Timotei 4:22)*
- ❖ *„**Harul Domnului nostru Isus Cristos fie cu duhul vostru! Amin**” (Filimon 1:25)*

Astăzi nu ne-am gândit niciodată să ne luăm rămas bun de la un prieten în acest fel, dar Pavel în timpul său, alături de ceilalți scriitori biblici, vorbea în mod special în acest fel. Pavel, evident, nu saluta pe principiul energizant al cuiva sau pe scânteia (suflarea) vieții sau a emoțiilor, ci ceva cu totul diferit.

Biblia spune că duhul uman este o parte separată, dar integrală a unei persoane. Pentru cei care nu sunt convinși, poate să tragă o privire la 1 Corinteni 5:4-5, vă va ajuta.

În biserica din Corint au existat multe probleme de natură morală. Iată de ce Pavel le-a scris o scrisoare „puternică” (1 Corinteni). În următorul pasaj, el se referă la problema unui bărbat care a comis actul curviei cu soția tatălui său (presupusă a fi mama lui). Atunci a spus el: „În numele Domnului nostru Isus Cristos, când vă adunați, voi și duhul meu cu puterea Domnului nostru Isus Cristos, să îl predați pe unul ca acesta lui Satan pentru nimicirea cărnii, **ca duhul să îi fie salvat în ziua Domnului Isus.**” (1 Corinteni 5:4-5).

Observați foarte atent exact ce spune Pavel că ar putea fi salvat? El spune că **duhul uman poate fi salvat**. În mod evident, Pavel nu se referea aici la „sufllarea vieții” sau la „scânteia vieții” sau la „principiul energizant” etc., ci la altceva. Desigur, nu ar avea sens să se creadă că el se referea la „sufllarea Celui Atotputernic”. Este foarte important.

De asemenea, Isus a vorbit despre duhul omului ca fiind o parte separată, dar integrală a corpului. În grădina de Ghetsimani când ucenicii au adormit El a spus: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este **plin de râvnă**, dar carnea este neputincioasă.” (Matei 26:41). Isus a vorbit despre duhul uman ca fiind mult mai mult decât „o putere”, „un sentiment” sau „o scânteie (respirație) a vieții”. El a spus că duhul era **plin de râvnă**, dar carnea era slabă. „O putere”, „o forță de viață” sau „o scânteie a vieții” nu poate fi dispusă. Dorința implică raționamentul intelectual, capacitatea și libertatea de a alege.

În predica de pe munte, Isus a spus: „Ferice de cei **săraci în duh**, căci a lor este împărăția cerurilor” (Matei 5:3). A fi „sărac în duh” este prima cerință a celor care urmează să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Acest cuvânt „sărac” (gr. *ptochos*) înseamnă de fapt „sărăcie lucie”. Ea descrie pe cineva care cerșește (sau este cerșetor). Aceasta sugerează ideea că singurii care sunt potriviți pentru împărăția lui Dumnezeu sunt cei care, în locul păcatului lor, au nevoie să își umple viața, simt nevoia neprihănirii lui Hristos. Acest „duh” nu se referă la „o putere” sau „forță de viață”. Se referă la „o persoană”. Este **persoana** care se simte în sărăcie lucie, nu e „scânteia vieții” sau „sufllarea Celui Atotputernic”. Unul dintre principalele motive pentru care mulți privesc Duhul Sfânt ca persoană este că El comunică cu noi.

În Romani 8:16, Pavel spune: „Însuși Duhul *adeverește împreună cu duhul nostru* că suntem copii ai lui Dumnezeu.”. Se poate vedea în mod clar aici că Duhul Sfânt comunică. De aici sunt cei care îl consideră pe Duhul Sfânt ca fiind o Persoană în Sine, separată de Tatăl și de Fiul. Cu cine este în comunicare Duhul Sfânt? Este cu duhul omului. Oare înțelegem acum că duhul unei persoane este o persoană distinctă, alta decât aceea care îi aparține duhului uman? Bineînțeles că nu credem așa. Nu am trage niciodată această concluzie. Singura concluzie care poate fi trasă este că ambele duhuri (Cel Sfânt și cel uman), comunică între ele. Nu se poate spune că numai Duhul Sfânt comunică, iar duhul uman nu.

Putem, de asemenea, concluziona că, așa cum apar și duhurile umane, tot așa este și Duhul Sfânt. Duhurile sunt pentru umanitate, în timp ce cel din urmă (Duhul Sfânt) este pentru Dumnezeu.

După cum spunea Ellen White: „Duhul Sfânt ne conduce mereu la cuvântul scris. *Duhul Sfânt este o Persoană; pentru că El mărturisește cu duhurile noastre* că suntem copii ai lui Dumnezeu.”,¹¹⁵ ea, de asemenea, a spus: „*Duhul Sfânt are o personalitate, altfel El nu a putut da mărturie duhurilor noastre și cu duhurile noastre* că suntem copii ai lui Dumnezeu. El trebuie să fie, de asemenea, *o Persoană divină*, altfel *El nu a putut să caute secretele care sunt ascunse în mintea lui Dumnezeu*. ”În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului care este în el? *Tot așa*, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu.” [1 Corinteni 2:11].”¹¹⁶

Aici ni se spune că Duhul Sfânt este o Persoană, de asemenea, că El mărturisește „duhurilor noastre”. Oare ar trebui să concluzionăm acum că duhurile noastre există separate de noi înșine - așa cum mulți dintre aceștia concluzionează că Duhul Sfânt există separat de Dumnezeu Tatăl (ceea ce înseamnă că El este o ființă divină cu individualitate ca Dumnezeu și ca Hristos)? Vom reveni la acest raționament mai târziu. Observați că Ellen White citează, de asemenea, pe Pavel atunci când a spus că Duhul Sfânt „cunoaște” lucrurile lui Dumnezeu, în timp ce duhul omului „cunoaște” lucrurile omului. Acest lucru se găsește în 1 Corinteni 2:10-11, unde Pavel spune: „Nouă însă Dumnezeu ni le-a

¹¹⁵ Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 7 (No. 487, 1906), ‘The Holy Spirit Is a Person’.

¹¹⁶ *Ibid.*

descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, **afară de duhul omului care este în el? Tot așa**, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, **afară de Duhul lui Dumnezeu.**” (1 Corinteni 2: 10-11).

Sub inspirația lui Dumnezeu, Pavel spune aici că numai Duhul lui Dumnezeu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu. De asemenea, el spune că este duhul omului care cunoaște lucrurile omului. Aici vedem că duhul este partea „conștiinței/cunoscătoare” a persoanei, fie că este a lui Dumnezeu sau a vreunui om. Desigur, duhul uman este mult mai mult decât ceea ce numim „scânteie” sau „sufflare” a vieții.

Experiențele duhului uman

Observați acum următoarele texte ale Scripturii care vorbesc despre duhul uman. Observă că toți vorbesc despre duhul care se confruntă cu emoții.

- ❖ *Este înregistrat în Luca 1:46-47 că atunci când era însărcinată cu copilul Isus, Maria s-a întâlnit cu Elizabeta și i-a zis: „... sufletul meu mărește pe Domnul, și **mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu.**” (Luca 1:46-47)*
- ❖ *Pavel a spus despre Titus: „De aceea am fost mângâiați. Dar, pe lângă mângâierea aceasta a noastră, ne-am bucurat și mai mult de bucuria lui Tit, al cărui **duh a fost răcorit** de voi toți.” (2 Corinteni 7:13)*
- ❖ *Duhul lui Isus a experimentat și El emoții atunci când a spus: „În ceasul acela, Isus **S-a bucurat în Duhul Sfânt** și a zis: "Tată, Doamne al cerului și al pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu."” (Luca 10:21). [Alte traduceri, BTF, GBV2001, NTB, redau că ”**Isus S-a bucurat în duh**” (n.t.)]*
- ❖ *În Evanghelia după Ioan se spune: „Isus, când a văzut-o plângând, pe ea și pe iudeii care veniseră cu ea, **S-a înflorat în duhul Lui** și S-a tulburat.” (Ioan 11:33)*
- ❖ *Ioan înregistrează, de asemenea: „După ce a spus aceste cuvinte, Isus **S-a tulburat în duhul Lui**, a mărturisit și a zis:*

"Adevărat, adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde." (Ioan 13:21)

Duhul omului este, de asemenea, capabil de **dezvoltare**. Uită-te la următoarele două pasaje din Scriptură care vorbesc despre Ioan Botezătorul și respectiv Isus:

- ❖ „*Iar pruncul [Ioan Botezătorul] creștea și se întărea în duh. Și a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel.*“ (Luca 1:80)
- ❖ „*Iar Pruncul [Isus] creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune [gr. puternic în duh], și harul lui Dumnezeu era peste El.*“ (Luca 2:40)

Acest studiu al duhului uman este suficient pentru a ne arăta că Acesta (sau El) comunică, cunoaște și trăiește. Acestea sunt toate aceleași atribute care ne duc la concluzia că Duhul Sfânt este o Persoană separată de și ca Tatăl. Totuși, noi tragem cumva concluzia că duhul uman este o persoană separată în afară de noi înșine? Bineînțeles că nu.

Deci, cum putem încheia despre subiectul duhul omului? Singura concluzie care poate fi trasă este că duhul omului este o „persoană”, dar nu în sensul obișnuit, așa cum percepem în mod normal o „persoană”. Face parte din ființa noastră atât separată, cât și integrală - totuși este o persoană.

O persoană (duh, suflet și trup)

Când ne uităm unul la celălalt, ceea ce vedem noi descriem de obicei ca fiind o „persoană”, dar Biblia definește o „persoană” ca fiind formată din: duh, suflet și trup. După cum am menționat anterior, apostolul Pavel a spus credincioșilor din Tesalonic: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și **duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru** să fie păzite întregi, fără prihană, până la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” (1 Tesaloniceni 5:23). Deci, care sunt: duhul, sufletul și trupul?

În relatarea despre creație din capitolul al doilea, în Geneza scrie că Dumnezeu a făcut pe Adam mai întâi din țărâna pământului. Se spune: „Domnul Dumnezeu a **făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în**

nări suflare de viață, și omul **s-a făcut astfel un suflet viu.**” (Geneza 2:7). Avem aici două acțiuni separate de la Dumnezeu și un rezultat.

(1) Dumnezeu a format/a făcut pe Adam din țărâna pământului. Adam nu a fost doar „creat prin cuvânt”, ci a fost compus din „elementele pământului”. Când Dumnezeu „a făcut” pe Adam, el era compus numai din forma neînsuflețită a „bucăților și bucățelelor” umanității. Această formă a fost „lipsită de viață”.

(2) Dumnezeu i-a dat „viață” („însuflețire”) lui Adam. Dumnezeu a suflat în această formă fără viață suflarea vieții. Conform Scripturii, această acțiune a dus de la formarea neînsuflețită a lui Adam la a deveni „un suflet viu” sau „o ființă vie”. În actul creației, avem o formă corporală fără viață devenind un suflet viu. De asemenea, observăm (vezi mai sus) că fiecare persoană vie are propriul său duh personal (ce și cine sunt).

Acum rețineți următoarele. În capitolul opt din Luca găsim povestea lui Isus care readuce la viață fiica de 12 ani a lui Iair. Această fată tânără a fost cu adevărat moartă încă de când Isus a spus că dormea (adică, desigur, pentru noi moartă), și au fost mulți dintre cei prezenți care au râs de El. Biblia zice: „Pe când vorbea El încă, vine unul din casa fruntașului sinagogii și-i spune: **„Fiica ta a murit**, nu mai supăra pe Învățătorul.” Dar Isus, când a auzit lucrul acesta, a zis fruntașului sinagogii: „Nu te teme; crede numai, și **va fi tămăduită.**” Când a ajuns la casa fruntașului, n-a lăsat pe niciunul să intre împreună cu El, decât pe Petru, pe Iacov, pe Ioan, pe tatăl și mama fetei. Toți plâneau și o boceau. Atunci Isus a zis: „Nu plângeți; **fetița n-a murit, ci doarme.**” Ei își băteau joc de El, căci **știau că murise.**” (Luca 8:49-53).

Aici avem o inversare a creației lui Adam. În loc ca un corp neînsuflețit să fie însuflețit, avem un corp însuflețit care devine neînsuflețit. Contextul continuă: „Dar El, după ce i-a scos pe toți afară, a apucat-o de mână și a strigat cu glas tare: „Fetițo, scoală-te!” Și **duhul ei s-a întors în ea**, iar fata s-a sculat numaidecât. Isus a poruncit să-i dea să mănânce.” (Luca 8:54-55). Biblia ne spune clar că „duhul ei **s-a întors în ea/ a venit din nou în ea**”. Deci unde a fost duhul fetei în moartea ei?

În ceea ce privește această întrebare, rețineți din nou ce spune Solomon în cartea Ecclesiastul. Se referea direct la o persoană care îmbătrânește și în cele din urmă moare. El spune despre ceea ce se întâmplă la moarte: „până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și

până nu *se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat.*” (Eclesiastul 12:7).

Iată un răspuns direct la întrebarea noastră despre ceea ce se întâmplă cu duhul omului la moarte. Scripturile arată că, în timp ce trupul se întoarce în țărână, duhul se întoarce la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, există o despărțire a căilor. Această separare este doar temporară (până la înviere), dar este o separare.

Mulți oameni au încercat să explice Eclesiastul 12:7 în sensul că, la moarte, duhul pe care ei îl numesc adesea „forța vieții” sau „scânteia vieții”, „respirația vieții” sau „principiul energizant” sau „prerogativa de a da viață” este returnat lui Dumnezeu, dar așa cum am văzut, acest lucru ar face o mare violență în viziunea scripturală a duhului uman. Acesta (duhul uman) este cu siguranță ceva diferit (mai mult) decât doar scânteia vieții. Și atunci care este răspunsul?

Trupul și duhul

După cum tocmai am remarcat, Solomon a vorbit despre moarte ca despre separarea trupului și a duhului. Să ne uităm la asta în realitate și în experiență. Când Isus era pe cale să moară pe cruce, El a spus cu voce tare că toți au auzit: „... Tată, *în mâinile tale îmi încredințez duhul* ...” (Luca 23:46). La acel moment El a murit. Luca continuă: „...Și, când a zis aceste vorbe, *Și-a dat duhul*”. Această învățătură a Scripturii este specifică, dar ce a fost ceea ce Isus a pus în grija și păstrarea lui Dumnezeu (încredințarea lui Dumnezeu)? Era „duhul” Lui , dar cu siguranță nu era o Persoană separată decât El Însuși, nici nu era doar „forța” Lui de viață sau „scânteia” vieții.

Cuvântul grecesc folosit aici, care este tradus cu *commend* (gr. *paratithemi*), înseamnă „a se alătura” sau a „a se apropia”. Are implicarea de a pune ceva în „îngrijire și păstrare”, însemnând să depoziteze drept încredere pentru protecție (conservare). De asemenea, oferă ideea de „odihnă”.

Spiritul profeției, volumul 3, pag. 203 are ceva de spus despre Isus care se odihnește în mormânt: „Nu mă ține”, i-a zis Isus, „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu.” Când și-a închis ochii în moarte pe cruce, sufletul lui Hristos nu a mers niciodată la cer, așa cum mulți cred, sau cum ar putea să fie adevărate cuvintele lui - "*încă nu M-am suit la Tatăl*

Meu."?"¹¹⁷ Ellen White adaugă apoi: „**Duhul lui Isus a dormit în mormânt** cu trupul Său și **nu a pornit spre cer, acolo pentru a menține o existență separată** și pentru a privi în jos la discipolii îndoliați care îmbălsămau trupul în care fusese.”

Este evident că Ellen White credea că Isus avea un duh. Este de asemenea evident că ea nu se referă la acest duh ca „respirația” sau „scânteia” vieții. Este ceva complet diferit. Se referă la „duh” ca fiind ceea ce o mare parte din lumea creștină descrie în general ca fiind „sufletul” unei persoane. Citiți din nou și veți vedea ce vreau să spun. Observați că ea a spus că „**duhul** lui Isus a **dormit** în mormânt **cu** trupul Său”. Evident, ea vorbește despre aceste lucruri (duh și trup) ca fiind două lucruri separate.

Apoi spune: „**Tot ce cuprindea viața și inteligența lui Isus a rămas cu trupul Său** în mormânt; și când a ieșit, a fost ca o Ființă întreagă; **El nu a trebuit să-și cheme duhul din ceruri**. El avea puterea să-și dea viața și să o ia înapoi.”¹¹⁸

Din nou vedem că înțelegerea lui Ellen White despre „duh” nu este că este pur și simplu „respirația” sau „scânteia” vieții. Isus a murit. Cuvintele ei exprimă gândul că a fost inclusă în „tot ce cuprindea viața și inteligența lui Isus”. Ea a spus că „a rămas cu trupul Său”. În acest paragraf, Dumnezeu ne spune o serie de lucruri diferite despre Fiul Său. Acestea cam ar fi:

- „În timpul vieții Sale aici, pe pământ, El **nu a fost** în cer cu Tatăl Său. Nu se urcase încă.”
- „În timpul morții Sale în mormânt, El nu era în cer cu Tatăl Său. Nu se urcase încă.”
- „Duhul Său a **dormit** în mormânt cu trupul Său.”
- „Duhul Său nu avea o existență **separată** de trupul Său.”
- „El **nu** a fost **conștient** de nimic din ce făceau cei vii, la fel cum cei ce sunt morți **nu** sunt **conștienți** de ceea ce fac cei vii. El dormea.”
- „**Tot ce cuprindea viața și inteligența** Lui era încă cu trupul Lui în mormânt.”
- „**El** avea puterea de a-și dea viața și de a Și-o lua înapoi.”

¹¹⁷ Ellen G. White, *Spirit of Prophecy*, vol. 3, p. 203, ‘The Women at the Tomb’.

¹¹⁸ *Ibid.*

Trebuie să recunoaștem că, spre deosebire de ființele umane păcătoase, trupul lui Isus nu a început să putrezească la moarte. Aceasta este diferența dintre moartea lui Isus și moartea omenirii păcătoase.

În sinagogă din Antiohia, apostolul Pavel a vorbit acest lucru despre Hristos: „Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: "Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut." Că L-a înviat din morți, **asa că nu Se va mai întoarce în putrezire**, a spus-o când a zis: "Vă voi împlini, cu toată credințioșia, făgăduințele sfinte pe care le-am făcut lui David." De aceea mai zice și în alt Psalm: "**Nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.**" Și **David**, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a murit, a fost îngropat lângă părinții săi și **a văzut putrezirea. Dar Acela, pe care L-a înviat Dumnezeu, n-a văzut putrezirea.**” Fapte 13:33-37.

Când Isus a venit din mormânt, el a ieșit cu un trup glorificat, dar încă purta semnele răstignirii. Când Toma a refuzat să creadă fără să vadă, acele urme pe care Isus, atunci i-a spus să I le atingă (vezi Ioan 20:24-27).

În moartea Sa, Isus fusese la fel de inconștient ca orice om care moare. În această condiție, El nu a putut să se cheme la viață sau să se învieze. El a lăsat tot ce cuprindea viața Sa în mâinile Tatălui Său. Acest lucru a fost arătat în cuvintele Sale la moarte: „...Tată, în mâinile tale îmi **încredințez duhul...**” (Luca 23:46). După cum ne spune și Biblia: „Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin **Dumnezeu Tatăl care L-a înviat din morți**” (Galateni 1:1).

Duhul uman - identitatea noastră personală

Am văzut că „duhul”, fie că aparține lui Dumnezeu sau fie umanității, este mult mai mult decât „scânteia vieții” sau „principiul energizant”. Deci, atunci ce este?

Vom vedea acum că duhul este de fapt **identitatea personală** a persoanei căreia îi aparține. Cu alte cuvinte, reprezintă cine este și ce este o persoană (dispoziția mentală a persoanei), adică caracterul.

Uită-te la experiența lui Ștefan, pe când era pe punctul de a fi ucis cu pietre. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: "Doamne Isuse, **primește duhul meu!**”” (Faptele Apostolilor 7:59). La fel ca și Isus, Ștefan a chemat pe

Dumnezeu să-i primească duhul. El l-a plasat în grija și păza lui Dumnezeu.

Ellen White spune despre acest „duh” care se întoarce la Dumnezeu: „**Identitatea noastră personală este păstrată la înviere**, deși nu aceleași particule de materie sau substanțe materiale care au intrat în mormânt. Lucrările minunate ale lui Dumnezeu sunt o taină pentru om. **Duhul, caracterul omului, se întoarce la Dumnezeu, acolo pentru a fi păstrat. La înviere fiecare om va avea propriul său caracter.**”¹¹⁹

Apoi adaugă: „Dumnezeu la timpul Său va chema morții, dând din nou suflare de viață și vlagă oaselor uscate. Aceeași formă va ieși, dar va fi liberă de boală și de orice defect. Ea trăiește din nou **purtând aceeași individualitate a trăsăturilor, astfel încât prietenul să-și recunoască prietenul**. Nu există **nicio lege a lui Dumnezeu** în natură care să arate că Dumnezeu dă înapoi aceleași particule identice de materie care au compus corpul înainte de moarte. **Dumnezeu va da celor neprihăniți un trup care Îi va fi pe plac Lui.**”¹²⁰

Aici ni se spune că duhul unei ființe umane (ceea ce este returnat lui Dumnezeu la moarte) este caracterul unei persoane. Este identitatea sa personală. Ellen White nu spune că este pur și simplu „scânteia” sau „suflarea” vieții. Notați că a scris acest lucru în 1900, la 2 ani de la publicarea cărții *Desire of Ages* („Viața lui Iisus”). Observați că ea spune că „duhul” [caracterul unei persoane] „se întoarce la Dumnezeu, **acolo pentru a fi păstrat**”. În timp ce Ellen White nu menționează aici nici o referință biblică în acest caz, nu poate decât să fie motivată că se referă la Eclesiastul 12:7. Acesta este textul Bibliei care spune: „până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu **se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat.**” (Eclesiastul 12:7).

Comentând cuvântul „duhul” din acest verset, Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, în conformitate cu *Seventh-day Adventists Believe...* (a se vedea mai sus) spune: „Ceea ce se întoarce aici la Dumnezeu este pur și simplu **principiul vieții** pe care Dumnezeu l-a lăsat atât omului, cât și firii (vezi Eclesiastul 3:19-21, unde *ruach* este tradus "suflare").”¹²¹

¹¹⁹ Ellen G. White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 6, p. 1093; Vezi și Ellen G. White, *Manuscript 76* (1900).

¹²⁰ *Ibid.*

¹²¹ Ellen G. White, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 3, p. 1104.

Aceasta pare a fi contrară a ceea ce ni s-a spus prin Spiritul Profetic, care spune că duhul se întoarce la Dumnezeu la moarte pentru a fi păstrat reprezentă caracterul unei persoane (a se vedea mai sus).

Deci, care este caracterul meu? Persoana mea reprezintă cine sunt eu. Este persoana mea ... adevăratul eu (cel interior), fiind expus printr-un corp vizibil și tangibil (fizic). Da, duhul meu este o persoană, dar nu este o persoană separată de mine. Duhul meu reprezintă cine sunt eu. Este persoana mea, identitatea mea personală. Eu sunt - personal prezent într-un corp fizic.

Acum putem vedea mai clar ce a însemnat pentru apostolul Pavel când a spus: „În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, **ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.**” (1 Corinteni 5:5). Pavel intenționa să salveze duhul acestui individ („persoana” pe care o conține corpul fizic). Aceasta pentru că știa că Scriptura zice că, la moarte, trupul fizic se întoarce în țărâna pământului și nu va mai fi. Acest lucru nu este valabil și cu duhul omului. Duhul uman (ce și cine suntem - caracterele noastre) supraviețuiește trupului uman (fie al celor neprihăniți sau nelegiuți) și nu putrezește ca trupul. Există atât timp cât Dumnezeu îi permite să existe.

În conformitate cu Scriptura, Ellen White a scris: „O persoană formată în conformitate cu asemănarea divină **este singura comoară pe care o putem lua din această lume în cea viitoare.**”¹²² Și a mai spus: „**Caracterul este cel care decide destinul, nu profesia.**”¹²³ Mai târziu a adăugat gândul: „Prin urmare, Hristos ridică vălul din viitor și **îi face pe toți să vadă că doar caracterul, nu poziția, este cel care determină destinul omului.**”¹²⁴

Slujind lui Dumnezeu cu duhurile noastre

Tu și cu mine Îl slujim pe Dumnezeu cu duhurile noastre. Sfintele Scripturi spun: „Dumnezeu, căruia **Îi slujesc în duhul meu**, în Evanghelia Fiului Său, îmi este martor că vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele.” (Romani 1:9). Pavel a vorbit și despre slujirea lui

¹²² Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, p. 332, 'Talents'.

¹²³ *Ibid.*, p. 74, 'Tares'.

¹²⁴ *Ibid.*, p. 122, 'The Net'.

Dumnezeu în noul duh. El a spus: „Dar acum, am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta care ne ținea robi, pentru ca să-I slujim lui Dumnezeu **într-un duh nou**, iar nu după vechea slovă.” (Romani 7:6). Slujirea în noul duh este ceva care se întâmplă din cauza convertirii sau așa cum prezintă Biblia: „fiind născuți din nou”.

La conversie, ce se întâmplă cu o persoană? Isus a spus: „Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu **se naște din nou**, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”” (Ioan 3:3). Isus spune că este imposibil pentru cineva care nu este născut din nou să vadă Împărăția lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a spus acest lucru despre aceeași experiență a credincioșilor din Corint: „Căci, dacă este cineva în Hristos, **este o făptură nouă**. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17). El a spus și galatenilor: „Căci, în Hristos Isus, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi **o făptură nouă**.” (Galateni 6:15). În timp ce la conversia mea am devenit o „persoană/făptură nouă”, acest lucru nu a fost în sensul că folosim în mod normal cuvântul „persoană”. Am fost „născut din nou” și am devenit o „persoană/ființă nouă”, dar eu eram încă Terry Hill. În acest sens, eram totuși aceeași „persoană” ca și în trecut. Nu am fost un individ cu totul nou și diferit! Totuși ceva s-a schimbat. Persoana mea (duhul) a suferit schimbări. Unde are loc această schimbare? Biblia spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, **ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre**, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12:2). „Dacă, cel puțin, L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă **înnoiți în duhul minții voastre**, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” (Efeseni 4:21-24).

La conversie, se schimbă modul de gândire al persoanelor. Această gândire are loc în minte, prin urmare personalitatea (duhul) persoanei se schimbă. Acesta este motivul pentru care duhul poate fi privit ca dispoziția mentală a unei persoane. Este caracterul său. După cum a spus înțeleptul Solomon: „Fiindcă așa cum gândește în inima lui, așa este el” (eng. KJV, ro. Biblia Fidela, Proverbele 23:7). În concluzie, este vorba despre personalitatea (duhul, persoana, mintea, ce și cine suntem)

salvată și nu „vechiul” corp fizic corupt sau omul „vechi” (KJV sau Biblia Fidela, Efeseni 4:22).

La înviere nu vom avea trupurile noastre vechi sau supuse putrezirii. Așa cum a spus Ellen White mai sus, nu există niciun motiv pentru a sugera că noile noastre trupuri vor cuprinde oricare dintre particulele din care a fost făcut primul trup. Atunci când duhurile noastre inconștiente (cine și ce suntem) devin fuzionate (integrate) în aceste noi corpuri, ele vor deveni „vii” din nou. În momentul de față, așa cum a fost duhul lui Isus în mormânt, aceștia [în mormânt] „dorm”. Învierea nu este o înviere literală a trupurilor noastre vechi din mormânt. Dumnezeu va face noi trupuri potrivite pentru a locui veșnic duhurile noastre (identitățile noastre personale) care sunt păstrate de El în moarte sau în starea de somn.

Dacă încă nu sunteți sigur de aceste concluzii, aruncați o privire asupra a ceea ce a spus apostolul Iacov despre duh și trup: „Căci după cum *trupul despărțit de duh este mort*, tot așa și credința despărțită de fapte este moartă.” (Iacov 2:26). Adevărul este că fără un corp, unde să locuiască, duhul uman nu poate funcționa. De aceea, la moarte, atunci când duhul și trupul sunt separate, ambele devin neînsuflețite (moarte). Pentru a o spune într-un alt mod, la moarte, atât duhul cât și trupul devin nefuncționale. Corpul uman este doar mijlocul prin care funcționează duhul uman. Duhul este tot ceea ce însuflețește trupul. Fără cele două împreună, nici nu funcționează. Ambele separat sunt neînsuflețite.

Așa cum am descoperit din Scriptură, duhul uman este partea „cunoașterii” și „experienței” persoanei. Este, de asemenea, partea „care comunică”. De aceea, atunci când trupul și duhul sunt separate ca și în moarte, persoana nu mai „știe”, „comunică” sau „experimentează”. Este cu adevărat o stare de inconștiență.

În moarte, duhul uman este păstrat, dar nu și trupul

În moarte, o persoană nu cunoaște sau nu experimentează nimic, nici nu comunică, nici măcar cu Dumnezeu. Scriptura spune despre moarte: „Căci cine este scutit? Oricine trăiește tot mai trage nădejde; căci un câine viu face mai mult decât un leu mort. Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei *morți nu știu nimic* și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și *pomenirea li se uită*. Și *dragostea lor, și ura lor, și pizma lor demult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare.*” (Eclesiastul 9:4-6).

În moarte, o „persoană” nu poate comunica cu cei vii, nici nu poate să știe sau să experimenteze nimic. Morții nu pot nici măcar comunica cu Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că acea parte a unei persoane (adică duhul) care, atunci când funcționează în cadrul unui trup: știe, comunică și experimentează. Este acum neînsuflețit (ca în somn) în păstrarea lui Dumnezeu.

După cum scria psalmistul: „Întoarce-Te, Doamne, izbăvește-mi sufletul! Mântuiește-mă, pentru îndurarea Ta! Căci cel ce moare nu-și mai aduce *aminte de Tine*; și cine Te va lăuda în Locuința morților?” (Psalmii 6:4-5). „*Nu morții laudă pe Domnul* și nici vreunul din cei ce se coboară în locul tăcerii.” (Psalmii 115:17).

În moarte, duhul omului „doarme” (neînsuflețit). „Așteaptă” momentul în care Dumnezeu va crea pentru el un nou trup. Aceasta este momentul în care Creatorul nostru ne va pune duhurile (identitățile personale, personalitățile noastre, cine și ce suntem) în acele noi corpuri, astfel încât să putem trăi veșnic cu El și unul cu celălalt. Aceasta este învierea. Când se întâmplă acest lucru, întreaga persoană va funcționa așa cum a făcut înainte de moarte. Astfel, persoana este adusă „înapoi la viață”. Duhul uman este „viața personală” a persoanei. Nu este doar „forța vieții” („scânteie” sau „suflarea” vieții), ci este caracterul. Este persoana în sine, identitatea personală a unui individ. Fără duh, trupul este mort și fără trup, duhul nu poate funcționa.

Deci, aș descrie duhul uman ca persoană? Răspunsul la această întrebare este *da și nu*, în funcție de ce se înțelege prin cuvântul „persoană”. Este „personalitatea” descoperită prin trup, dar nu este o persoană în sensul că este o persoană așa cum ne descriem noi în mod normal și ne vedem reciproc (o ființă umană individuală). Tot așa este și cu Duhul Sfânt. Nu este o Ființă divină individuală ca Tatăl și ca Fiul, ci este omniprezența ambilor.

Duhul Sfânt - prezența lui Dumnezeu

Dacă nu putem repeta tot ceea ce s-a spus în secțiunea anterioară,¹²⁵ este important aici să ne reamintim despre ceea ce s-a spus despre faptul că Duhul Sfânt este prezența lui Dumnezeu.

¹²⁵ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 2: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/bHS2.htm>

Isus a spus: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da **un alt Mângâietor**, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, **căci rămâne cu voi și va fi în voi.**” (Ioan 14:16-17), apoi a spus: „Nu vă voi lăsa orfani, **Mă voi întoarce la voi.**” (Ioan 14:18). El a spus mai târziu: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. **Noi** vom veni la el și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:23).

Isus a spus că atunci când va veni „Mângâietorul” (Duhul Sfânt), El va fi ca și El și Tatăl care locuiește în interiorul unei persoane, totuși știm că fizic/trupește Ei sunt ambii în Cer. Duhul Sfânt este atât omniprezența lui Dumnezeu cât și a lui Hristos, de aceea Duhul Sfânt este văzut în Scriptură ca făcând ceva pe care duhul omului nu îl poate face. Aceasta este faptul că poate să opereze independent de Tatăl, însemnând să opereze ca o Persoană separată de El, rămânând totuși o parte integrantă a Lui.

V-aș ruga să comparați aceste două părți ale Bibliei de mai jos. De asemenea, v-aș ruga să notați paralelismul ebraic:

- ❖ „*În mâinile Tale îmi încredințez duhul [meu]: Tu mă vei izbăvi [pe mine], Doamne Dumnezeule adevărat!*” (Psalmii 31:5)
- ❖ „*Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta?*” (Psalmii 139:7)

În primul verset din Psalmi se face referire la om (mai mult sau mai puțin aceleași cuvinte pe care atât Isus cât și Ștefan le rosteau la moartea lor - vezi Luca 23:46 și Faptele Apostolilor 7:59), expresia „duhul meu” este paralelă cu expresia „mine”. În cel de-al doilea verset din Psalmi se face referire la Dumnezeu, expresia „Duhul Tău” este paralelă cu expresia „prezența/fața Ta”. În ambele cazuri, cuvântul „duh” se referă la persoană. După cum am arătat deja, duhul uman nu poate funcționa în afară de trupul uman, dar Duhul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt) poate funcționa independent. Ambele persoane sunt prezente.

Așa cum ni s-a spus prin Spiritul Profetic: „Duhul Sfânt este **un agent independent liber, lucrător.**”¹²⁶ Ellen White a adăugat apoi:

¹²⁶ Ellen G. White, *Review and Herald* (May 5th 1896), ‘Operation of the Holy Spirit made manifest in the life’.

„Dumnezeul cerului *folosește Duhul Său așa cum îi place*, iar mintea omenească, judecata umană și metodele umane nu mai pot stabili granițe pentru lucrările *Sale* [eng. *its*], nici nu prescriu în privința canalului prin care *Acesta* [eng. *it*] operează, decât pot spune vântului: "Te rog să suflă într-o anumită direcție și să te porți într-un anumit mod."¹²⁷

Am remarcat în secțiunea anterioară¹²⁸ că Ellen White nu a arătat că Duhul Sfânt își alege El Însuși ce să facă, ci mai degrabă [Duhul Sfânt] este folosit de Dumnezeu „așa cum îl place Lui”. Această independență este, prin urmare, absența trupească a lui Dumnezeu Tatăl, dar nu de „proprietatea” Lui (Duhul Sfânt aparținând lui Dumnezeu). Așa cum a spus Ellen White, Dumnezeu își „*folosește Duhul Său*”.

Aceasta este diferența dintre Duhul Sfânt și duhul uman. Duhul Sfânt poate funcționa ca o persoană separată de Dumnezeu, dar duhul uman nu poate funcționa independent de corpul uman. Când este separat de trupul uman la moarte, duhul uman este neînsuflător și inconștient. Realizarea acestei independențe a Duhului Sfânt poate fi văzută atunci așa cum a spus Ellen White: „*Există Trei Persoane vii ale trio-ului ceresc*; în numele acestor trei mari puteri - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - cei care îl primesc pe Hristos prin credință vii sunt botezați și aceste puteri vor coopera cu subiecții ascultători ai cerului în eforturile lor de a trăi noua viață în Hristos.”¹²⁹

Așa cum am stabilit deja (vezi secțiunea unu),¹³⁰ pentru că Dumnezeu nu a dezvăluit natura Duhului Sfânt, ea nu poate fi înțeleasă de omenire, de aceea nu se poate spune că El este o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos. Din Scripturi și din scrierile lui Ellen White, ceea ce știm cu siguranță este că Duhul este omniprezența atât a lui Dumnezeu, cât și a lui Hristos.

O mare dificultate

Dacă Duhul Sfânt este considerat a fi o altă Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos, atunci este extrem de dificil (aproape imposibil) pentru cei care cred că explică modul în care Tatăl și Hristos sunt omniprezenți. Ar

¹²⁷ *Ibid.*

¹²⁸ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 2: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/bHS2.htm>

¹²⁹ Ellen G. White, *Special Testimonies* (Series B, No. 7), p. 63.

¹³⁰ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*, secțiunea 1: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/aHS1.htm>

însemna că prezența Duhului Sfânt este Duhul Sfânt Însuși prezent (o altă persoană ca Tatăl și ca Fiul) ceea ce înseamnă că Duhul Sfânt nu este Tatăl și Fiul omniprezent. Drept urmare, Duhul Sfânt este văzut doar ca **reprezentant** al lui Dumnezeu Tatăl și al lui Hristos, fără a fi prezența reală a celor doi. Nu există compatibilitate între aceste două concepte.

Este foarte clar că privind la modul general asupra a ceea ce Dumnezeu a revelat prin Cuvântul Său scris, Duhul Sfânt nu este o Persoană cu o individualitate ca Dumnezeu Tatăl și ca Hristos.

În ceea ce privește natura divină a Duhului, aici trebuie să lăsăm să rămână – o taină. Așa cum Ellen White a spus unui frate pe nume Chapman (acesta a fost cu referire la ceea ce este Duhul Sfânt): „Acesta [Duhul Sfânt] se referă la **omniprezența Duhului lui Hristos, numită Mângâietorul**. Iar Isus spune din nou: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul.” [Ioan 16:12,13],”¹³¹ apoi a adăugat: „**Există multe taine pe care nu vrem să le înțeleg sau să le explic; ele sunt prea mari pentru mine și prea mari pentru tine**. În unele dintre aceste puncte, **tăcerea este de aur**. Piotismul, devotamentul, sfințirea sufletului, a trupului și a duhului - acestea sunt esențiale pentru noi toți. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, **singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos** pe care L-ai trimis Tu.” [Ioan 17:3].”¹³²

Repetând cuvintele lui Isus, Ellen White nu spune că este esențial să „cunoaștem” pe Duhul Sfânt, dar este esențial să cunoaștem „pe singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos”. Din nou putem vedea din aceasta că, deși se spune că Duhul Sfânt este o Persoană, nu se poate spune că Acesta este o Persoană cu individualitate ca Dumnezeu și ca Hristos (sau ca tine sau ca mine). În timp ce ne-ar plăcea să ne gândim în continuare, acest lucru este în măsura în care putem merge din ceea ce Dumnezeu a revelat. Duhul Sfânt este omniprezența lui Dumnezeu și a lui Hristos, în timp ce sunt în trupurile Lor în Cer. Este convingerea mea că acest studiu asupra duhului uman ajută la explicarea acestor lucruri.

¹³¹ Ellen G. White, *Letter to Brother Chapman* (June 11th 1891);
Vezi și Ellen G. White, *Manuscript Release*, vol. 14 (No. 1107).

¹³² *Ibid.*

Rugăciunea mea este că pentru tine cititorule, acesta să fi fost un studiu interesant și benefic.

Terry Hill

Prima publicare - 4 mai 2009

Ultima modificare făcută - 14 mai 2009

© T. M. Hill 2009

ANEXA

Persoana Duhului Sfânt – email către David (Trimis pe 24 martie 2016)

<https://theprophetstillspeaks.co.uk/HolySpirit/HolySpiritemail.pdf>

Salut David,

M-ai întrebat care sunt părerile mele despre Duhul Sfânt. Voi face tot posibilul să-ți explic, dar să fii pregătit. Va dura mai mult decât câteva cuvinte.

După cum știi, în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, astăzi există o mare confuzie asupra acestei probleme, deși de obicei se ridică o întrebare: „Este Duhul Sfânt o Persoană”? Aceasta este întrebarea la care mă voi strădui să-ți răspund.

Voi fi deschis în fața dvs. și voi spune că eu cred că oricine care este cinstit în studiile personale nu ar putea concluziona niciodată dintr-un studiu al Scripturilor că Duhul Sfânt este o Persoană - cel puțin nu o persoană în sensul individual ca tine și ca mine. Acest lucru se datorează faptului că există prea multe dovezi contrare (mai multe despre acest lucru vei afla mai târziu). Aceasta a fost părerea timpurie a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Cred că fără mărturia Spiritului Profetic (că Duhul Sfânt este o Persoană), cei mai mulți membri ai bisericii actuale ar raționa exact la fel (că Duhul Sfânt nu este o persoană individuală ca tine și ca mine).

Pentru moment, să ne punem în locul acelor Adventiști de Ziua a Șaptea. Acest lucru este ÎNAINTE ca Ellen White să afirme că Duhul Sfânt este o Persoană. Să vedem ce putem face din aceasta folosind doar Scriptura - ceea ce ar trebui să facem dacă am explica-o cuiva care nu are aceeași atenție pentru scrierile lui Ellen White ca noi - și până la urmă, am fost sfătuiți să dovedim convingerile noastre folosind numai Scriptura.

Când foloseau cuvântul „persoană”, acești pionieri Adventiști de Ziua a Șaptea se gândeau în ceea ce privește și în ceea ce constituie o persoană ca tine și ca mine. Acest lucru este numai firesc. Cu toții am gândi la fel. Dacă v-aș spune „acea persoană de acolo”, v-ați gândi imediat în termenii unei persoane precum suntem noi persoane. Așa ar fi raționat pionierii.

Același raționament (cu referire la Duhul Sfânt) – pentru că, în mod normal, ne gândim la Tatăl și la Fiul ca persoane individuale ca noi

înșine – pionierii Adventiști de Ziua a Șaptea ar fi determinați să ajungă la concluzia că Duhul Sfânt nu este o Persoană așa cum sunt Persoanele: Tatăl și Fiul. S-ar putea să sune puțin revoltat, dar sunt sigur că puteți înțelege ceea ce vreau să spun. Totul se bazează pe ceea ce se conturează în minte atunci când este utilizat cuvântul „persoană”.

Să luăm în considerare unele lucruri pe care Scriptura le dezvăluie cu privire la Duhul Sfânt. Să vedem dacă îndeplinesc criteriile „unei persoane” - adică o persoană individuală ca tine și ca mine. În acest sens, voi presupune că nu aveți nicio obiecție cu privire la faptul că terminologiile: „Duhul (Sfânt)” (eng. *Holy Ghost*) și „Duhul lui Dumnezeu” (eng. *Spirit of God*) sunt echivalente cu „Duhul Sfânt” (eng. *Holy Spirit*). Le văd pe toate ca însemnând la fel. De fapt, sintagma „Duhul Sfânt” este folosită doar de 7 ori în întreaga Biblie (KJV), în timp ce „Duhul” este folosită de 90 de ori, toate aflate în Noul Testament.

Ioan Botezătorul a spus despre Isus: „Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură.” (Ioan 3:34).

Asta înseamnă că Duhul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt) poate fi **măsurat** - ceea ce înseamnă că este posibil să avem mai puțin sau mai mult din Duh. *Se poate spune acest lucru despre o persoană - cel puțin așa cum percepem în general o persoană a fi?* Cuvintele lui Ioan sunt echivalente cu Luca care spune că Isus a fost **plin de Duhul Sfânt** (Luca 4:1). *Dacă Duhul Sfânt este o Persoană individuală așa cum sunt Persoanele: Dumnezeu Tatăl și Hristos, ar fi rezonabil să tragem concluzia că o persoană poate fi plină de o altă persoană?*

Îngerul a spus lui Zaharia că fiul său (Ioan Botezătorul) va fi „**umplut cu Duhul Sfânt** chiar din pântecel mamei sale” (Luca 1:15). *Un bebeluș poate fi umplut cu o altă ființă individuală, ca tine și ca mine?* În afară de aceasta, ni se spune că mama copilului (Elisabeta), de asemenea tatăl său (Zaharia), au fost **umpluți de Duhul Sfânt** (Luca 1:41,67). Aceasta înseamnă că toate cele trei persoane (mamă, tată și copil) au fost cu toții umpluți cu Duhul Sfânt. Nu văd cum putem concluziona din acest motiv că Duhul Sfânt este o persoană individuală ca tine și ca mine.

Ioan înregistrează că Isus, după învierea Sa, a suflat asupra ucenicilor Săi și a spus: „**Luăți Duh Sfânt**” (Ioan 20:22). *S-ar putea concluziona că Isus sufla asupra urmașilor Săi o altă persoană (o altă persoană ca El Însuși)?* S-ar părea că Isus a suflat asupra ucenicilor Săi propriul său Duh.

Foarte interesant că nu-mi amintesc de vreun trinitarian, în sprijinul perspectivelor lor trinitariene, citând din Ioan 20:22, nici nu-mi amintesc de un trinitarian folosindu-l pentru a „dovedi” că Duhul Sfânt este o persoană precum sunt persoanele: Dumnezeu Tatăl și Hristos. Această Scriptură pare să invalideze acel raționament particular.

După cum știți, există mai multe texte din Scriptură unde ni se spune că oamenii fie au fost umpluți cu Duh Sfânt sau fie locul unde s-a manifestat Duhul Sfânt [a fost umplut de slavă]. Două texte care îmi apar imediat în minte:

❖ *Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. (Faptele Apostolilor 2:4)*

❖ *După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. (Faptele Apostolilor 4:31)*

Aceste versete din Scriptură ne spun că fiecare dintre acești urmași ai lui Hristos a fost umpluți cu Duhul Sfânt. *Sună acest lucru ca și cum Duhul lui Dumnezeu este o **persoană** în sensul acceptat în mod normal al cuvântului?*

Amintiți-vă și că, în ziua învierii Sale, Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Luați Duh Sfânt”, dar aici, 50 de zile mai târziu, primeau **plinătatea Duhului Sfânt**. În mod evident, aceasta era ceva diferit de ceea ce se întâmplase anterior când primiseră **Duhul Sfânt de la Isus**. Acesta este motivul pentru care cred că există „grade de împărtășire” ale Duhului - ceea ce înseamnă că putem avea din ce în ce mai puțin din Duh - ceea ce înseamnă că Duhul poate veni într-o măsură mai mare sau mai mică.

De asemenea, ni s-a spus prin Pavel că creștinii sunt Temple (locuri de locuit) pentru Duhul Sfânt (1 Corinteni 3:16; 6:19; 2 Timotei 1:14; vezi și Romani 8:9). Aceasta înseamnă că, dacă ar exista milioane de creștini în lume astăzi, Duhul Sfânt ar fi în fiecare dintre ei. Nu văd deci cum Duhul Sfânt se poate spune că este o persoană - cel puțin nu în sensul normal al cuvântului. Ar fi El în întregime în interiorul fiecărei persoane sau o anumită parte a Lui în fiecare persoană?

Biblia ne mai spune că oamenii sunt botezați cu Duhul Sfânt (Matei 3:11; Luca 3:16; Ioan 1:33), de asemenea, că Duhul Sfânt este „peste” (Luca 2:25; 3:22), „a vărsat” (Faptele 10:45) și a „coborât” asupra oamenilor (Faptele Apostolilor 10:44; 11:15-16). De asemenea, ne spune că suntem „unși cu” și „pecetluiți” cu Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 10:38; Efeseni 4:30). De asemenea, ne rugăm prin Duhul

Sfânt (Iuda 1:20). Luca înregistrează, când Isus a fost botezat, că Duhul Sfânt, „S-a coborât în chip trupesc, ca un porumbel, peste El” (Luca 3:22). Niciunul dintre aceste „acte” nu-L înfățișează pe Duhul Sfânt ca fiind o Persoană în sensul normal al cuvântului.

De asemenea, este foarte interesant faptul că Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Isus a fost conceput din Duhul Sfânt (Matei 1:18-20). De ce atunci, dacă Duhul Sfânt este o altă persoană precum Dumnezeu Tatăl și Hristos, Isus îl numește pe Dumnezeu (Tatăl) Tatăl Său? Dacă Duhul Sfânt este o persoană individuală ca Tatăl, nu ar trebui Isus să-L numească pe Duhul Sfânt Tatăl Său?

Presupun că, cu cât studiem mai mult, cu atât putem găsi mai multe dovezi arătând că Duhul Sfânt nu ar putea fi niciodată echivalat cu o **Persoană** în sensul obișnuit al sensului. Cu toate că a fost citat pentru a face acest lucru. Niciodată din Scriptură nu am putea percepe pe Duhul Sfânt ca fiind o **persoană** în același sens în care tu și cu mine suntem persoane (indivizi) - sau chiar în felul în care Dumnezeu și Hristos sunt Persoane (indivizi). Pentru a fi fideli Scripturii și a fi sinceri (în studiile noastre) trebuie să concluzionăm că trebuie să existe o diferență. Nu văd cum cineva, în lumina cunoștințelor de mai sus, ar putea raționa altfel.

Trebuie să luăm în considerare, de asemenea, că scriitorii Noului Testament, cum ar fi: Pavel, Ioan, Iuda, Petru, Iacov, în introducerea epistolelor lor, ei nu spun niciodată „de la [gr. *apo*] Duhul Sfânt”. Ei spun doar „de la Dumnezeu Tatăl și de la Isus”. Dacă Duhul lui Dumnezeu este o persoană individuală în același sens ca Tatăl și Fiul sunt persoane individuale, atunci de ce nu au spus acești scriitori inspirați „din Duhul Sfânt (sau cuvinte în acest sens)? Trebuie să existe un motiv.

De asemenea, trebuie întrebate: dacă Duhul Sfânt este o Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos, unde a fost El când Dumnezeu a dat lui Ioan „revelația lui Isus Hristos” (Cartea Apocalipsei)? Versetele de deschidere spun: „Descoperirea lui Isus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând, prin îngerul Său, la robul Său Ioan.” (Apocalipsa 1:1). Duhul Sfânt pare absent.

Este la fel ca atunci când Isus a spus că viața veșnică este să-L cunoaștem pe El și pe Tatăl (Ioan 17:3). Nu a spus nimic despre cunoașterea Duhului Sfânt. Toate aceste lucruri sugerează că Duhul Sfânt nu este o **Persoană** așa cum percepem în mod normal a fi o persoană. Interesant este și faptul că în Biblie, Dumnezeu și Hristos sunt descriși ca așezându-se pe un **tron**, dar niciodată nu este menționat Duhul Sfânt. Trebuie să existe un motiv pentru toate aceste lucruri.

Unii ar putea întreba, ce spuneiți despre versetele Scripturii care arată că Duhul Sfânt care acționează ca o persoană „normală”? Acestea sunt de exemplu cazurile în care spune că Duhul Sfânt a vorbit (Faptele Apostolilor 8:29; 10:19; 13:2), poate fi mâhnit (Efeseni 4:30), poate comunica (Romani 8:16), poate învăța (Ioan 14:26, 1 Corinteni 2:13), mai poate fi mințit (Faptele Apostolilor 5:3), poate mijloci (Romani 8:26) și poate interzice (Faptele Apostolilor 16:6).

Singurul lucru pe care pot să-l spun este că trebuie să acceptăm că aceste Scripturi înfățișează pe Duhul Sfânt funcționând ca o Persoană normală. Cu toate acestea, trebuie să luăm în considerare Biblia care ne conduce la un raționament diferit (cum am văzut mai sus). În această privință, sunt de aceeași părere ca și slujbașul presbiterian, Rev. Samuel Spear. În articolul său pe care noi, ca echipă, l-am publicat ca unul dintre broșurile noastre care explică publicului ce spune Biblia despre Dumnezeu, a scris: „Toate declarațiile Bibliei trebuie să fie acceptate ca adevărate, indiferent de calificările pe care și le impun reciproc. Întregul adevăr se află în toate, atunci când sunt luate în mod colectiv.”¹³³

Acest lucru este formulat de minune. Sunt foarte de acord cu acest gând. Acesta este singurul mod prin care vom stabili ce spune Biblia despre orice lucru. Acest lucru înseamnă să găsim tot ce putem găsi pe orice subiect anume (în acest caz despre Duhul Sfânt) și apoi să comparăm Scriptura cu Scriptura. Abia atunci putem trage o concluzie realistă.

Articolul lui Spear despre Trinitate este excelent. Nu este de mirare că l-am folosit pentru a explica convingerile noastre ale Dumnezeirii. Dacă nu l-ați citit, puteți face acest lucru, citindu-l în engleză.¹³⁴ Pe măsură ce îl citiți, luați în considerare faptul că Spear, în calitate de slujitor presbiterian, nu ar fi avut mai mult decât probabil să beneficieze de scrierile lui Ellen White. Atunci unde ajungem cu toate acestea? Ajungem să spunem că unele părți din Scriptură înfățișează pe Duhul Sfânt ca o Persoană (așa cum în mod normal percepem a fi o persoană), în timp ce alte texte nu. Inutil să spun, acest lucru în sine nu ne duce la o concluzie satisfăcătoare, dar aceasta este realitatea acesteia.

¹³³ Samuel T. Spear D. D., *The Subordination of Christ*, published by the Pacific Press as ‘The Bible Doctrine of the Trinity’ and included as No. 90 in ‘The Bible Student’s Library’.

¹³⁴ T. M. Hill, *The Spear article*, n.p.: [https://theprophetstillspeaks.co.uk/Articles\(others\)/Speararticle.pdf](https://theprophetstillspeaks.co.uk/Articles(others)/Speararticle.pdf)

Cred că cuvintele lui Isus ne ajută să dezvăluim o parte din acest mister. În discursul său final cu ucenicii Săi, El a vorbit despre plecarea Lui. Știa cât de dezamăgiți vor fi. Pentru a le oferi mângâiere, El a rostit aceste cuvinte (aceasta a fost după ce Filip i-a spus lui Isus „Arătâni-L pe Tatăl”).

Isus a zis: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.” (Ioan 14:16,17).

Isus a vorbit ca și cum ucenicii îl cunoșteau deja pe Mângâietor („dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi”). El a mai vorbit ca și cum Mângâietorul ar fi în ei („și va fi în voi”). El a vorbit, de asemenea, despre lume că nu-l pot cunoaște sau primi pe Mângâietorul. Cu toate că următoarele cuvinte ale Sale probabil i-au luat complet prin surprindere. El a spus: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” (Ioan 14:18).

Nu a greșit ce spunea Isus. El a spus că El Însuși va reveni în calitate de Mângâietor. Această promisiune nu a fost doar pentru un grup select de oameni care trăiau la acea vreme, ci și pentru toți creștinii de-a lungul secolelor. Amintiți-vă că a promis: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18:20).

Cum ar putea fi astfel? Evident, aceasta nu a fost o prezență fizică, deoarece cu trupul, Isus va fi în ceruri cu Tatăl Său. Prin urmare, cum ar putea fi împlinite cuvintele Lui?

Cred că ceea ce a spus Isus ucenicilor Săi în ziua învierii Sale ne ajută să înțelegem. Ucenicii s-au temut când L-au văzut, dar El i-a asigurat spunând: „Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.” (Luca 24:39). Isus le-a arătat că El nu este duh. Duhurile nu au corpuri fizice.

Este interesant faptul că la publicarea traducerii KJV, expresia „Duhul (Sfânt)” (eng. *Holy Ghost*) a fost folosită de 70 de ori. În Noul Testament, cuvântul „fantomă” (eng. *ghost*) a fost tradus cuvântul *pneuma* (din greacă). În acea perioadă (începutul secolului al XVII-lea), se pare că cuvântul „fantomă” a fost gândit ca „o ființă imaterială”. Acest cuvânt este folosit și în Biblie pentru a denumi duhul omului.

Biblia este foarte clară că fiecare dintre noi are un duh. Acest spirit nu continuă să funcționeze după ce suntem morți, dar este acea parte din noi care este reținută de Dumnezeu atunci când viața noastră de pe pământ s-a terminat (Eclesiastul 12:7; Luca 23:46; Faptele Apostolilor 7:59; 1 Corinteni 5:5). Duhul omului este caracterul omului (adică ce și

cine suntem). Este ceea ce mă face pe mine, eu - și ceea ce te face pe tine, tu. Este identitatea personală a fiecărui om.

Ar fi prea multe detalii aici, dar cred cu tărie că un studiu despre ceea ce Biblia spune despre duhul uman ar conduce pe oricine la aceeași concluzie. De asemenea, cred că ne ajută să înțelegem Duhul lui Dumnezeu. Dacă accesați secțiunea 3, veți găsi un studiu asupra acesteia.¹³⁵ După cum veți vedea din acest studiu, duhul uman este „personalitatea interioară” a unei persoane (identitatea personală a individului).

Două texte ale Scripturii care privesc atât duhul uman, cât și Duhul lui Dumnezeu sunt: Romani 8:16 și 1 Corinteni 2:11. Veți vedea de ce spun că ne putem asemăna unul cu celălalt.

Primul text este acesta: „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8:16).

Acesta este unul dintre textele Scripturii care vorbesc despre Duhul Sfânt ca persoană. Dumnezeu adeverește cu noi. Există comunicare între noi. Această comunicare este între Duhul lui Dumnezeu și duhul uman. Dacă Duhul Sfânt este o persoană, atunci duhurile noastre trebuie să fie persoane în același sens. De ce ar trebui să rezonăm diferit?

Al doilea pasaj este acesta: „Dar, după cum este scris: "Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc." Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:9-11).

Acest text descrie atât Duhul Sfânt, cât și duhul omului că ei „cunosc”. Duhul uman cunoaște lucrările omului, în timp ce Duhul Sfânt cunoaște lucrările lui Dumnezeu. Nu ne gândim la propriile noastre duhuri umane ca la persoane separate de noi. Prin urmare, de ce ar face cineva altfel cu Duhul lui Dumnezeu? Duhurile noastre ne aparțin. La fel este cu Dumnezeu și cu Hristos. Duhul Sfânt le aparține amândurora (Tatălui și Fiului).

V-aș ruga să vă folosiți imaginația pentru un moment. Știu că acest lucru este imposibil să se întâmple (deoarece duhurile noastre nu pot funcționa în afara ființei noastre fizice), dar dacă duhul meu ar putea veni la tine și să vă vorbească. Cine ar putea să fie? Aș fi eu sau ar fi altcineva decât mine (o altă persoană individuală)? Aș fi tot eu, dar nu

¹³⁵ T. M. Hill, *Is the Holy Spirit a Person?*: <https://theprophetstillspeaks.co.uk/SBHS.htm>

așa cum sunt fizic. Ar fi o manifestare a mea. Ar fi totuși o persoană. Aș fi eu („persoana mea”) fără restricții și separat de ființa mea fizică. (vezi 2 Împărați 5:26 și 1 Corinteni 5:3,4).¹³⁶

Așa cred că este cu Hristos și cu Duhul Sfânt. Spre deosebire de duhul nostru, din Scriptură este evident că Duhul lui Dumnezeu nu este restricționat de ființa Sa fizică. Amintiți-vă, Hristos a spus că El a fost Mângâietorul care S-a întors la ucenici (Ioan 14:18). Nu se poate nega ceea ce a spus El. Prin urmare, Duhul Sfânt este Hristos și nu este împiedicat (nu este restricționat) de umanitatea Sa. Este o manifestare spirituală a lui Hristos. Este omniprezența Duhului lui Hristos (Hristos omniprezent).

Hristos a spus că El se va ruga ca Tatăl să le trimită „un alt Mângâietor” (Ioan 14:16). Unele traduceri spun „alt consilier” sau „ajutor” sau „avocat”. Cuvântul tradus „altul” este cuvântul grecesc „allon”. Acest lucru înseamnă literalmente „altul” (dar de aceeași natură).

Cum se poate explica acest lucru? Am remarcat că Isus a spus că El se va întoarce ca Mângâietor. Cum se poate explica termenul „altul”? Vă amintiți ce a spus Samuel Spear? El a spus: „Toate declarațiile Bibliei trebuie să fie acceptate ca adevărate, indiferent de calificările pe care și le impun reciproc. Întregul adevăr se află în toate, atunci când sunt luate colectiv.”¹³⁷

În acel discurs final pe care Isus l-a avut cu ucenicii Săi, Mântuitorul nostru a rostit aceste cuvinte: „Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi. În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi. Cine are poruncile Mele și le păzește acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” (Ioan 14.19-21).

Acest lucru l-a determinat pe Iuda (nu Iscarioteanul) să întrebe: „... Doamne, cum se face că te vei arăta nouă și nu lumii?” Drept

¹³⁶ „Dar Elisei i-a zis: Oare n-a fost **duhul meu cu tine**, când a lăsat omul acela carul și a venit înaintea ta? Este oare acum vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe?”;

„Cât despre mine, măcar că **n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat**, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă. În Numele Domnului Isus, **voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă**, prin puterea Domnului nostru Isus”.

¹³⁷ Samuel T. Spear D. D., *The Subordination of Christ*, published by the Pacific Press as ‘The Bible Doctrine of the Trinity’ and included as No. 90 in ‘The Bible Student’s Library’.

răspuns, Isus i-a zis: "Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el." (Ioan 14:22,23).

Isus a spus că venirea Mângâietorului este prezența Tatălui și a Fiului, dar acest lucru nu poate fi fizic, deoarece corporal (trupește), sunt amândoi în Cer. Prin urmare, trebuie să fie o prezență spirituală (precum "duhul meu care vine la tine"). În felul acesta poate fi Hristos venind totuși nu fizic.

Acesta este Duhul Sfânt. Este „persoana” omniprezența Tatălui și a Fiului (vezi Romani 8:9). Acest Duh trebuie să fie de o natură pe care nu o putem înțelege rațional - altfel cum ar putea El să realizeze toate lucrurile pe care le-a remarcat (vezi versetele de mai sus), care nu sunt în concordanță cu o persoană „normală”?

Există și altceva pe care v-aș ruga să îl luați în considerare. Dacă Dumnezeu Tatăl, Fiul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt sunt toate Ființe individuale exact la fel unele cu altele, atunci toate trei, la propriu, ar fi Omnipotente, Omnisciente și Omniprezente. Astfel, aceasta ar însemna că pentru a fi Omniprezent, Tatăl și Fiul nu ar avea nevoie de Duhul Sfânt. Amândoi (Tatăl și Fiul) ar fi Omniprezenți prin Ei Însși.

În 1931, LeRoy Froom l-a întrebat pe H. Cottrell (un slujbaş pionier Adventist de Ziua a Șaptea) ce a fost învățat cu privire la Trinitate de către Adventiștii de Ziua a Șaptea. Ca răspuns, Cottrell a scris: „Din cunoștințele mele personale, doctrina "Trinității-Dumnezeirii" nu a fost învățată de Adventiștii Zilei a Șaptea în primele zile ale slujbei mele.”¹³⁸ El a explicat în continuare: „Concluzia extrasă la acea vreme a fost că Duhul Sfânt nu era o persoană individuală așa cum sunt Dumnezeu și Hristos persoane individuale, dacă da, aceeași dificultate ar fi întâmpinată cu Duhul Sfânt fiind peste tot prezent, așa cum este deținut de Trinitarieni despre Dumnezeu și Hristos ca persoane care sunt pretutindeni prezente și, dacă ar fi trebuit să fie astfel recunoscut, Hristos ar fi fiul Duhului Sfânt, mai degrabă decât cel al lui Dumnezeu, așa cum Biblia îl declară a fi.”¹³⁹

Acest lucru este identic cu raționamentul de mai sus. Dacă toate cele trei Persoane divine (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt) sunt Persoane așa cum concepem în mod normal o persoană să fie, atunci toate trei Persoanele sunt Omniprezente. De asemenea, asta ar însemna că Hristos este Fiul Duhului Sfânt (Matei 1:18; Luca 1:35).

¹³⁸ H. Cottrell, *Letter to Le Roy Froom*, (September 16th 1931).

¹³⁹ *Ibid.*

Luați în considerare Romani 8:9. Pavel a scris: „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.”. Aici avem locuința Duhului lui Dumnezeu și a Duhului lui Hristos, dar știm că există un singur Duh (Duhul Sfânt). Dacă Duhul Sfânt este o altă Persoană exact ca Dumnezeu și Hristos, atunci și El ar avea un duh. Ar avea acest sens? Sunt sigur că niciunul dintre noi nu ar trage această concluzie.

Din studiul meu din Scriptură, mi se pare că Duhul Sfânt este CALEA (mijlocul sau canalul) prin care Tatăl și Fiul sunt Omniprezenți. Cu alte cuvinte, Duhul Sfânt este OMNIPREZENȚA Tatălui și a Fiului (Tatăl și Fiul Omniprezenți).

Cu alte cuvinte, Duhul Sfânt aparține lui Dumnezeu și lui Hristos - la fel cum duhurile noastre ne aparțin nouă. Psalmistul a scris: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în Locuința morților, iată-Te și acolo;” (Psalmii 139:7,8).

David s-a adresat lui Dumnezeu. El a echivalat Duhul lui Dumnezeu cu prezența lui Dumnezeu. El spune că oriunde este Duhul lui Dumnezeu, deci acolo este Dumnezeu. Cu alte cuvinte, prezența Duhului Sfânt este prezența lui Dumnezeu.

David a spus și el același lucru în Psalmii 51:11. El a pledat la Dumnezeu: „Nu mă lepăda de la fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt.”.

Așa cum am menționat mai sus, fiecare creștin este un loc de locuit (Templu) al Duhului Sfânt. La convertire (când o persoană se naște din nou), Dumnezeu se înfățișează în acea persoană prin Duhul Său Sfânt. Înainte de această dată El nu se adăpostește în vreo persoană. După cum a scris Ezechiel (referindu-se la experiența convertirii): „Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățați; vă voi curăța de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele.” (Ezechiel 36:25-27).

Această locuință este esențială pentru mântuire. Acesta este motivul pentru care Isus a spus lui Nicodim: „...Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”, apoi i-a mai spus: „...Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh

este duh. Nu te mira că ți-am zis: "Trebuie să vă nașteți din nou." (Ioan 3:3,5,6,7).

Acesta este și motivul pentru care a scris apostolul Pavel: „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.” (Romani 8:9,11).

Din nou, aceste texte spun că este imperios necesar pentru mântuirea noastră ca Duhul Sfânt să locuiască înăuntru nostru. Observați, aici ce spune, că a avea Duhul Sfânt în interior este același lucru cu a avea atât Duhul lui Dumnezeu, cât și Duhul lui Hristos înăuntru (Romani 8: 9).

Am observat mai sus că același lucru a fost spus de Isus discipolilor Săi. Acest lucru a fost când s-a vorbit despre venirea Mângâietorului. Isus a spus: „...Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:23).

În timp ce Ellen White era în viață - și chiar pentru câteva decenii după aceea - aceasta era credința Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Aceasta a fost istoria adventistă, că Duhul Sfânt este omniprezența Tatăl și Fiul (prezența nevăzută a Tatălui și a Fiului) - nu o altă Ființă ca Tatăl și ca Fiul.

În 1935, H. W. Carr, un slujbaș Adventist de Ziua a Șaptea, care a fost cândva președinte al Conferinței de la New York, a trimis o scrisoare lui W. C. White (fiul lui Ellen White) prin care i-a cerut să relaționeze părerea mamei sale despre Duhul Sfânt. Aceasta a fost atunci când unii, precum Leroy Froom, „împingeau” o viziune Trinitariană a Duhului Sfânt. În răspunsul său, W. C. White a scris: *„Afirmațiile și argumentele unora dintre slujitorii noștri în efortul lor de a demonstra că Duhul Sfânt era o persoană, așa cum sunt Dumnezeu (Tatăl) și Hristos (Fiul etern), m-au uimit și uneori m-au întristat. Un învățător popular a spus "putem să-L considerăm pe El (Duhul Sfânt) ca pe tovarășul care se află aici, care execută lucrări."*

Uimirile mele s-au diminuat puțin când am aflat din dicționar că unul dintre sensurile personalității, erau caracteristicile. Se afirmă în așa fel încât am ajuns la concluzia că ar putea exista personalitate fără o formă corporală care este deținută de Tatăl și de Fiul.

Există multe texte în Scriptură care vorbesc despre Tatăl și Fiul, iar absența versetelor Scripturii care fac referire similară la lucrarea unită

a Tatălui și a Duhului Sfânt sau a lui Hristos și a Sfântului Duh, m-au determinat să cred că Duhul fără individualitate era reprezentantul Tatălui și al Fiului în întregul univers, și prin Duhul Sfânt Ei (doi) locuiesc în inimile noastre și ne fac una cu Tatăl și cu Fiul.”

După cum a subliniat Willie White, există multe ocazii în Scriptură despre care Tatăl și Fiul sunt amintiți împreună, fără ca Duhul Sfânt să fie menționat. Luăm acestea câteva exemple: „Deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.”; „Harul, îndurarea și pacea să fie cu voi din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste!”; „Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta are pe Tatăl și pe Fiul.” (1 Ioan 1:3; 2 Ioan 1:3; 1:9).

Sau alte exemple de versete: „Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl. Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl.” (1 Ioan 2:22,23,24).

Este la fel în cartea Apocalipsei. Ioan a scris despre momentul în care toate lucrurile sunt terminate: „În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic ca și Mielul sunt Templul ei.” (Apocalipsa 21:22). Din nou nu este menționat deloc Duhul Sfânt.

Reiese din ceea ce am văzut că, în timp ce, despre Duhul Sfânt se poate spune, într-un sens, că este o Persoană, într-un alt sens, El nu este o Persoană. Cu siguranță din Scriptură nu se poate concluziona că Duhul Sfânt este o Persoană individuală ca tine și ca mine sau ca Dumnezeu și ca Hristos.

Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.” (Ioan 16:13). Aș trage concluzia că „Duhul adevărului” (Duhul Sfânt) nu ar putea vorbi despre El însuși pentru că El nu este o Persoană în același sens ca Dumnezeu și ca Hristos sunt Persoane (individuale). De fapt, Tatăl și Fiul sunt omniprezenți – sunt cu trupurile Lor în Rai.

Acesta este motivul pentru care, atunci când vorbea despre Duhul Sfânt, fostul președinte al Conferinței Generale a spus (când John Harvey Kellogg a încercat să promulge ideea că Duhul Sfânt este o

Persoană individuală ca Dumnezeu Tatăl și ca Hristos): „Nu este o persoană care se plimbă pe jos sau care zboară, ca ființă literală, în orice sens precum sunt Hristos și Tatăl - cel puțin, dacă este, este cu totul dincolo de înțelegerea mea sau de sensul limbajului sau al cuvintelor.”¹⁴⁰

Poate că a fost M. C. Wilcox care a rezumat cel mai bine această „dilemă” a Duhului Sfânt. În *Question Corner* („Colțul de întrebări”) al revistei *Signs* („Semnele”) din 24 noiembrie 1914, aceasta se afla sub rubrica *The Personality of the Holy Spirit* („Personalitatea Duhului Sfânt”) a fost pusă următoarea întrebare. Aceasta a fost inclusă în publicațiile viitoare ale cărții *Questions and Answers* („Întrebări și răspunsuri”, o colecție de aceste întrebări). Această carte a avut o serie de ediții. Moderatorul a întrebat: „Unii spun că Duhul Sfânt este o Persoană; alții spun că El este o personalitate; pe când alții: doar o putere. Până când ar trebui să fie o polemică de discuții?”¹⁴¹

Wilcox a dat răspunsul: „Personalitatea Duhului Sfânt va fi probabil o problemă de discuție întotdeauna.”¹⁴² Probabil are dreptate. El a continuat să explice:

*„Motivul pentru care Scripturile vorbesc despre Duhul Sfânt ca Persoană, ni se pare, este faptul că ne aduce la fiecare suflet care crede, prezența personală a Domnului nostru Isus Hristos. Isus a spus (Ioan 14:18): "Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi." El ne spune în versetul 16 cum va veni El. Tatăl vă va „da un alt Mângâietor, pentru ca El [Tatăl] să rămână cu voi în veac". În versetul 23, El declară că Tatăl și El vor veni la omul care Îl iubește și îi păstrează cuvântul și că Îl vor face să locuiască cu El. Dar atât Tatăl cât și Fiul vin prin Duhul Sfânt. Duhului Sfânt i se dă putere să-l facă pe Tatăl și pe Fiul să fie prezenți credinciosului.”*¹⁴³

Observați Wilcox a spus, „ni se pare”. Se pare că făcea referire la Adventiștii de Ziua a Șaptea în general - ceea ce sugerează este că aceasta era concepția generală acceptată în general în adventism. Concluzia lui Wilcox a fost:

„Oriunde sunt copiii lui Dumnezeu, există Duhul - nu o Persoană individuală, așa cum vedem persoanele, ci are puterea de a fi prezența Tatălui și a Fiului. Acest Duh este pus pe mesagerii lui Dumnezeu, pe

¹⁴⁰ G. I. Butler, *Letter to J. H. Kellogg* (April 5th 1904).

¹⁴¹ Milton C. Wilcox, *Signs of the Times* (November 24th 1914);

Vezi și *Questions And Answers*, vol. II (1919), p. 36, (1938 editions), p. 33.

¹⁴² *Ibid.*

¹⁴³ *Ibid.*

îngerii; dar îngerii nu sunt Duhul. Acest Duh este pus peste slujitorii lui Dumnezeu, mesagerii Săi umani; dar mesagerii umani nu sunt Duhul. Oamenii sunt călăuziți de Duhul și folosiți de Duhul și au în ei puterea Duhului; dar ei nu sunt Duhul divinității, unde Tatăl, Fiul și Duhul sunt independenți de toți acești agenți umani sau materiali. De ce să nu lăsăm lucrurile aici? De ce să nu știi că acel Duh, Duhul lui Dumnezeu, Duhul lui Hristos, Duhul divinității, iese pe tot pământul, aducând prezența lui Dumnezeu în fiecare inimă care îl va primi? ”.¹⁴⁴

Exact așa înțeleg și eu. Observați că aceasta a fost inclusă în ediția 1938 - care a fost la 3 ani de la moartea lui M. C. Wilcox. Prin urmare, în 1938, se pare că aceasta a fost în continuare viziunea standard a Bisericii Adventiste despre Duhului Sfânt - chiar dacă unii au promovat o viziune Trinitariană.

Ar fi prea mult să detaliem aici, dar în 1934, Conferința Generală a ordonat să se producă o serie de studii de lecții pentru Școala de Sabat care să enumere convingerile noastre confesionale oficiale. Au fost produse șapte seturi de publicații trimestriale. Au fost numite *Bible Doctrines* („Doctrină ale Bibliei”). Prima dintre aceste lecțiuni au fost studiile din trimestrul al patrulea din 1936. Ultima publicare a fost în al doilea trimestru din 1938. Au fost foarte detaliate.

În lecțiunea a treia din primul trimestru, care a fost un studiu asupra Dumnezeirii, aceasta a spus despre Duhul Sfânt (aceasta se referă la Romani capitolul 8): „În versetele 8-11, Duhul este numit atât "Duhul lui Dumnezeu", cât și "Duhul lui Hristos".”¹⁴⁵ Pe pagina următoare există o notă care a spus: „Tatăl trimite Duhul în numele Fiului, adică în calitate de reprezentant al Fiului. Duhul "purcede de la Tatăl" pentru a face lucrarea Lui pe pământ. De aici Tatăl trimite Duhul, iar Fiul trimite Duhul. Fiul vorbește ceea ce Tatăl îi dă să vorbească, iar Duhul vorbește ceea ce Fiul îi dă să vorbească. Duhul este atât Duhul lui Dumnezeu, cât și Duhul lui Hristos.”¹⁴⁶

Este evident că odată cu abordarea anilor 1940, staful „oficial” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea nu a considerat faptul că Duhul Sfânt a fost o ființă individuală precum sunt Dumnezeu și Hristos Ființe individuale. Acest lucru este redat și într-o sub-rubrică din studiile lecțiunii din trimestrul al treilea. Aceasta a spus: „MEMBRII BISERICII

¹⁴⁴ *Ibid.*

¹⁴⁵ *Sabbath School Lesson Studies, Bible Doctrines* (4th Quarter 1936), Lesson 3, p. 10.

¹⁴⁶ *Ibid.*, p. 11.

ÎMPĂRTĂȘESC PĂRTĂȘIA TATĂLUI ȘI FIULUI”.¹⁴⁷ Nu se face nicio mențiune aici despre Duhul Sfânt. Aceasta vorbește de la Sine.

În ediția menționată mai sus a revistei *Signs of the Times* („Semnelor Timpurilui”) din 24 noiembrie 1914, a fost pusă o altă întrebare cu privire la Dumnezeu. La rubrica „În ceea ce privește divinitatea”, un cititor a întrebat: „Este corect să spunem despre Trio-ul ceresc: "Dumnezeu – Tatăl, Dumnezeu – Fiul și Dumnezeu – Duhul Sfânt"? Trio-ul ceresc are aceeași existență eternă egală?”.¹⁴⁸

Ca răspuns, Wilcox l-a sfătuit: „Este întotdeauna sigur să ne limităm la terminologia cuvântului și niciodată nu găsim aceste expresii printre termenii Bibliei. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt aparțin toți divinității; dar de ce să încercați să îi împărțiți într-un mod în care Biblia nu a făcut-o? Sfatul pe care l-am da este acela că, cu cât aderăm mai mult la limbajul biblic, cu atât este mai bine.”.¹⁴⁹

Wilcox a fost aici critic pentru modul în care Trinitarienii descriu cele trei Persoane ale Dumnezeirii. În Scriptură nu se menționează „Dumnezeu – Fiul” sau „Dumnezeu – Duhul Sfânt”, acesta este un limbaj Trinitarian.

El a concluzionat despre Duhul Sfânt: „Duhul este comun atât Tatălui, cât și Fiului; și toate lucrările lui Dumnezeu sunt operate prin puterea aceluia Duh - marele dătător de viață a lui Dumnezeu.”.¹⁵⁰

În acel moment, așa au motivat Adventiștii de Ziua a Șaptea. Așa chiar dacă Ellen White a spus că Duhul Sfânt este o Persoană. În raționamentul lor, Duhul lui Dumnezeu a fost „marele dătător de viață al lui Dumnezeu”, „este comun atât Tatălui, cât și Fiului” - nu este o altă Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos. Aceeași credință ar fi trebuit să fie „standard” pentru deceniile următoare.

Acestea fiind spuse toate cele de mai sus: chiar dacă despre Duhul Sfânt se spune că este o altă Persoană ca Dumnezeu și ca Hristos (sau ca tine și ca mine), aceasta nu ar mai constitui o Trinitate ca în doctrina Trinității. După cum se cunoaște, pentru a avea o doctrină Trinitariană, trebuie spus că toate cele trei Persoane există într-o singură substanță indivizibilă a lui Dumnezeu, ca singurul Dumnezeu. Teologii din denominațiunea noastră descriu Trinitatea astfel:

¹⁴⁷ *Sabbath School Lesson Studies, Bible Doctrines* (May 28th, 1938), Lesson 9, p. 26.

¹⁴⁸ Ellen G. White, *Signs of the Times* (November 24th 1914), ‘Regarding Deity’, p. 11; Vezi și *Questions And Answers, vol. II* (1919), pp. 23-24.

¹⁴⁹ *Ibid.*

¹⁵⁰ *Ibid.*

„Cele trei Persoane au o natură indivizibilă. Fiecare Persoană a Dumnezeirii este prin natură și esență Dumnezeu, iar plinătatea Dumnezeirii locuiește în fiecare dintre ele. Pe de altă parte, fiecare Persoană a Dumnezeirii este inseparabilă legată de celelalte două.”.¹⁵¹

„Trinitarianismul este credința ortodoxă (a secolului IV) că există un singur Dumnezeu viu și adevărat. Cu toate acestea, acest singur Dumnezeu este o unitate a trei Persoane, care sunt dintr-o singură substanță, putere și eternitate: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.”.¹⁵²

„În Scriptură, Dumnezeu a descoperit natura Sa transcendentă ca Trinitate, și anume trei Persoane divine distincte, care acționează direct și istoric în istorie și constituie singura Ființă divină Trinitariană.”.¹⁵³

Nicăieri în Scriptură nu poate fi găsit acest concept, deci nu are rost să-l comentăm. Din păcate, este credința noastră fundamentală nr. 2. Tot ce se poate spune este că aceasta este doar o speculație filozofică - ceva care nu ar trebui învățat în Adventismul de Ziua a Șaptea. Cred că este distructiv pentru Evanghelie, dar aceasta este o altă poveste.

Deci Duhul Sfânt este o Persoană? Depinde de ceea ce se înțelege prin persoană. Dacă înseamnă un individ precum Dumnezeu și Hristos, așa spune că Biblia interzice o astfel de concluzie. Natura Duhului ar trebui să fie ceva complet diferită.

Oricum ar fi concluzionat, Duhul lui Dumnezeu trebuie să fie omniprezența atât a Tatălui, cât și a Fiului, în timp ce Ei Însși sunt în ceruri (în trupurile Lor). Acest lucru este clar din Scriptură.

Ei bine, David, am scris destul de multe - mult mai mult decât îmi propusesem inițial. Nu sunt sigur dacă opiniile dvs. sunt la fel ca ale mele, dar așa înțeleg. Alții, în mod evident, nu vor fi de acord.

Doctrina Duhului Sfânt este în egală măsură de importantă ca învățătura în care a fost realizată întruparea lui Isus. Este un mister mult prea adânc pentru ca simpli muritori ca tine și mine să înțelegem pe deplin. Cu toate acestea, trebuie să argumentăm din Scriptură ceea ce Dumnezeu a revelat. Până aici putem merge, dar nu mai departe (Deuteronomul 29:29). Nu trebuie să speculăm despre ceea ce Dumnezeu a ales să nu ne dezvăluie. Sunt sigur că ești de acord cu mine.

Vă rog să nu ezitați dvs. să lăsați comentarii sau observațiile pe care le puteți avea - sau să puneți întrebări. Sper că v-am ajutat într-un fel.

¹⁵¹ Ekkehardt Mueller, *Biblical Research Institute newsletter Reflections* (July 2008).

¹⁵² Gerhard Pfandl, Associate Director, Seventh-day Adventist Biblical Research Institute, 'The Doctrine of the Trinity among Adventists' (1999).

¹⁵³ Fernando Canale, *The Handbook of Seventh-day Adventist Theology, the Seventh-day Adventist Encyclopaedia*, vol. 12, p. 138.

Dumnezeu să vă ajute!
Terry Hill (Marea Britanie – UK)
© T. M. Hill 2016
terry_sda@blueyonder.co.uk
<http://theprophetstillspeaks.co.uk>